

“Açılım” sınırları aştı: Esat ve Erdoğan’ın tasfiye kardeşliği

Kürt ulusal sorununun yaşandığı tek alanın TC sınırları içerisinde olmadığı bilinmektedir. Emperyalist anlaşma masalarında dört parçaya bölünen Kürt coğrafyası, dört parçanın bağlandığı devletler arasında ve elbette bölgeye müdahil olan emperyalistlerin yönetimleriyle çatışmalara ve/veya ortaklaşmalara sahne olmaktadır.

Kürt coğrafyasının dört parçaya ayrılmış ol-

ması ve yine PKK’nin geldiği durumda, çok farklı düzeylerde olsa da her parçada soruna müdahale edebilme düzeyini yakalaması, gerek emperyalistleri gerekse de bölgedeki gerici devletleri, soruna müdahalede “sınırları aşmaya” itmektedir. Bir parçada yaşanan gelişme diğer ülkelerde de etkiye yol açmakta, gerici egemenleri buna uygun konumlanışa zorlamaktadır. **Suriye lideri Beşar Esat**’ın Türkiye’ye yaptığı ziyaret ve

açılıma kendi cephesinden tavır alıp, destek sunması bu durumun sonucudur. Diğer yandan peşinen belirtmek gerekir ki gericiiler arasındaki bu fikir birliği ne Kürt ulusuna ve ne de bölgede yaşayan diğer halklara bir fayda getirecektir. Çünkü ezen egemen sınıflar sadece ezilenlere karşı ortaklaşırlar. Sınıf mücadelesinin bu kuralının, Türkiye-Suriye egemenleri açısından bir istisnası olmayacaktır. **□ Sayfa 3**

İşçi-köylü

Sayı: 49

* 2-15 Ekim 2009 * Fiyatı: 1.50 TL * ISSN: 1307-878X

✓ Esenyurt'ta direniş kazanacak

Esenyurt'ta son zamanlarda hareketli günler yaşanıyor. Büyük bir sanayi havzası olan ve geniş bir işçi-emekçi nüfusun yaşadığı Esenyurt, uzun bir aradan sonra sesizliğini bozdu. Belediye'nin sendikalaşmaları işten atmasıyla başlayan direniş süreci boyunca işçilerin yanında olan Belediye-İş 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm: “Direnişin kamuoyunda sürekli canlı tutulması gerekiyor. Her kurumun bulunduğu yerden yapacağı küçük katkılar çok önemli. Direniş, Esenyurt halkının desteği ile başarıya ulaşacaktır” sözleri ile sürecin ana halkasına dikkat çekiyor. **□ Sayfa 4**

✓ Şeker sektörü yok ediliyor!

Kırşehir, Tırhal, Yozgat, Çorum ve Çarşamba'da bulunan şeker fabrikaları Özelleştirme İdaresi Başkanlığı tarafından satışa çıkarıldı.

Şeker üretimi tarım alanındaki özelleştirme saldırılarından en çok etkilenen sektörlerin başında gelmektedir. Yapılan özelleştirmeler her ne kadar ülkenin kalkınması olarak adlandırılrsa da, kamuoyunda bu olay bir başarı olarak lanse edilse de işin gerçeği başkadır. Zira özelleştirmenin yapıldığı sektörler hemen iflâsın eşiğine gelmekte; kazanan tabii ki emperyalist şirketler olmaktadır. **□ Sayfa 5**

✓ Sel gider, sefalet kalır!

9 Eylül'de yaşanan ve resmi rakamlara göre 35 can alan sel felaketinin üzerinden geçen onca gün sonra bile yolu hala sularla kaplı, çamur diz boyu Ayazma'da...

Sefaletin o ağır havası her yere işlemiş. Selin arkada bıraktığı yıkıntılar arasında ilerledikçe sefalet daha yoğun olarak dikkatleri çekiyor. Ayazma halkı ise bir yandan kendi başına yaralarını sarmaya çalışıyor bir yandan da tepkisini dile getiriyor. **□ Sayfa 2**

IMF ve DB'nin geleceğimizi karartmasına izin vermeyelim!

Yaşanan tüm krizlerin hazırlayıcıları ve sorumluları arasındaki IMF ve Dünya Bankası “krizi çözme” sloganıyla İstanbul'da yeni saldırı politikaları belirlemek üzere toplanıyorlar. Onların rahatlarını kaçırmak ve saldırılarına teslim olmayacağımızı göstermek bizlerin ellerindedir!

✘ IMF ve Dünya Bankası toplantıları bu yıl ülkemizde yapılıyor. Dünyanın dört bir yanından 13.000 banka ve tekel temsilcisi, yeni sömürü ve zulüm politikaları için bir araya gelecekler. Kendi yarattıkları krizin yükünü işçi ve emekçilere yıkmak, hep birlikte dünyayı ve ülkemizi nasıl yağmalayacaklarını planlamak için toplanacaklar.

✘ Bizler biliyoruz ki, IMF ve Dünya Bankası emperyalizmin sömürü ve talan kurumlarıdır. Bu toplantılara karşı çıkmak onurunu ve geleceğini düşünen her insanın görevidir.

✘ İşçisi, işsizi ve köylüsüyle; memuru, emeklisi, aydın ve öğrencisiyle tüm ilericileri ve emekçi halkımızı kendisine yönelen bu saldırılara karşı durmaya çağırıyoruz.

Zulmün olduğu yerde direnişler de olacaktır

Devlet, son dönemlerde baraj yapımları ve koruculuk dayatmasıyla Dersim'i yok etmek istediğini bir kez daha göstermiştir.

1938'de Cumhuriyetin en kapsamlı operasyonlarından biri yapıldığında bölgede yaşayan tüm insanları yok etmekle özdeşleşen bir politika sürdürdüler. 12 Eylül 1980 Askeri Faşist Cuntası ile birlikte tüm bölgeyi kapsayan yok etme politikası ordu eliyle uygulanmaya çalışıldı. Ancak tüm bu zulüm politikalarına karşı Dersimliler önlerine çıkan zorlukları hem sürgünde hem de Dersim'de aştılar/aşmaya devam ediyorlar.

İşte bu zulüm politikalarından biri de baraj-

larla Dersim coğrafyasının sular altında bırakılarak insansızlaştırılmasıdır. Bu uygulamaya karşı birçok ilde çeşitli eylemler örgütlenmektedir.

Bursa'daki “Tunceli Dernekleri” de hem Dersim'den göç eden Dersimlilerin kendi sorunlarını görmesini sağlamak hem de kamuoyu oluşturmak için açlık grevi eylemi başlatmıştır. Bu çerçevede yapılan tüm eylemlere sadece Dersimliler değil, devrimci, demokrat ve çevreciler de destek verdiler. Eylemlerde 10 Ekim'de Dersim'de yapılacak merkezi mitinge de çağrı yapıldı. **□ Sayfa 6**

İşçi-köylü'den

Emperyalistlerin ve uşaklarının korkularını büyütelim!

□ Sayfa 2

Sınıfsal Yaklaşım

Krizlerini sürekli, ölümlerini yakın kılalım; Zirveler kabus olsun, düzenlerini başlarına yıkalım!

Sayfa 3

Emekçinin Gündemi

IMF ve Dünya Bankası toplanıyor; Şimdi direniş zamanı...

Sayfa 4

Pusula

Değişerek değiştirmeliyiz!

Sayfa 11

Evrensel Bakış

Yeni uzlaşmalar ve çelişkilerle G20 Zirvesi

Sayfa 13

SEL GİDER, SEFALETİ KALIR!

Burası Ayazma...

9 Eylül'de yaşanan ve resmi rakamlara göre 35 can alan sel felaketinin üzerinden geçen onlarca gün sonra bile yolu hala sularla kaplı, çamur diz boyu... Sefaletin o ağır havası her yere işlenmiş. Sokak aralarında, çamur içinde oynayan -ve kavga eden- tek tük çocuklar var. Kiminin üstünde hala bayramdan kalma giysileri...

Birçok ev yerle bir olmuş, sel, adeta burada "taş üstünde taş bırakmamış!" Bazı yıkık evlerin ayakta kalan duvarlarına selden kurtarılan bir kaç halı, bir avuç yün asılmış. **Ayazma Mahallesi, tam dere-nin ağzında ve selin en çok etkilediği yer...** Onlarca ev yerle bir olmuş, "sağlam" kalan evlerdeyse yoksulluk ve çamur diz boyu... Felaket, bir daha silinmemecesine toprağa karışmış!

Tenha mahalenin tek canlı kısmı, kadınların geride kalan eşyalarını yıkadıkları, -eskiden bir ailenin evinin avlusu olan- yıkıntılarının üstü! Felaketin izlerini silmeye çalışan kadınlar, günlerdir, selin izlerini taşıyan kullanılabılır(!) eşyaları yıkamakla uğraşıyorlar. Ama selin ne eşyalarının üzerinde bıraktığı çamur izleri ne de sel ile birlikte sefaletlerine sefalet eklenen hayatlarındaki izler geçeceğe benziyor!

Yıkıntılar arasında ilerledikçe; belki dört-beş bebeğin anılarını taşıyan kırık beşikler, çoğu zaman köle gibi 14-15 saat çalıştığı fabrikanın yorgunluğunu atmak için üzerinde yatılan kanepeler ve onlarca eşya görüyorsunuz. Bütün bu eşyalar, çamur içine gömülmüş ve sahiplerinin tüm anıları kendileri ile birlikte yıkıntılar ara-

sında yok olmaya mahkûm olmuş.

Evinin önünde kırık penceresinin pervasını silmekle uğraşan yaşlı bir kadın ve umutsuz gözlerle onu izleyen bir adam ile karşılaşyoruz. "**Kolay gelsin!**" diyerek yanlarına gidiyoruz. Bizi çok sıcak karşıyorlar, gazeteci olduğumuzu öğrenince de "**çekin çekin de görsünler halimizi!**" diyerek, selin o ölümcül sefaletini hala yaşadıklarını anlatıyorlar. Misafirlerini oturtabilecekleri tek bir eşyaları bile kalmamış. Sel, yoksulluklarına yoksulluk eklemiş olsa da misafirperverlikleri hiç azalmamış. Kapısını bize açan evler, "Siz bir çay yapsaydık?" diye soruyor muhakkak.

Ve çocuklar...

Hala geceleri rüyalarında su ile boğuştuklarını anlatıyorlar. Sel sabahı, onların hayatlarından silinmeyecek koca bir iz bırakmış. Nasıl bırakmasın! Kiminin evi yerle bir olmuş, kimi kardeşini sulara kapırmış, kiminin babası sulara gömülmüş... Yoksulluğu en çok hisseden bu küçük insanların geleceğini sel suları alıp götürmüştü...

Kent "SEL" dönüşüm bölgesi: Ayazma

Ayazma'nın egemenlerin "ağzını su-

landıran" diğer bir yönü buranın kentsel dönüşüm için seçilmiş olması! 20'den fazla ev, arsasını belediye satmış durumda ama geride kalan 30-40 ev ise insanca koşullar için evlerini satmamakta direniyor! Çünkü belediyenin arsa için ailelere veremeyi vaad ettiği ücretler oldukça düşük,

belediye, buradaki arazileri çok ucuzca kapatmak istiyor! Karşılığında o çok "kiymetli" TOKİ konutlarının en küçüklerinden vereceğini söylüyorlar. Ancak bu daire fiyatları bile ailelerin arazilerine biçilenden kat kat fazla... Eğer aileler arazile-

rine dikilecek onlarca katlı konutun bir dairesi karşılığında satmaya karar verilerse belediye "borçlanmak" zorundalar!

Suçu, yağmurun fazla yağması nedeniyle oluşan sel sularına yüklemek, "suçu eşeği çalan hırsızda değil ev sahibinde bulmaya" benzer! Dere yatağını en başından beri -altyapısız, korunmasız- ranta ve yağmaya açan, üç kuruş için insan hayatını hiçe sayan, daha önce aynı felaket defalarca yaşanmasına rağmen önlem almayı bile gerekli görmeyen, hatta seli bile fırsata çevirecek kadar vicdansız belediye ve devletin burada oynadığı başrolün, "hakkını vermek" gerekir!

Evleri başlarına yıkılan, çamur içinde kalan bu insanların çoğu T. Kürdistan'ından, köyleri yakıldığından ya da yoksulluklarına çare olur diye "taşı toprağı altın" İstanbul'a göç etmiş Kürt aileler! Selden birkaç gün sonra yiyecek ve yiyecek yardımı getiren DTP'den, bir hafta yemek getiren Kızılay'dan ve evlerinin önündeki çamur tepelerini kenara iten dozerden başka gelen giden olmamış. Birkaç burjuva televizyon kanalı gelmiş, uzaktan bakıp gitmişler. Bir de belediyenin, selzedelere "hayvan muamelesi" yapan taşeron yemek firmaları... Belediyeden ses soluk çıkmamış! Duyulan tek ses belediyenin evleri yıkacağına dair "dedikoduları" olmuş. (İstanbul)

Sel sularında her şeylerini kaybettiler!

Bir boya fabrikasında çalışan **Turan Ağrıçal**, 1984 yılında Muş'tan İstanbul'a gelmiş. Eşi **Miyesel Ağrıçal** ve beş çocuğuyla birlikte tam 12 senedir, Ayazma'da tek katlı evinde yaşıyordu. Ta ki sel, evini elinden alana kadar... Duvarları yıkılmamış olsa da, kullanılabılır tek bir eşyası bile kalmamış Ağrıçalları! Aradan geçen onca güne rağmen evlerinin temizliği hala bitmemişti. Ne kaçacak bir evleri vardı ne de sığınacak bir yerleri... Selden beri oradaki birçok aile, geceleri gidip tanıdıklarında kalıyorlar. Sel, onlar için büyük bir yıkım olmuş!

Turan Ağrıçal: Sabah saat beş gibi geldi sel! 3 dakika içinde çoluk çocuk topladık,

komşularımızın fırlattıkları ipi tuttuk. Onların evinin 2. katına çıkarak anca canımızı kurtardık. Aradan geçen onca güne rağmen hala etkisinden kurtulamadık. Mağduruz.

Burası TOKİ'nin istimlak bölgesiymiş. Selden sonra bize daha çok "çıkacaksınız!" diyorlar. Niye sattınız bu dere yatağını o zaman! Topraklarımızı cüzi paraya alacaklar, bizi de borçlandıracaklar. Biz evlerimizi, arsalarımızı vermedik. Belediye adam gibi arsamızın değerini öderse gider biz de insan gibi yaşarız.

Miyesel Ağrıçal: Çok mağduruz. Hiçbir şeyimiz kalmadı. Evimiz harap oldu. Kiraya çıkacak gücümüz de yok. Çoluk çocuk perişan haldeyiz.

"Bize buraları sattılar, şimdi 'deredir, çıkın' diyorlar!"

Bahattin Yurdakul: Ben 15-20 sene evvel Muş'tan buraya geldim. Ucuz olduğu için buradan tapu aldım. -Doğudan gelenlerin çoğu buraya geldi, buradan tapu aldı.- O zaman "burası deredir" demediler, sattılar burayı. Bizden elektrik parası, su parası, vergisi her şeyi alıyorlardı. Sanki bilmiyorlar mıydı burada insanların yaşadığını! Sel bastı, perişan olduk. Şimdi "burası dere yatağıdır, çıkın" diyorlar. Hatta bazı tapular üzerinde oynamışlar. Belediyeden geliyorum şimdi, "başka yer vereceğiz" dediler! Ne yer belli ne bir şey! Diyorlar ki "TOKİ size daire verecek", daire veriyor ama bizi borçlu çıkartarak veriyor. Evi kabul etsem bile bu borç ile bir süre sonra banka ile karşı karşıya kalacağım, sonra da banka eve el koyacak! Burada kalacağız, başka çaremiz yok. Eğer kabul edersek borçlanırsınız! Şimdi ailemizle, tanıdıklarda kalıyoruz.

Resimde halasının kucağında herşeye merakla bakan küçük kızın adı **Nisanur**, henüz 2.5 yaşında! Hayvanlarını kurtarmak için suya atlayan babası **Murat Aktay**'ı sel yutup götürmüştü. Arada bir aklına gelen babası ile ilgili sorular cevapsız kalıyor! Halası Nazlı Aktay, kucağındaki Nisanur'u bir kenara bırakarak absinisi anlattı bize.

Nazlı Aktay: O sabah evimizin ikinci katına kadar su çıkmıştı. Kalktık, hemen evin damına çıktık. Sonra dedem, "hayvanları salalım da kurtulsunlar" dedi. Hep birlikte gittik. Ben görmedim ama anlatıyorlar: Sular öyle bir akıyormuş ki, ağaçlar kökünden kopup gitmiş. Nasıl anlatayım! Aslında anla-

Selin geleceklerini kararttığı ÇOCUKLAR...

Sistemin çıkarıcı anlayışının sel ile birlikte yol açtığı felaketten en çok mağdur olan kesimlerden biri de kadınlar... 8 kadın sel sularına kapılmış ve eşya gibi taşındıkları kapalı bir araçta can vermişlerdi. Ayazma'da yaşayan ev emekçisi kadınlar ise selin ardında kalanları temizlemeye çalışıyorlar tüm güçleriyle. Günlerdir sabahtan akşama kadar çamurun içinde, elektriksiz ve susuz olmalarına karşı ellerinde kalanları yıkıyorlar. Onlardan biri olan **Suphiye Aktaş**, 13 çocuk annesi. Bir yandan çocukları ile uğraşırken bir yandan evini "tekrar hayata döndürmeye" çalışıyor.

Suphiye Aktaş: Ne el kaldı ne

parmak ne ayak! 10 gündür böyle her gün temizlik yapıyoruz. Zaten hastayım, sürekli oturmam gerekiyor. Çocuklarım bir gün aç bir gün tok. Selden önce gece gündüz düşün hazırlıkları ile uğraşıyorduk. Kullanılacak eşya kalmadı ki! Evimizde bir çamaşır makinesi, buzdolabı kalmıştı, onlar da artık çalışmıyor. Evimizin ikinci katına kadar su çıktı, boya getirdik, o bile işe yaramadı. (Suphiye Abla bir yandan anlatırken bir yandan da bize evini gezdiriyordu. İkinci katta olmamıza rağmen duvarların bir metre yukarısında suların izi duruyor. Evin içindeki suyu ancak duvarın alt kısmında büyük gedikler açarak tahliye edebilmişler)

Kadınların kaderine yine yıkıntılardan yeni bir hayat kurmak düştü!

Devlet, bizi sürekli oyalandı. TOKİ evimizi istedi. 4 daireli evimize 2 daire vereceğini söyledi. Biz buraya sığmazken o iki küçük daireye nasıl sığarız? Borçlu çıkıyoruz biz. Akşama kadar ayakta duruyoruz. Ne hakkımızı veriyor ne de rahat bırakıyor! Çocuklarımızın hali de perişan, hepsi çok üzgün...

“Açılım” sınırları aştı: Esat ve Erdoğan’ın tasfiye kardeşliği

Kürt ulusal sorununun yaşadığı tek alanın TC sınırları içerisinde olmadığı bilinmektedir. Emperyalist anlaşma masalarında dört parçaya bölünen Kürt coğrafyası, dört parçanın bağlandığı devletler arasında ve elbette bölgeye müdahil olan emperyalistlerin yönelimleriyle çatışmalara ve/veya ortaklaşmalara sahne olmaktadır. Bugün emperyalist müdahalenin odağında bulunan Ortadoğu’da, Kürt ulusal sorununun daha fazla gündemleştiği açıktır. Emperyalist paylaşım savaşı sonrasında, Kürt ulusunun iradesi dışında, emperyalistler tarafından geliştirilen “çözüm”, bugün yaşanan sorunların önemli bir dönüm noktasıdır. Bu “çözüm” Kürt ulusunu sürekli isyanlarla kendi çözümünü aramaya itmiştir. Bunun bir sonucu olarak Türkiye’de 30 yılı bulan mücadelesinde önemli mevziler kazanmış olan PKK ortaya çıkmıştır. Diğer yandan ABD-İngiliz emperyalizminin Irak işgalinin peşi sıra Irak Kürdistanı’nda ortaya çıkan federatif yönetim bugünkü denkleme tamamlanmıştır. “Yeni” politikalarını eski yöntemlerle sürdüremeyen emperyalistler ve yerli gerici, mevcut durumda -elbette kendi çıkarlarına göre- taşları yeniden dizmek istiyorlar.

Türk hâkim sınıflarının bugünkü temsilcisi durumunda olan AKP hükümetinin, üst perdeden demokratik taslayarak propagandasını yaptığı “açılım” süreci de bu gerçekliğin bir parçasıdır ve esas olarak TC devletinin demokratikleşme yolunda evrimine değil, aksine Türk egemen sınıflarının -ve emperyalist efendilerinin- süreci aynı politikalarla götürmemelerine ve sıkışmışlıklarına işaret eder. Bu sıkışma halinden dolayı Türk egemen sınıfları, “Kürt sorununun çözümünü” dillerine doladıkları halde, sallanan sandalye gibi sürekli hareket etmekte ama hiçbir yere gidememektedirler. Kuşkusuz süreç egemen sınıflar açısından daha birçok sıkıntı beraberinde getirecektir.

Suriye devleti ve TC, Kürt sorununda ruh ikizidir

Kürt coğrafyasının dört parçaya ayrılmış olması ve yine PKK’nin geldiği durumda, çok farklı düzeylerde olsa da her parçada soruna müdahale edebilme düzeyini yakalaması, gerek emperyalistleri gerekse de bölgedeki gerici devletleri, soruna müdahalede “sınırları aşmaya” itmektedir. Bir parçada yaşanan gelişme diğer ülkelerde de etkiye yol açmakta, gerici egemenleri buna uygun konulan zorlamaktadır. **Suriye lideri Beşar Esat**’ın Türkiye’ye yaptığı ziyaret ve açılıma kendi cephesinden tavır alıp, destek sunması bu durumun sonucudur. Diğer yandan peşinen belirtmek gerekir ki gerici arasında da bu fikir birliği ne Kürt ulusuna ve ne de bölgede yaşayan diğer halklara bir fayda getirecektir. Çünkü ezen egemen sınıflar sadece ezilenlere karşı ortaklaşırlar. Sınıf mücadelesinin bu kuralının, Türkiye-Suriye egemenleri açısından bir istisnası olmayacaktır.

Bunu anlamak için Suriye devletinin, Suriye’de yaşayan Kürtlere yönelik politikalarına genel olarak bakmak yeterli olacaktır. Suriye’de yaklaşık üç milyonu bulan nüfuslarına rağmen Suriye devleti Kürtleri tanımıyor. Burada yaşayan yüz binlerce Kürt’ün vatandaşlık hakkı bile bulunmuyor. TC devletinin Türkleştirme politikalarının yerini Suriye’de Araplaştırma politikaları alıyor. **Baskı, inkâr, imha, asimilasyon politikaları ise Türkiye’den farklı değil!**

Kürtçe yasak, Kürt şehir ve köylerinin isimleri değiştirilmiştir. Kürt bölgesi, petrol, gaz, hububat, pamuk gibi önemli ekonomik kaynaklara sahip olmasına rağmen yatırımların önü kesilerek bölgenin ekonomik açıdan gelişmesi engelleniyor, bilinçli olarak geri bırakılıyor. Geçtiğimiz yıllarda Kürt ili Qamişlo’da başlayan olaylar ve bunun diğer Kürt bölgelerine de yayılması sonucunda gerici Suriye rejimi, Kürtler üzerindeki baskıyı daha artırdı. Bu olaylar sırasında 30’dan fazla Kürt öldürüldü, yüzlerce yaralandı ve binlercesi tutuklandı! Suriye’ye baktığımızda gördüğümüz bu bağlamda sadece faşist TC devletinin ruh ikizidir. Kürt ulusuna yönelik

politikaların amaçları ayndır, sadece uygulama yöntemlerinde zaman zaman değişiklikler, “özgünlükler” yaşanmaktadır. Durum bu derece ortadayken Suriye ve Türkiye devletlerinin liderleri çıkıp bu konudaki “insani yaklaşımlarının” propagandasını yapıyorlar. **Zorbalıkta olduğu kadar ikiyüzlülükte de Suriye ve Türkiye egemenleri birbirlerine benziyor!**

Beşar Esat’ın “PKK’deki Suriyeli Kürtlere kucak açabileceklerini” söylemesi, TC devletinin “açılım” adı altında yürüttüğü tasfiye sürecine, genel anlamda ise bölgedeki emperyalist politikalara yedeklenme çabasının bir ürünüdür. Çünkü bu sürecin dışında kalmak ve/veya ayak uyduramamak Suriye devletini, emperyalistlerin “demokratikleştirme” hedeflerinin çemberine alır ki, Suriye devleti şu haliyle bile bu çemberin dışında değildir. Ezilen emekçi Suriye halkı için hiçbir meşruiyeti olmayan Suriye devletinin, meşruluğu emperyalist politikalara ayak uydurarak sağlama çabası anlamlıdır. Göründüğü kadarıyla “Esat hanedanlığı”nın sürmesi buna bağlıdır.

TC’ye biçilen rolün diğer yansımaları

Öte yandan Türkiye ve Suriye arasında gelişen ilişkilerin sadece Kürt ulusal sorunu ve PKK üzerinden gerçekleşmediğini görmek gerekir. PKK sadece bu ilişki içinde önemi ve aciliyetinden dolayı ilk sıralarda yer almaktadır. Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu ile Suriye Dışişleri Bakanı Velid Muallim tarafından imzalanan “**Yüksek Düzeyli Stratejik İşbirliği Konseyi Anlaşması**”, Suriye devletinin emperyalist politikalar doğrultusunda hizaya gelme noktasında hayli çabalı olduğunun göstergesidir. Bu anlaşma doğrultusunda oluşturulan mekanizmayla her yıl iki ülke başbakanlarının eş başkanlığında ve hükümetteki önemli bakanlıkların katılımıyla ortak kabine toplantıları yapılacak. Yine bu kabine toplantısı öncesi her iki ülkenin dışişleri, enerji, ticaret, bayındırlık, savunma, içişleri ve ulaştırma bakanlıklarının katılımıyla oluşturul-

Kuşkusuz barış iyi bir şeydir. Fakat bunu her şeye rağmen savunduğumuzda “barış”ı kazansak da her şeyimizi kaybetmiş olabiliriz

cak bakanlar konseyi toplantılar alacak ve eylem planı hazırlayacaklar. Özetle daha on yıl öncesinde savaş durumuna gelmiş olan bu iki ülke bugün şevkle ortak bir gelecek inşa etmeye çalışıyorlar. Elbette söylemek gerekir bu geleceğin sahibi onlar değil emperyalist efendileridir.

Suriye ile Türkiye arasındaki ilişkilerde atılan bu adımlar uzun süredir devam eden “bölgesel güç olma” propagandasıyla birlikte servis edilmektedir. Daha önce de birçok kez vurguladığımız gibi **TC devleti, bölgede sürdürdüğü politikalarda sadece emperyalizmin taleplerini karşılamaktadır**. Bölge devletleriyle ilişkilerde gösterilen bu aktiflik, ABD emperyalizmi tarafından TC devletine biçilen rolle ilgilidir. Yoksa TC devletinin bağımsız bir dış politika izlediğini söylemek, onun **yarı-sömürge** niteliğini görememek demektir ki, bu en baştan süreci okumada politik olarak körlüğe yol açar.

Kuşatmaya karşı Kürt ulusunun yanında yer almamız

Kürt Ulusal Hareketi’ne karşı TC devletinin yakın zamanda **İran** ile yaptığı anlaşmalar, yürütülen ortak imha operasyonları, Irak Kürdistan yönetimine yapılan baskılar ve en son Suriye ile yapılan anlaşmalar ve ortak yönelim ulusal harekete yönelik kuşatmanın boyutlarını göz önüne sermektedir. Bu saldırılara karşı ulusal hareketle ve Kürt ulusuyla dayanışmayı artırmak, bunu

önemsemek başlıca yapmamız gerektir. **Ancak bunu söylediğimizde ulusal hareketin politikalarına kayıtsız şartsız destek vermekten bahsetmiyoruz**. Kürt ulusuna yönelik baskı, inkâr ve imha saldırılarına karşı, omuz omuza direnmek ne kadar önemli bir görevse, hali hazırda, işçi sınıfı ve emekçi halkımızın sürdürdüğü sosyal kurtuluş mücadelesinin müttefiki durumunda olan ulusal hareketi, geliştirilen emperyalist politikalar ve tasfiye saldırılarına karşı uyanık olmaya çağırarak da o kadar önemli bir görevdir. Bu ikili görevin bir yanı ihmal edildiğinde, hem ulusal sorun hem de Türkiye devrimi açısından taşıdığımız sorumlulukları yerine getirmemiz mümkün olmayacaktır.

“Açılım süreci”nin şartının verildiği ve rapor edildiği yer olarak “Beyaz Saray”ın sürecin hamiliğini üstlenmesi ulusal hareketi tasfiye amaçlı geliştirilen politikalar karşısında anti-emperyalist mücadele vurgusunu da gerekli kılmaktadır. Emperyalizm tarafından geliştirilen çözümlerin ve bölge devletleri tarafından oluşturulan gerici ittifakların Kürt ulusunun mücadelesine katkısı olmayacaktır. Çünkü sorun merkezinde onlar bulunmaktadır. Gerici sınıfların “çözümlerini” insani sloganlarla, yeri geldiğinde gözyaşlarıyla parlatması göz boyamalıdır. Kuşkusuz barış iyi bir şeydir. Fakat bunu her şeye rağmen savunduğumuzda “barış”ı kazansak da her şeyimizi kaybetmiş olabiliriz. Bu tehlike görülmelidir.

Sınıfsal Yaklaşım

KRİZLERİNİ SÜREKLİ, ÖLÜMLERİNİ YAKIN KILALIM; ZİRVELER KÂBUS OLSUN, DÜZENLERİNİ BAŞLARINA YIKALIM!

Emperyalist-kapitalist sistemin, geçen yıldan günümüze büyük sarsıntılara yol açan krizden çıktığı ya da en mütevazı görüşle, çıkmakta olduğuna dair iddiaların büyük bir propaganda dalgası eşliğinde ileri sürüldüğü dönem **iki zirveyle** taçlanmaktadır. Birincisi henüz sonuçlanan ABD-Pittsburgh’daki **G-20**, diğeri önümüzdeki hafta İstanbul’daki **IMF-DB** toplantılarıdır. Birbirini tamamlar mahiyetteki bu zirvelerin amaçlarından öte, **karşı cepheden** örgütlenecek eylemlerle ilgili olmamız gerektiği açıktır. Zira çok iyi bilinmektedir ki düşmanın tavrını ciddi ölçüde bizim **hal-i ahvalimiz** belirlemekte, köpeksiz köyde değneksiz dolışmanın esprisi böylelikle gündemleşmektedir...

Öncelikle altı çizilmesi gereken olgu, krizden kılıdıldığı ya da çıkılmakta olduğuna dair iddiaların pek bir önem arz etmediğidir. Bütün ekonomik parametreler krizin **sürdüğünü** göstermekle beraber ilk aylardaki şok sarsıntılar, yerini belli bir seyre bırakmış ama **kanama** durmamıştır. Nitekim bugün için de büyüme oranlarında ileriye gidiz yolunda hiçbir tespit yoktur. Son ölçümlerle ortaya konulan veriler yalnızca baş aşağıya gidizte hızın yavaşladığını göstermektedir. Böylesi dönemlerde sıkça yapıldığı üzere yakın döneme ait **“umutlu”** öngörülerde bulunulmakta, tahminlerde “parlak” sonuçlar yazılmaktadır.

Krizin sona erip ermemesinin neden önemsiz olduğunu gösteren, sistemin **kaçınılmaz** buhran, bunalım ve krizlerle yol aldığı ve yıkılana kadar bu döngünün sürceği gerçeğidir. Bugün olmasa da yarin mevcut krizin etkilerini gerile-

tebilecek olan emperyalist-kapitalist sistem, yalarını belli oranda sararak yoluna devam edecektir. Geçmiş tekerrür ettirecek bu durum, uzun bir zamana yayılmış olan sınıf mücadelesinde yalnızca **geçici** bir sonuç ifade etmekte, **“mutlak son”**a dair tayin edici rol oynamamaktadır.

Ne var ki kriz anları bu yolculuğu doğrudan etkileyecek **kırılma** unsurları taşımaktadır. Sorun da burada kendisini göstermekte ve faturanın ödenmesi-ödenilmesi, döneme damga vurmaktadır. Kendini **yenileme** kabiliyetini tam da bu ödetme kudretini gösterebilmesine borçlu olan kapitalizm ile **hesaplaşmanın** boyutu kritik bir önem taşımaktadır. Sistemin tehdit unsurlarını kontrol ve denetim altında tutma hassasiyetini en üst düzeyde gösterdiği bu süreçte, **açık düşme** halinin değerlendirilmesi elbette ki sıkı bir mücadele ve çatışmayı gerektirmektedir. Direnişin mümkün her biçim ve araçla **kesintisiz ve uzlaşmaz** bir tarzda işletilmesi gerektiğinin önemi buradadır.

G-20 zirvesinin bitiminde bütün emperyalist devlet sözcüleri, **“doğru yolda”** demekle, **“yeni** bir döneme, yeni bir aşamaya işaret etmektedir. Britanya Başbakanı Gordon Brown’in, **“Uluslararası ekonomik işbirliğindeki eski sistem bitti. Yeni bir sistem bugün için başlamıştır.”** dediğini Obama, **“G-20’de reformlar konusunda varılan anlaşmalar 21. yüzyılın uluslararası ekonomik mimarı açısından büyük önem taşımaktadır.”** sözleriyle tamamlamaktadır (26.09).

1980’lerde ana/üretim sermayesi ile **bire bir** konumdaki türev piyasalarının

hacmi yaklaşık **30** yılın ardından **1’e 4** noktasına gelmiştir. Türev piyasalardaki bu azınlık, mal ve hizmet üretiminden bu kopuş, **“ölenemez”** bir kaos ve krize yol açmıştır. Spekülatif sermayenin 2007 itibarıyla senet stoku bazında **200** trilyon doları aşan büyüklüğü, bunalım sistemi olan kapitalizm için süreklilikte **“bitmez”** bir kaynak durumundadır. Aşırı üretim bazında yükselen bu olguyla başa çıkmak adına herhangi bir adım atıldığına dair zirveden ses çıkmamıştır. Zira böyle bir gerçekliğin varlığı noktasında **“kabul”** sorunu vardır.

Aykırı sesler ya da gerçeği görüp de “yüzleşme” de cesur olan ekonomistlerin dolaylı da olsa vurgu yaptığı bu durum sisteme **farklı** bir yön verme önünde en önemli engeli oluşturmaktadır. Bu manada, reform olarak tanımlanan bütün önlemler, soluk aldırma ve toparlanma konusunda dahi güven verici değildir. G-20’de saptanan politikalar doğrultusunda İstanbul’da alınacak kararların, krizin ilk dönemlerinde belirlenen **“fatura”**yı ödeme usulünde değişiklikler içerirken başka, sistemin yeni süreçteki hareket tarzıyla uyumlu bir içerik taşıması kaçınılmazdır.

Bu **“yenilik”** hali Bush sonrasına ilişkin Obama ile getirilmeye çalışılan **“tarzı”** ifade etmektedir. Kimi akıl hocalarının **“tek-çok kutupluluk”**, kimisinin **“büyük güç-çok güç uyumu”** olarak nitelediği bu süreç hatırlanacağı gibi ilk başlarda **“yumuşak güç”** olarak da tanımlanmıştır. Bu tarzın, ekonomik bazda esas zemini/forumu G-8’den G-20’ye kaydırması, IMF yönetiminde yarı-sömürge ve geri kapitalistlerin payının artırılması ile kendini gösterdiği söylenebilir. Ha keza **İran’a** nükleer santral konusunda yüklenme hadisesi de bir yandan ABD’nin tek başına diğer yandan çoklu tavır alışa gündemleştirilmiştir. ABD emperyalizmi, ipin ucunu kaçırmadan, **“daha demokratik”** bir süreç ilanıyla saldırganlık, işgal ve talanı sürdürme ve fakat sorumluluğu yayma derdindedir.

Ekonomik alanda atılan her adım ve düzenlemenin **“temele”** ait sonuçlar ürettiği ve bütün politikaların buradan çıkış aldığı ya da güç kaynağı oluşturduğu bilinmektedir. Bu bağlamda sözünü ettiğimiz zirvelerin taşıdığı **misyon** önemsenmek zorundadır. Kendi dertlerine **“çözüm”** aradıkları doğrudur. Bu çözümün ezilen halklar üzerinden işlev kazanacağı da bellidir. Varlık koşulu ezilenler olanların yine aynı kaynak üzerinden yaşama bağlantı tesis etmeye çalışacakları kadar tabii bir şey de yoktur. Mesele onlara izin verilip verilmeyeceği, reel bir değerlendirmeyle, nereye kadar izin verileceğidir.

Egemenler tasarruflarında genel olarak **sınırsız** bir tarz tutturma yanlısıdır. Belli dönemler onların taktik politikalar etrafında **“kısmı”** açılımlarına tanık olmuştuk da kan almaya **acil ihtiyaç** halleri istisna tanımamaktadır. Şimdi böyle bir süreçten geçildiği unutulmamalıdır. Kim ne derse desin, kendilerine ait veriler bile vahim tablolar ortaya sermektedir. Dünya Bankası’nın son raporuna (World Development Indicators 2009) göre günde **2 dolara** çalışan nüfus, 2005 itibarıyla **2.5 milyar** aşmış durumdadır. Emperyalist devletlerin ötesinde dünyadaki servetin büyük bir bölümünün **birkaç yüz** aile elinde toplanmış olması gerçeği vardır ve geçen **4** yılda bu tablo daha da bozulmuştur.

İstanbul’da toplanacak olan zirvenin Türkiye’den öte anlam taşıdığı bir gerçektir ama bu toprakların seçilmiş olmasını da tıpkı **NATO** zirvesi gibi **rastlantı** olarak yorumlamamak gerekir. Bunun uluslararası ve bölgesel dengeler ile bu yöndeki öncelikli politikalarla ilişkisi görülmelidir. Ama bununla beraber görülmesi gereken en önemli husus, Türkiye’de yürürlüğe sokulacak politikaların **yaşam şansı** bulabilmesinin taşıdığı ağırlıktır. Bu bakımdan Türkiye devrim ve demokrasi güçlerinin üzerine düşen sorumluluğun **tayin edici** bir rol taşıdığı söylemek abartılı sayılmaz.

Kriz sürecinde gelişen saldırılara kar-

şı direniş ile ortaya çıkan **“fırsat”** bağlamındaki görevlerin yeterli bir faaliyeti örgütlenerek yerine getirildiği söylenebilir. Bunda dönemle ilgili rol üstlenmeye kalkışan devrimci güçlerin etkin olmama hali kadar işçi sınıfı başta olmak üzere ezilenlerin **örgütsüz ve kuşatılmış** olma durumu da fonksiyon icra etmiştir. Böyle bir olguya dünyanın pek çok ülkesinde tanıklık ediyor olmak, durumun kendisini **mazeret** olarak gösterme çabalarına güç katıcı bir husus değildir.

Ülkemizdeki kriz sürecinin boyutlarının, faşizmin temsilcilerince **“büyük”** yalanlar (teğet geçme meselesi) söylenmesine karşın yine aynı cepheden tekliflerle de kabule erdiği üzere, ulaştığı seviye ve doğurduğu sonuçlar tartışıcı değildir. Öncesinde kendi çapında krize girmiş olan bir ekonominin dünya ölçekteki kriz dalgalarıyla ne hale düşebileceği ve düştüğü ortadadır. Nitekim bugün geline nokta efendileri kadar dahi burnunun ucunu görme şansı bulamayan Türk egemenleri, başka atraksiyonlar ve manipülasyonlarla durumu idare etmeye çalışmaktadır. Dünya Bankası raporuna göre, **“koşulların işi istihdam etmeye uygunluğu”** bakımından **183** ülke arasında **145**. durumda bulunan Türkiye’de, işsizlik olgusuna **abanarak** süreci yönlendirmeye kalkışmanın faturası uzun vadede ağır olacaktır...

Hükümet tarafından Eylül ayı ortasında açıklanan, **3** yıllık vadede ekonomik gidışat ve hedefleri içeren **Orta Vadeli Program (OVP)**’in büyüme ve işsizlik öngörülerini ile “gelir kaynakları”, vergiler ve enflasyon temelinde ortaya konulan parametreleri, **“ağır”** yaptırımlarla dolu bir dönemin örüleceğine işaret etmektedir. Yerel yönetim hizmetlerinden sağlığa (TTB, OVP için **“domuz gribi haff kalır.”** şeklinde açıklama yaptı, 18.09). kadar bir dizi alanda getirilecek “önlem” ve düzenlemelerin sefalet uçurumunu derinleştireceği ve yaşam standartlarını daha bozuk bir tabloya yolculuk ettireceği açıktır. Ücretler düşecek, hizmet-

ler pahalılaşacak, zamlar artacak, işsizlik kâbusu büyüyecektir. İşçiye yüzde **3-5**, kamu emekçilerine **2.5**, emeklilere **1.83** zammın yapıldığı günümüz şartlarının aranacağı bir aşamaya doğru gidilmektedir.

Eylül’ün ilk haftasında açıklanan resmi rakamlara göre, Türk ekonomisi 2008-09 döneminde 2. Paylaşım Savaşı’ndan bu yana en büyük **daralması/küçülmesini** yaşamıştır. **6.3**’lük oran, 1994 (**6.1**) ve 2001 (**5.7**)’i aştığı gibi, bazı sektörlerle ağır faturalar çıkarmıştır. Örneğin inşaat ile toptan ve perakende ticaret yüzde **15**, imalat sanayi yüzde **10**, ulaştırma, haberleşme ve depolama alanlarında yüzde **8.6**’lık küçülme olmuştur. Ortalamayı daha berbat bir durumdan kurtaran hiç de şartırcı olmayan yüzde **8.9**’luk “büyüme” oranıyla bankacılık ile mali kuruluşların oluşturduğu sektördür. Diğer yandan bütçe açığı bu yılın ilk **8** ayında geçen yıla oranla yüzde **780** artışla **31.3 milyar** liraya ulaşmıştır. Aynı dönemde, faiz giderlerindeki artış da yüzde **11.6**’dır.

Önümüzdeki hafta İstanbul’da yapılacak olan IMF-DB toplantılarının layık olduğu biçimde yanıtlanması gerektiğini, tam da bu tablonun **mahkûm** ettiği bir tavır olarak algılamak gerekecektir. NATO zirvesine karşı barikat örme mücadelesinde küçümsenmeyecek değerde **kazanımlar** yaratıldığı, dönem içerisindeki etki ve katkısının **hatırı sayılır** çizgiler taşıdığı unutulmamalıdır. Kriz “fırsat”ını bir dizi cepheye kazanca çevirme hesapları yapan faşist-Kemalist diktatörlükle çarpışmada, işçi sınıfı ve diğer ezilen sınıfların üzerine atılı ağır parçalanması için, **militan tarzın, direnişçi eylem ve protesto çizgisinin** belli bir eylem birliği ve kitleselliğin sağlandığı şartlarda sergilenmesi önemlidir. **Bu yönde oluşturulan platformun geliştireceği eylemlere en üst düzeyde katılımın, azami güç sarf ederek yürütülecek militan mücadelesininde sunulması gerektirir.**

Esenyurt'ta direniş halkın desteği ile kazanacak!

Esenyurt'ta son dönemlerde hareketli günler yaşanıyor. Büyük bir sanayi havzası olan ve geniş bir işçi ve emekçi nüfusunun bulunduğu Esenyurt, uzun bir aradan sonra sessizliğini bozdu.

İşçilerin ayak seslerine, sloganlarına ve direnişlerine hasret Esenyurt'un bu özlemi yavaş yavaş sona eriyor. Bu nasıl mı oldu?

Esenyurt'ta 40 günü aşkın bir süredir direnişlerini sürdüren işçilerinden söz ediyoruz! Sendikalarından istifa etmedikleri için işten atılan işçiler, Esenyurt sokaklarını bir süredir ayrı kaldığı coşkuyla buluşturdu. İşçilerin öyküsü **Kıraç'tan 102, Yakuplu'dan 39** işçinin bağlı oldukları beldelelerinin Esenyurt'a bağlanması ile başladı. Belediye başkanı işçiler gelir gelmez "görevine" dört elle sarılıyor. İşçiler önce tehdit, bu tutmayınca sürgün ediliyor son olarak da işten atılıyor. Böylelikle 40 günü

"Direnişin kamuoyunda sürekli canlı tutulması gerekiyor. Her kurumun bulunduğu yerden yapacağı küçük katkılar çok önemli. Direniş, Esenyurt halkının desteği ile başarıya ulaşacaktır"

aşan bir direniş öyküsünün de ilk satırları kaleme alınmış oldu.

İşçiler, daha önce çalıştıkları yerlerde sendikaya üye olmuş ve yıllarca sendikali olarak çalışmışlar. AKP'li Esenyurt Belediyesi önce sendikadan iş kolundaki yetkisini düşürmek için Genel-İş üyesi 8 işçiyi işten çıkarmış. Genel-İş'ten buna yönelik bir tepki gelmeyince saldırıların ivmesini artırmış. Belediye işlerini kendi çevresindeki taşeron şirketlere peşkeş çekmek için öncelikle sendikali işçilerden kurtulmak istemiş. İşçilerin direnişi ile karşılaşınca da tutumunu sertleştirmiş. İlk çıkarılan üç işçiyi diğerleri de takip etti. Şu anda atılan işçi sayısı 14'ü buldu, bu sayının 16'ya çıkması bekleniyor.

İlk günden bu yana takip ettiğimiz süreç boyunca işçilerin direnişi adım adım geliştirdiklerine tanık olduk. İşten atıldıktan hemen sonra görüntüdüğümüz işçilerin ruh hali ve yaklaşımı ile gelen aşamadaki durumları arasında önemli bir değişiklik görmek mümkün.

İşçiler belediyenin karşında açtıkları pankartlar ile direnişlerini sürdürüyor. Direnişçilerin sayısının artması ile birlikte

kendilerine olan güvenleri de artmışa benziyor. İşçiler bayrama da direnişle girdiler. Direniş pankartı önünde dostları ile bayramlaşan işçilerin artık tek gündemi işlerine sendikali olarak geri dönebilmek...

Halkın desteği çok önemli!

Belediye-İş Sendikası 2 No'lu Şube, direnişin temel dinamiklerinden biri. İşçileri bir an olsun yalnız bırakmayan sendika her hafta düzenli toplantılar örgütüyor, devrimci, ilerici kurumlarla iletişime geçiyor, bölge insanına direnişi anlatmanın yol ve yöntemleri üzerine kafa yoruyor. Sendikanın çağrısı ile Esenyurt'ta faaliyet gösteren DKÖ'lerin, siyasi partilerin, devrimci kurumların katılımı ile bir platform oluşturuldu. Platform, her hafta bir eylem yapma kararı aldı ve ortak bir bildiri çıkardı. İlk eylemini de 17 Eylül'de gerçekleştirdi. Bunun yanı sıra direnişin Türk-İş içindeki diğer sendikalar tarafından desteklenmesi için de önemli bir çaba harcıyor.

Sendika, önümüzdeki günlerde bir dayanışma gecesi düzenlemeyi, Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu ile merkezi bir yer-

de yürüyüş gerçekleştirmeyi ve 5-9 Ekim'de Belediye Meclis toplantısına katılarak taleplerini burada dile getirmeyi planlıyor. Tüm bunlar Esenyurt'ta hareketli günlerin beklediğine işaret ediyor.

Direnişin başarıya ulaşabilmesinde en önemli kırılma noktalarından biri ise **Genel-İş'in** tutumu. 90 üyesi bulunan Genel-İş şu ana kadar **bekle-gör politikası** izliyor. Direnişe destekleri şimdiki kadar sözlü taahhütlerin ötesine geçmedi. Bu durum, Genel-İş'in, Belediye-İş'in bölgeden ayrılmasını beklediğine, böylelikle kalan işçiler için patronla bir anlaşma yapmayı hedeflediğine yoluyor.

Direniş boyunca işçilerin yanında ayrılmayan ve Belediye Başkanı Yardımcısı **Emin Batmazoğlu'nun** saldırılarına hedef olan 2 No'lu Şube Başkanı **Hasan Gülüm** de direnişin işçilerde yarattığı değişikliklere dikkat çekiyor. Aynı yemeği ve aynı kaderi paylaşan işçiler arasındaki ilişkiler giderek gelişiyor. İşsizlikle boğuşan, yoksulluk ve açlığın kapılarını çaldığı işçiler, direniş boyunca düzenin gerçekliğini de görmekte.

Hasan Gülüm'ün; "**Direnişin kamuoyunda sürekli canlı tutulması gerekiyor. Her kurumun bulunduğu yerden yapacağı küçük katkılar çok önemli. Direniş, Esenyurt halkının desteği ile başarıya ulaşacaktır**" sözleri sürecin ana halkasına dikkat çekiyor.

(İstanbul)

✓ İşçilere MİT tehdidi

Uşak'ta kurulu bulunan **Kaynak İplik Fabrikası**'nda çalışan işçiler 2007'den bu yana sendikal çalışma yürüterek TEKSİF Sendikası'nda örgütlendi. Bu örgütlenme sürecinde 62 işçiyi işten atan patron Mustafa Aslantay, grev oylaması dayattı, üstüne de dava açtı. Dava sürecinde işçilerle toplantı alan Mustafa Aslantay işçilere ve TEKSİF Sendikası Örgütlenme Dairesi Müdürü Asalettin Arslanoğlu'na; "Ben 1982 yılında Milli İstihbarat Teşkilatı'nda (MİT) bir kurmay albayla birlikte çalıştım. Türkiye'de, adı geçen 5 kişinin içerisinde sayılıyım. İstediyimi işten atarım. İki kişiyle bir tutanak tutar, sizi izlen atar, tazminat da vermem. Gidin söyleyin, bana Asalettin de bir şey yapamaz" diyerek tehditler savurarak işçilerin sendikal haklarından vazgeçmelerini dayattı. İşçiler ve sendika bu tehditler karşısında suç duyurusunda bulundu.

(H. Merkezi)

✓ Fabrika 3 işçiyi mezar oldu

İzmir'e bağlı Kemalpaşa ilçesinde kurulu bulunan **Levent Kağıt Fabrikası**'nda çalışan 3 işçi hamur kazanını temizlerken metan gazı zehirlenmesi sonucu yaşamını yitirdi. Bir işçi ise yaralandı.

19 Eylül günü sabah saat 06.00 sıralarında fabrikada bulunan hamur kazanını temizlemeye inen **Ayhan Çanakçı** isimli 26 yaşındaki işçi, indiği kazandan Çıkmayınca iş arkadaşı **Haydar Koray Güçlü** de kazana indi. Güçlü'nün de kazandan çıkmadığını gören işçilerden **Ramazan Demir** de kazana indi, ancak o da çıkmadı. Son olarak arkadaşlarını merak eden **Şükrü Güngör** kazana indi ve Güngör diğer işçi arkadaşlarının müdahalesi ile kazandan geri çıkartıldı.

Kazandan çıkamayan ve peş peşe ölümleri gerçekleşen 3 işçinin metan gazı zehirlenmesi sonucu yaşamını yitirdiği belirlendi. (İzmir)

✓ Eğitim emekçileri iş bıraktı

AKP hükümeti emperyalizmin çıkarları doğrultusunda emekçi halkımıza her gün yeni hak gaspları ve saldırı yasaları ile yaşamı çekilmez hale getirmekte. Bu saldırılardan biri de eğitim emekçilerine yönelik gerçekleştiriliyor. Eğitimciler 2009-2010 eğitim-öğretim yılını ek ders ücretlerinin, eğitim hazırlık ödeneğinin ve tedavi giderlerinin ödenmemesi gibi birçok hak gaspı ile karşılamaktalar. Bu duruma karşı 16 Eylül günü ülkenin birçok ilinde olduğu gibi Bursa'da da eğitim emekçileri iş bıraktı. Saat 11.00'de Ünlü Caddede toplanarak, Orhangazi Parkı'na sloganlar ve alkışlarla yüründü.

Burada Eğitim-Sen Şube Başkanı **Cemal Akkurt** basın açıklaması yaptı. Akkurt açıklamalarında eğitim alanında yaşanan sorunlara ve saldırılara değinerek "Bugün Türkiye'nin her yerinde yaptığımız bu eylemlerle Milli Eğitim Bakanlığı'na bir kez daha uyarıyoruz" diyerek "öğrencilerimiz, velilerimiz ve halkımızın desteğiyle haklarımızın takipçisi olacağız" dedi. (Bursa)

KENT AŞ işçileri Ankara yollarında

İzmir'in CHP'li Karşıyaka Belediyesine bağlı Kent AŞ firmasında çalışan ve Mayıs ayı başında 5747 sayılı yasadın kaynaklı hizmet daralması bahane edilerek işten çıkarılan yaklaşık 300 işçinin Ankara yürüyüşü tüm engellere rağmen devam ediyor. Ankara'da CHP Genel Merkezi'ne ulaşmak isteyen ve İzmir'den yola çıkan işçiler yürüyüşleri boyunca başta **İzmir** ardından ise **Manisa Valiliği** tarafından engeller ile karşılaşmalarına rağmen kararlılıkla yürüyüşlerini sürdürüyorlar.

İzmir il sınırları içersindeyken jandarma ve polis tarafından sık sık barikatlar ile karşılaşan işçilere bir yasak da Manisa Valisi'nden geldi ancak bu yasak işçilerin kararlı yürüyüşünü engellemedi. İşçilerin İzmir'de bulunduğu sırada Manisa il sınırını geçmelerini engelleyeceğini bildiren Manisa Valisi ardından işçileri karayolundan yürütmeme kararı aldı. Tüm bu engellemelere rağmen Manisa sınırlarına giren ve yürüyüşlerine devam eden işçilere yürüyüş esnasında yolda karşılaştıkları işçiler ve Manisa halkı da alkışlarla destek verdi.

Bu yasakçı anlayışa karşı bir açıklama yapan DISK Genel-İş İzmir 5 Nolu Şube Başkanı **Mehmet Çınar** ise Manisa Valiliği'nin aldığı yürütmeme kararının kendileri için bağlayıcı bir karar olmadığını dile getirdi ve ne barikatların ne de yasakların bu yürüyüşü durdurabileceğini belirtti.

Yaptıkları Ankara yürüyüşünü Türkiye işçi sınıfının yürüyüşü olarak değerlendirdiklerini söyleyen Çınar, KENT AŞ işçisinin barikatları aşarak yoluna devam edeceğini ve Ankara'ya varacağını altını çizdi.

Karşıyaka Belediyesi önünden **16 Eylül** günü yürüyüşe başlayan ve **16 Ekim 2009** günü Ankara'ya ulaşmayı hedefleyen işçiler 25 Eylül tarihi itibarıyla Uşak'a ulaştı. Yürüyüşe başladıkları günden bu yana yaklaşık 300 km yol yürüyen işçilerden bazıları zaman zaman çeşitli rahatsızlıklar ve sakatlıklar da yaşıyor. Yürüyüşe katılan işçilerin dışında kalan işçiler ise İzmir'de bulunan grev çadırlarında eylemlerine devam ediyor. İşçiler 16 Ekim günü Ankara'da olmayı ve taleplerini bir kez de orada dile getirmeyi planlıyor. (İzmir)

İşçilerden rektöre "geçinme dersi"

Üniversite yönetimiyle yürütülen toplu iş sözleşmesi görüşmeleri boyunca ücretlerinde iyileştirme isteyen **ODTÜ işçileri**, kabul edilmeyen talepleri için rektörlük önünde eylem yaptı. Türk-İş'e bağlı **Tez Koop-İş Sendikası**'na üye işçiler, sabah erken saatlerde rektörlük önüne gelerek rektörden kendilerine "**860 TL'yle nasıl geçinilir?**" dersi vermesini istediler. "**Sayın Rektör, 860 TL ile geçinme dersi verir misin?**", "ODTÜ markadır, marka karın doyuruyor" "**ODTÜ işçisi köle değildir**" yazılı

dövizler ve sloganlarla üniversite yönetimini protesto ettiler.

Burada işçilere hitaben konuşan Tez Koop-İş Ankara 2 No'lu Şube Başkanı **Mustafa Barın**, işçilerin ekonomik durumlarının düzeltilmesine yönelik taleplerinin rektörlük tarafından "Bu ücreti bilerek işe girdiler" denilerek kabul edilmediğini vurguladı. Barın, işçilerin açlık sınırına yaklaşan ücretlerinin ODTÜ yönetimince lüks bulunduğunu söyledi. "**Alın verin ekonomiye can verin**" kampanyasına da değinen Barın, bu kampanyayı düzenleyenlerin öncelikle işçilere verdikleri ücretlere bakması gerektiğine değinerek "Alın verin, ekonomiye can verin tekerlemeleriyle kampanya düzenleyenler, 800 TL ile nasıl bir alışveriş beklemektedirler? Canımızı ne için istemektedirler?" şeklinde konuştu. TİS talepleri kabul edilene kadar eylemlerine devam edeceklerini söyleyen işçilere Eğitim-Sen, ODTÜ temsilciliği ve öğrenciler de destek verdi. (Ankara)

Emekçinin gündemi

IMF ve Dünya Bankası Toplanıyor; Şimdi Direniş Zamanı...

IMF ve Dünya Bankası'nın yıllık toplantıları bu yıl 6-7 Ekim tarihlerinde ülkemizde yapılıyor. Yüzlerce ülkeden 13.000 banka ve tekel temsilcisi ile ekonomi yönetimleri bir araya geliyor. Son küresel krizin sermayedarlara yarattığı tahribat bu yılki toplantıyı ayrıcalıklı kılan önemli bir özellik taşıyor. Yüzlerce ülkeden 13.000 soyguncu, on binlerce polis ve koruma ordusunun gözetiminde son büyük krize "çare" arayacaklar. Sermayenin ekonomiye çare arayışlarının işçi ve emekçiler için ne anlam geldiğini ise bir kez daha yaşayarak göreceğiz. Bugüne kadar krize çözüm arayışlarının işçi ve emekçilere yeni sefalet ve yıkım koşullarından başka bir şey getirmediğini gördük. Bugün yapılacak olan ise sözkonusu saldırıları daha küresel ve sistemli bir şekilde uygulamaya dönük planla-

malar olduğu apaçık kendini gösteriyor.

Dünya egemenleri kendileri için tarihsel önemdeki bu toplantıyı Türkiye'de yapmayı tercih ettiler. Kuşkusuz Türkiye iyi bir uşaktı ve hizmette kusur etmezdi. Halkın yaşamını felç etme ve muhalif kesimleri polis şiddetiyle bastırma pahasına da olsa TC devleti elinden geleni esirgemezdi. Fakat diğer yandan işin aslı bu değildi. **Türkiye eski müşterilerdendi ve halka ihaneti kadar borcuna sadakati vardı.** Bugün ise IMF'in en büyük müşterisiydi. IMF'ye borcu en yüksek yedi ülkenin başında Türkiye geliyordu ve toplam borcun yarısından fazlası Türkiye'ye aitti. Öte yandan emperyalistler arası hegemonya savaşında Türkiye kilit bir noktadaydı ve belli başlı emperyalistler için bugün görece de olsa bir

uzlaşma noktasına işaret ediyordu.

Ülke egemenleri için de IMF ve Dünya Bankası toplantıları çeşitli beklentileri içinde barındırıyordu. IMF ile yakında imzalanacak anlaşma öncesinde bu toplantılar iyi bir referans olacaktı. Bilindiği gibi son kriz nedeniyle Türkiye'den önemli oranda yabancı sermaye çıkışı olmuştu. Başlımlı bir ekonomi için bu durum, yıkımla aynı anlama gelmekteydi. IMF ile yapılacak anlaşmayla sağlanacak kaynağın Türkiye'yi küresel finans piyasalarının gözünde riskli ülkeler kategorisinden çıkaracağı umut ediliyor. Bu sayede uluslararası piyasada dolanan sıcak paradan Türkiye de nasiplenebilecek. Birbiri ardına kampanyalarla iç piyasayı canlı tutmaya çalışan ülke egemenleri, halkı sefaletle sürükleyen "tasarruflar" ve IMF'den alacakları para ile krizi en az zararlı atlatmayı hesaplıyorlar.

Peki ülkemiz işçi ve emekçileri için IMF ve Dünya Bankası toplantıları ne anlam ifade ediyor? Bu toplantılar sonucunda dünya halklarına olduğu gibi ülkemiz halkının önüne de yeni reçeteler gelecek. IMF ile yapılacak olan anlaşma bu reçetenin en

önemli göstergesi olacak. Devletin 2010-2012 yıllarını kapsayacak **Orta Vadeli Program** planı IMF ile anlaşma öncesinde ilderde yapılacak düzenlemelere ilişkin belli başlı verileri ortaya koyuyor. Buna göre **sağlık başta olmak üzere** "tasarruf" adı altında kamu harcamalarında kısıtlamalara gidilecek ve yeni zamlarla birlikte sermayeye kaynak yaratılacak. Şeker üretimi, telekomünasyon, elektrik dağıtımı ve liman işletmeciliği dahil özelleştirmelere hız verilecek. Hükümet, üzerine düşen görevleri yerine getireceğini taahhüt etse de uluslararası ve yerli sermayedarlar en ufak bir esnemenin dahi olmasını istemiyorlar. Bu nedenle IMF'nin sıkı denetimini ve yapılacak olan anlaşmayı dört gözle bekliyorlar. Hükümet ise bir kez daha halkın ümüdünü sıkacak anlaşmaların atypasını oluşturma gayretini gösteriyor.

IMF ile yapılacak anlaşmada başta sağlık olmak üzere sosyal güvenlik harcamalarında, eğitimde, tarımda ve hemen her alanda sermayenin ihtiyaçlarını karşılayacak yeni yasal düzenlemelere halka saldırılar sürdürülecek. Suyun ticarileştirilmesi,

"kentsel dönüşüm", su, elektrik ve doğalgazda otomatige bağlanan zamlar saldırıların bir başka boyutunu ifade edecek. Yeni istihdam yasaları, sendika yasası vb. düzenlemelerle esnek çalışmaya ve örgütsüzleştirmeye dönük saldırılar daha da artırılacak. İşsizlik ve yoksulluğun hız kesmeden devam edeceği ise artık herkesçe biliniyor. Sonuç olarak emperyalist kuruluşların alacağı kararların halkın her kesimini ilgilendiren önemli boyutları olduğu açıkça görülüyor.

IMF ve Dünya Bankası ile olan ilişkiler **emperyalizme bağımlılığın** bir diğer adımıdır. Bu bağımlılık **siyasi ve askeri** bağımlılığın da temelini oluşturur. Her geçen gün daha da borçlandırılarak ekonomik ve siyasi bağımlılığı artırmak, emperyalizmin Türkiye gibi yarı sömürgelere uyguladığı temel bir politikadır. Emperyalist kuruluşlardan alınan borçlar ülkenin ve halkın değil sermayenin çıkarlarına harcanmaktadır. Küresel kriz derinleştikçe emperyalizmin ekonomik-siyasi-askeri müdahaleleri de artmaktadır. Dünya halkları için direnmekten ve mücadeleli yükseltmekten başka bir çare kalmamıştır.

Egemenler dizginsizce saldırırken yeni yasal düzenlemelerle işçi sınıfı ve emekçilerin birlikte mücadelesini hedefliyorlar. Artık burjuva yasaların kitleleri inandıracak hiçbir yanı kalmamıştır. Yasalar açık bir şekilde egemen sınıfların çıkarlarını garanti etmeye ve halkı köleleştirmeye hizmet etmektedir. **Direnmenin ve mücadele etmenin koşulları artık yasal sınırları fazlasıyla zorlamaktadır. İşçi sınıfı ve emekçiler için fiili-meşru mücadele dışında bir yol gözükmemektedir.**

Şimdi mücadeleyi büyütmenin tam zamanıdır. Emperyalizmin krizini derinleştirmek, onları ülkemizden defetmenin de en önemli yoludur. Bunun için militan bir karşı kouyla İstanbul'u emperyalist efendilere dar etmeliyiz. 1 Ekim'de sağlıklarda dönüşüm saldırılarına ve emperyalist programlara karşı Taksim'de sesimizi yükselteceğiz. Ve bugünden başlayarak 6-7 Ekim tarihlerindeki emperyalistlerin kongre vadisini dünya halkları adına direniş vadisi yapmak için var gücümüzle çaba harcayacağız.

Seli fırsata çevirenler, sele çare bulamazlar

Köylü için yağmur üretimin vazgeçilmezlerindedir. Kuraklığın, zararlı haşaratların ve kimyasal zehirlerin bir numaralı ilaçlarıdır yağmur. Bunun için üretici yağmura küsmez, aksine ürün, üretici ve yağmur birbirlerine farklı bir tutku ile bağlıdır. 2 yıl önce yaşanan kuraklıkta köylü, uğradığı zarar nedeniyle borçlarını ödeyemedi ve yeni yeni borçların altına girerek borcu borç ile kapatmayı "seçti". Kuraklık sürecinde tarımsal alanda yaşanan zarar, 5 milyar doları buldu. Yani **köylü için yağmur berekettir, yaşamdır.**

Ama son haftalarda artan yağışlarla birlikte Tekirdağ'dan İstanbul'a uzanan sel yolculuğu yaşamda büyük yaralar açtı. Toplam -resmi kayıtlara göre- 35 kişinin ölümüne neden olan yağışlar köylülerin de umudunu alıp gitti.

Tarımsal üretimin ülke geliri bakımında oldukça önemli bir yerde durduğunu belirten egemenler tarıma verdikleri önemi yaptıkları "yardımlarla" göstermektedir. Onların destekten anladıkları tarımsal istihdamı küçültmek ya da yok etmektir. "Doğal afetlere" karşı ise ülkemizde verilen yardımlar şartlara bağlanmakta. Doğal afetler karşısında yardım için **Tarım Sigortası** ve **Çiftçi Kayıt Sistemi** kapsamında üreticinin bağımlı hale getirilmesi şart koşulmaktadır. Tabii ki bundan en çok etkilenen ise birakin sigorta yaptırmak için gerekli parayı bulmayı, tohum parasını dahi aldığı borçla sağlayan **yoksul köylüdür.**

Üretici köylülere yönelik ekonomik terörün yanı sıra doğal afetler de sömürünün düzeyini yükseltmektedir. Yaşanan sel felaketi ile birlikte kimi kesimler, doğanın tala-

mından köylüleri sorumlu tutmakta, bu şekilde de egemenlerin sorumluluklarının üstünü örtmektedir.

Marmara ve Trakya'da üreticinin umudunu sel aldı

Yaşanan sel ile birlikte Marmara ve Trakya'da **çeltik** alanları ve hasadı daha bitmemiş olan **ayçiçeği** tarlaları büyük zarar gördü. Bölgede sebze ve meyve bahçeleri ve hayvancılık işletmeleri de tahrip oldu. Bandırma'da tavukçuluk işletmeleri, Manisa'da kurutmalık üzüm, Çanakkale'de meyve bahçeleri, Mersin ve yöresinde seralar ve açık alandaki sebze üretim alanları, Aydın ve yöresinde incir üretimi zarar gören alanlar içinde. Zararlar milyonlarca lira ile ifade ediliyor. Yaşanan bu felaket üzerine **Tarım ve Köyişleri Bakanı Mehdi Eker**, hasar tespit çalışmalarının sürdüğünü ve çıkacak tabloya göre "gerekli desteğin" yapılacağını söyledi.

Oysa devletin "gerekli destek" söyleminin arkasında neler geleceğini, egemenlerin benzer durumlardaki sicili bozuk pratiklerinden bilmekteyiz. Zira **2004** yılında Karadeniz'de yaşanan don felaketi, **2007** yılında Çukurova'da yaşanan aşırı yağışlar ve **2009** yılında yaşanan dolu felaketinde üretici köylülere dönük devletin destek karnesi hiç de iyi değildir. 2009 yılında yaşanan dolu felaketinde destek primlerini sigortaya ve çiftçi kayıt sistemine bağlayan Bakanlık, sigortalı olan üreticinin zararının yarısını karşılarken geri kalan borç için ise üreticiyi kendi "kaderine" terk etmiştir.

Doğal afetlerde ise üretici köylünün ak-

lına gelen ilk şey o yıla ait borçlar ve Bağ-Kur ödemeleridir. Ayrıca sigortalı üreticiye verilen destek, zararın % 50'si iken en büyük doğal afetlerden olan sel -nedense!- bu kapsam içerisinde değil.

Köylüyü kim savunur?

Köylülerin yaşadığı bu sıkıntıları ancak sözlü olarak üstü kapalı bir şekilde dile getiren TZOB ise, "kara gününde" köylüyü yalnız bırakarak onları daha çok sömürmek için çıkarılan yasaların bir numaralı savunucuları ve uygulayıcıları için iftar yemeği vermekten çekinmemiştir.

35 insanın ölümüne ve umutların bir kez daha yıkılmasına neden olan sel değil egemenlerdir! Dere ve su yataklarını ıslah etmeyip meteorolojinin verilerine kulak asmayan ve daha sonra bunu doğanın kanunu ilan eden Çevre, Tarım ve Köyişleri Bakanları, belediye başkanları ve Başbakan yaşananların sorumluları olarak emekçi halkı gösterdi. Burjuva kalemşörler da bu süreçte kaldırdıkları kılıçlarını halkın başına indirirken çekinmediler. "Dereden alırsanız, bir gün dere de sizden alır. Bu doğanın kanunudur. Buna hiçbir şekilde önlem alınmaz" diyen İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı **Kadir Topbaş** ne söylediğini bilmemektedir(!) Derenin öç alacağını bilip de önlem almamak egemenleri daha da çıkmaza sokuyor. Ne de olsa gerçekler asla yok olmaz bunun için ne yapsalar su-sel üstüne çıkmaktan kurtulamyorlar.

Yaşanan felaketin ardından ise yaşananları fırsat bilerek bir açıklama yapan Erdoğan bayramın ardından dere boyunda bulu-

nan evlerin yıkılacağını "**mütevazî**" bir şekilde "**timsah gözyaşları**" dökerek açıkladı. Daha önceden de bölgenin TOKİ'ye verilmesi için gerçekleştirilmek istenen yıkımlarda yaşananlar üzerine yıkımlar ertelenerek zamana bırakılmıştı. Zamanın artık geldiği görünüyor. Özellikle Ayazma'da bulunan emekçiler evlerini yıktırmamakta kararlı. Sel felaketini fırsata çeviren egemenler ise saldırılarını bu felaketi kullanarak halk nezdinde haklı bir zemine oturtmak istiyorlar.

Saldırı fırsatı ve direniş zamanı

Yaşanan doğal afetin ardından yaşananları görmezden gelen egemenler saldırıların hazırlığını yaparken birçok noktada ise karsız kalmıştır. İstanbul'da yaşanan sel felaketinin ardından yıkım planları yapılırken tarımsal alanlardaki zararların karşılanması noktasında ise sıkışan egemenler kendi çelişkileri ile boğuşmakta. Yaşanan felaketin emekçiler nezdinde çeşitli yıkımlara neden olduğu kesindir. Açılan yaralar diğer yandan ise ihmalkârlığa ve saldırılara karşı tepkileri

açığa çıkarmaktadır. Sel birçok çelişkiyi derinleştirerek su yüzüne çıkardı. Derinleşen kriz ile birlikte artan yoksulluk doğal afetle daha da büyüdü. Afetin yaşandığı bölgelerde sınıfsal çelişkiler daha da artmaktadır. Bu çelişkilerin doğru bir şekilde kavranıp kitle faaliyeti ekseninde gündemleştirilmesi devrimci, demokrat tüm yurtseverler için olmazsa olmazdır. Kitlelerin sosyal yaşamına müdahil olmak ve onların sosyal yaşamını politik bir çerçevede onlarla birlikte örnek örgütlenmenin en önemli aracıdır.

(İstanbul)

Türkiye şeker sektörü yok edilmeye çalışılıyor

Tarımda özelleştirme politikaları üreticileri yoksulluğa sürüklüyor. Kota uygulamaları ve desteklerin kaldırılması köylüyü giderek yoksullaştırmışken tarımda yaşanan özelleştirmeler onları giderek üretimden kopartmakta, "kaderine" terk etmektedir. Bugün özelleştirme saldırılarının hedefinde ise **şeker fabrikaları** bulunuyor.

Kırşehir, **Turhal**, **Yozgat**, **Çorum** ve **Çarşamba**'da bulunan şeker fabrikaları Özelleştirme İdaresi Başkanlığı tarafından satışa çıkarıldı. Şeker üretimi tarım alanındaki özelleştirme saldırılarından en çok etkilenen üretim sektörlerinin başında gelmektedir. Şeker pancarının yapısından kaynaklı (**hemen bozulma özelliği**) şeker fabrikaları, pancar tarlalarının yakınında bulunmaktadır. Dolayısıyla ürünün satışı pazarlardan öte fabrika önlerinde fabrika üzerinden yapılmaktadır. Şeker fabrikalarının özelleştirilmesi ile birlikte ürün alımları artık serbest hale gelmekle birlikte keyfi alımlar ve ürünün fiyatlarında keyfi oynamalar gerçekleşmektedir. Başka birçok örnekte olduğu gibi köylüler yine tefeci-tüccarın insafına bırakılmaktadır. **Bu durumdan şeker üreticisi kadar şeker fabrikalarındaki işçiler de etkilenenecektir.**

1998 yılında hayata geçirilen kota uygulaması ile başlayan bu süreç, 2000 yılında şeker sektörünün özelleştirme kapsamına alınması ve 2001 yılında pancar şekeri sek-

törü aleyhine saldırıları içeren 4634 sayılı **Şeker Kanunu**'nun kabulü ile devam etmiştir. Ülkemizdeki saf şeker üretimi bu kapsamda engellenmeye çalışılmaktadır. Yine bu yasa kapsamında AB ülkelerinde ortalama kota % 2 iken Türkiye'de % 10 olarak belirlenmiş olan NBŞ (Nişasta Bazlı Şeker) kotasını artırma ve düşürme yetkisi Bakanlar Kurulu'na verilerek sınır % 50 olarak belirlenmiştir. Fakat bu yetki, elbette kota artırma yönünde kullanılmıştır. Bu da kimyasal şeker üretiminde gerekli olan kimyasal maddelerin talebini artırmış ve ithalatın sınırları zorlanmıştır.

Bu saldırılar kapsamında 2003 yılında **özelleştirme yol haritası** kabul edilmiş ve 2004 yılı sonunda **Şeker Kurumu** kapatılmıştır. Şeker üretimine yönelik bu saldırılar köylüler kadar tüketiciyi de etkilemiştir. Köylü her yıl şeker pancarından zarar ederken tüketici şeker tüketimini yüksek fiyatlar üzerinden yapmaktadır. 2005 yılında hazırlanan özelleştirme strateji raporu ise daha kapsamlı bir şekilde ortaya sürülmüştür. Bu rapor ile şeker üretiminde en kârlı ve verimli fabrikalarından olan **Bor**, **İlgin** ve **Ereğli Şeker Fabrikaları** özelleştirme kapsamına alınarak ihaleye çıkarılmıştır. Daha sonra bu ihaleler mahkeme tarafından iptal edilerek **Şeker Kurumu**'na iade edilmiştir.

Devam eden saldırılar ile gerek üretim gerekse de mevcut fabrikalar baskı ve tehdit altına alınarak 2007 yılında Şeker Kurumu tüm varlıklarıyla özelleştirme programına alınmıştır. Bu karar da yargı yoluyla durdurulunca 2008 yılında Strateji Raporu'nda sözde bir değişiklik yargı yolunu bertaraf etmeye dönük yeni bir **Ek Strateji Raporu** hazırlanmış ve şeker fabrikaları "Portföy" grubu içerisine alınarak özelleştirmelerin dozajı artırılmıştır. İlk olarak

"**Portföy-A**" içerisinde bulunan **Kars, Erçiş, Ağrı, Muş ve Erzurum** şeker fabrikaları ihaleye çıkarılmış ve ihale için bir teklifin gelmemesi üzerine iptal edilmiştir. Şeker-İş Sendikasının örgütlü olduğu fabrikalarda pancar üreticileri ile birlikte gerçekleştirilen mücadeleler birçok defa başarı ile sonuçlandı. Fakat mücadele ile bertaraf edilen engeller, çıkarılan yasalar ile daha da geliştirilerek yargı yolları ile üreticinin tüm olanakları engellendi.

Bu süreçte "**Türkiye'nin Japonya'dan sonra şekeri en pahalı üreten ikinci ülke olduğu**", "**Türkşeker'in özelleştirilmesi**", "**Türkiye'de şeker fabrikası sayısının 12 olması**", "**Şeker ithalinin serbest bırakılması**" gerektiği gibi çeşitli söylemlerle özelleştirme propagandası yapılmış/yapılmaktadır. Türkiye şeker sektöründe Portföy C'yi oluşturan **Çarşamba, Çorum, Kastamonu, Kırşehir, Turhal ve Yozgat** fabrikalarının da 11 Eylül 2009 tarihi itibarıyla ihaleye çıkarılmasıyla yeniden saldırıların startı verildi.

Amaç sömürü ve talandır

Yapılan özelleştirmeler her ne kadar ülkenin kalkınması olarak adlandırılrsa da, kamuoyunda bu olay bir başarı olarak lanse edilse de işin gerçeği başkadır. Bu özelleştirmelerle birlikte özelleştirmenin yapıldığı sektörler hemen hemen iflasın eşiğine gelmektedir. Üretim sekteye uğrarken tüketici fiyatları bunun tam zıttı olarak yükselişe geçmektedir. Gerçek kazanım tabii ki ne üreticiye ne de tüketiciye aittir; kazanan her zamanki gibi sömürü alanında yerini koruyan ve azami kâr hırsı ile işin merkezinde yer alan **emperyalist tekellerdir.**

Şeker fabrikalarının özelleştirilmesi ile birlikte Türkiye şeker üretiminde tüm dünyada etkin olduğu konumunu yitirmesi an meselesidir. Bu üretim sektörünün mevkiisini ve gücünü yitirmesi için yapılanlar ise göbekten bağımlılığa bir düğüm daha atmaktır. Şeker fabrikalarının özelleştirilmesi hiç şüphesiz emperyalistlerin ekmeğine yağ sürmekten başka bir şey değildir.

PTT'ye özelleştirme geliyor!

Son dönemde en fazla kâr eden kamu kuruluşları arasında girerek sermayenin de ilgisini çeken **PTT**'nin, Ulaştırma Bakanlığı tarafından hazırlanan bir projeye önce özerkleştirilip sonra tamamen özelleştirilmesi planlanıyor. PTT'nin son yıllarda yüksek kâr sağladığına dikkat çeken Ulaştırma Bakanı **Binali Yıldırım**, özel sektörle yarışır duruma gelen kurumun işlerini daha iyi yürütebilmesi için daha fazla özerkleştirilmesi gerektiğini söyledi. Bu kapsamda PTT'nin kamusal özelliği azaltılarak özel sektör katkısına ağırlık verilecek. Özel sektörle kamu sektöründen oluşan "**Düzenleyici Birim**" PTT'yi yönetecek. Böylelikle PTT'nin adım adım özelleştirilmesi sağlanacak.

PTT'ler PTTBANK'a dönüşecek

Özelleştirme planlarının temelini bankacılık, posta, kargo gibi hizmet alanlarının ayrı ayrı organize edilmesi oluşturuyor. Buna göre önce posta işlemleri bankacılık işlemleriyile ayrılacak ve ortaya PTTbank'lar çıkacak. Havale, fatura, kira, trafik cezası ödeme, dö-

viz işlemleri, posta çeki işlemleri, emekli aylıkları dahil 100'ün üzerinde işlemin on-line olarak yapılabildiği PTTbank'ın serbest piyasa koşullarına uyum sağlayacak hale getirilerek bankalarla yarışır duruma getirilmesi amaçlanıyor. Dört bini aşkın şubesi bulunan PTT üzerinden yürütülen bankacılık işlemleri bir ayda 20 milyonu buluyor. PTTBank, 75 milyar TL'lik cirosu ile Ziraat Bankası'ndan sonra ikinci büyük kamu bankası konumunda.

Postacılar ne olacak?

"**Daha fazla özerklik, maksimum kârlılık, rekabet ve daha güçlü PTT**" söylemlerinin sıkça kullanıldığı özelleştirme projesinde işçinin durumunun ne olacağı ise muamma! Bu kapsamda hareket eden bir kurumda işçiyi iyi şeylerin beklediğini yaşanan tüm özelleştirme deneyimlerinden anlamak mümkün. İşçi ücretleri, çalışma ve sosyal hakları özel teşebbüsün vereceği karara bağlı olacak. 4 bin PTT şubesinin yarısının PTTbank'a dönüştürülmesi durumunda 2 bin şubede kurum dışında çalışan kurye, kargo işçilerinin işsiz kalma ihtimali büyük.

(Ankara)

Davutpaşalar olmasın!

Davutpaşa patlamasında hayatını kaybedenlerin ve yaralananların ailelerinin adalet arayışı sürüyor. Sorumluların yargılanmasında ise devletin engellemeleri devam ediyor. Patlamanın sorumluları açıklanmazken bu katillerin yargılanması için gereken mücadeleyi vereceklerini belirten aileler, haftalardır eylemlerini kararlı bir şekilde sürdürüyor.

Eylemin 13. haftasında konuşmayı patlamada hayatını kaybeden **Gülhan Çabuk**'un eşi **İdris Çabuk** yaptı. Çabuk, İstanbul Valiliğinin bilirkişi raporunda İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin patlamadan sorumlu olduğunu belirttiğini ifade ederek belediyenin yargılanmasının engellediğini söyledi. Aynı olayın Zeytinburnu Belediyesi için de geçerli olduğuna dikkat çeken Çabuk

yargının önünün kesildiğini söyledi. Yapılan itirazların geç yapılmasının neden gösterildiğini belirtti.

14. hafta

Bu hafta konuşmayı patlamada hayatını kaybeden **Yaşar Kaya**'nın oğlu **Mehmet Kaya** yaptı. TBMM, Cumhurbaşkanı ve çok sayıda yetkiliye görüşmelerine rağmen henüz bir ilerleme yaşanmadığını belirten Kaya, tüm işkollarında yaşanan kazaların son bulması için mücadele ettiklerini ve yargı sürecinin ilerlememesi halinde mücadeleye devam edeceklerini söyledi. Tüm demokratik kitle örgütlerini eyleme destek vermeye çağırarak Kaya bu adaletsizliğin herkese yapıldığını ifade etti.

(İstanbul)

Zulmün olduğu yerde direnişler de olacaktır!

Devlet son dönemlerde baraj yapımları ve koruculuk dayatmasıyla, Dersim'i yok etmek istediğini göstermiştir bir kez daha.

1938'de cumhuriyetin en kapsamlı operasyonlarından biri yapıldığında bölgede yaşayan tüm insanları direkt yok etmekle özdeşleşen bir politika sürdürdüler. İkinci kapsamlı operasyonu ise, 12 Eylül 1980 askeri faşist cuntası ile birlikte tüm bölgeyi kapsayan yok etme politikası ordu eliyle uygulanmaya çalışıldı. Bu dönemde de Dersim genelinde köylerin büyük bir kısmı boşaltıldı. Geride bıraktıkları insanlara ise soysuzlaşması için her türlü baskı ve şiddeti uyguladılar. Sürgün edilenler ise gönderdikleri ya da gitmek zorunda kaldıkları illerde akla hayale gelmeyen zorluklarla karşılaştılar. Şehirlerle mahkum olanlar evsiz, işsiz, eğitimsiz bir karanlığa doğru hayatlarını yarı aç yarı tok sürdürdüler. Bunu yaparken de kültürel düzeyde diğer topluluklarla iyi bir sosyal ortam sağlayamamasından kaynaklı kendilerini dilediği gibi ifade edemediler ya da dile getirdiği noktalarda da dışlamaya yüz yüze kaldılar. Dersim'de yaşayanlar ise kimliklerini gizleme problemi ile direkt muhatap olmasalarda onlar da bu sürgünlerin acısını hep yüreklerinde hissettiler. Ancak Dersimliler şunu çok iyi biliyorlardı ki, her şeye rağmen yaşam kavgası sürmekteydi ve önlerine çıkan bütün zorlukları hem sürgünde hem de Dersim'de bir bir aştılar/aşmaya devam edecekler.

Munzur'un akışı ve asilği Bursa sokaklarına taşındı

Dersim üzerinde yüzyıllar boyunca uygulanan zulüm politikalarının biri de barajlarla Dersim coğrafyasını sular altında bırakarak insansızlaştırma politikasıdır. Bunu gören Bursa'daki "Tunceli Dernekleri" hem Dersim'den göç eden Dersimlilerin kendi sorunlarını görme ve öznesi olma bilincini taşımak hem de Bursa'da duyarlı kamuoyu oluşturmak için açık grevi eylemini başlatmıştır. Bursa ve Gemlik Tuncelililer Derneklerinin başlattığı açık grevinin 12. gününden sonra Alevi dernekleri, sendika, çevreciler, devrimciler, demokratik kitle örgütleri ve çeşitli siyasi partiler biraraya gelerek bir yürütme oluşturular. Yürütmenin kararıyla Tunceli derneklerinde süren açık grevi semtlere ve ilçelere taşındı. Bursa merkez ve Gemlik'ten sonra sırasıyla Kestel Hacı Bektaş Veli Derneği'nde 2 gün, Esenevler Pirsultan Abdal Derneği'nde 1 gün, Panayır Anadolu Kültür Derneği'nde 1 gün, Ataevler Alevi Kültür Derneği'nde 1 gün, Mudanya köylüleri ve emekçileri dayanışma derneğinde 1 gün ve Tele-

ferik'te Akçağlayan Cemevi yönetim kurulunun gerici tutumundan kaynaklı yer veremediğinden kaynaklı sokakta çadır kurarak etkinlik sürdürülmüştür. Yine Adaköy ve Mudanya'da da aynı gerici tutum sürmüş buna rağmen semt çalışması sürdürülmüştür. Gittiğimiz birçok semtte insanlarla yürüttüğümüz çalışmalar olumlulukla karşılanmış, özellikle barajlar ve koruculukla ilgili bire bir ve toplantılar şeklinde sohbetler edilmiştir. Aynı zamanda bir semt, grevi diğer semte kitlesel devretmiş ve gidilen her semtte yürüyüş kolları oluşturularak basın açıklamalarıyla miting alanlarına dönüştürülmüştür.

20 gün süren açık grevleri süresince yapılan çalışmalar sonucu Munzur'un akışı binlerce kişi ile Bursa sokaklarına taşındı. **26 Eylül Cumartesi**

tesisi günü 16.00'da Setbaşı Mahfel önünde "Munzur kutsalımızdır sahip çıkalım. Dersimde barajlar ve koruculuğa hayır" pankartı açılarak yürüyüşü geçildi. Emniyet güçlerinin yürüyüşü engellemek için "kaldırımdaya yürüyün" tutumu, yürütme kurulunun kararlı duruşuyla boşa çıkartılmış ve burada kitlenin coşkusuyla "Dersim'de koruculuğa hayır", "Munzur özgür olacak", "Dersim'e uzanan eller kırılın", "Rio tinto nalat şereto", "Çema, jarama munzurema" ve benzeri sloganlar ve alkışlarıyla kent müzesine yürümüşler. Burada yürütme adına Bursa Tuncelililer Derneği Başkanı Özkan Arslan "20 günlük çalışmalar bir başlangıçtır. Eylem ve etkinliklerimiz sürecektir" diyerek 10 Ekim'de Dersim'de yapılacak miting çağrısı yaptı.

Bizler de yürütülen bu eylem ve açık grevi sürecinde, eyleme katılanlardan aldığımız izlenimleri aktarıyoruz...

Gemlik'ten Sinem: Açık grevine katılmamın nedeni; Dersim'in sular altında kalması, kültürümüzün, tarihimizin ve inancımızın yok olması nedeniyle tepkimi dile getirmemdir. Biz ne kadar Dersim'de çocukluğumuzu yaşasak da içimizde her zaman Dersim sevgisi ve Dersim özlemleriyle büyüdük. Buraya baraj yapmak istemeleri-

nin nedeni Dersim'i yok etmek ve insansızlaştırmaktır. Gerek siyanürle alınan ayrıştırma, gerek orman yangınları, gerek operasyonlar, gerekse de koruculuk dayatması Dersim'i toptan yok etmeyi hedeflemektedir. Şunu anlatırsanız ki, biz oynanan bu oyunların karşısında olacağız. Onurumuza sahip çıkacağız.

Gemlik'ten Zercan: Açık grevimizin 10. gününde özgür akan Munzur ve asilğini coşkuyla selamlıyoruz. Munzur'umu beton duvarlara hapsedmek istiyorlar. Dersim'i kendi suları ile boğmak istiyorlar. Köylerimizi, ovalarımızı, mezarlarımızı sular altında bırakmak istiyorlar. Bunun içindir ki bende burada değerli dostlarımla beraber açık grevindeyim.

Yeter ki Munzur özgür aksın. Dersim yok olmasın, tarihte adı var,

gelecekte de var olmaya devam etsin. Tıpkı tüm onurlu ve erdemli insanların büyüdüğü mücadele gibi...

Mudanya'dan Nazım: Mutluyum hangi konuda olursa olsun, halkın yararına olan her eyleme yanındayım. Anlamli ve bir o kadar da haklı bir eylem yapan arkadaşlarımla tanışmaktan çok keyif duydum. Haklı mücadelenin takipçisi ve destekçisi olacağımı belirtip bu mücadelemizin mutlu sonla biteceğine eminim.

Deniz Kültür Sanat Evi: Türkiye genelinde yapılan eylemlerin Bursa'da da yankı bulması sevindirici. Buna ayrı bir renk katan olay ise bunun sadece Tuncelililer tarafından değil, emekten, demokrasiden yana olan bütün kurumların sahiplenmesi olmuştur. Ayrı durup birlikte vurmamız gerektiğinin anlaşılması rekabetçi değil, birleştirici eylemler yapılması sevindiricidir.

Panayır'dan Deniz: Düşünün bir çocuğunuz oluyor ve bir gün onu sizden alıp götürüyorlar. Tunceli üzerinde oynanan oyunlar bitmedi, şimdi

Barajlara geçit vermeyeceğiz!

1993'te dönemin Başbakanı **Tansu Çiller** tarafından temeli atılan **Uzunçayır Barajı**'nda su tutulmaya başlanması ile bölgede birçok arazi sular altında kalma tehlikesi ile karşı karşıya. Gerçekleşen bu katliama karşı **TUDEF 28 Eylül** Pazartesi günü Maslak'ta bir eylem gerçekleştirdi. Uzunçayır Barajı'nın işletmesini yapan **Limak A.Ş.**'nin bulunduğu Veko Giz Plaza önüne "**Hırsız ve Katil Limak Munzur'dan defol, Uzunçayır cehennemin olacak**" "**Munzur Koruma Kurulu (TUDEF)**" imzalı pankart açan TUDEF üyeleri

tam olarak bitirmek istiyorlar. Tüyletim diken diken oluyor. Bu onurlu mücadeleyi yürekten destekliyorum. Dersim'im, Munzur'um yok olmasın. Bu projeyi sunan şirket, tam bir canidir. Kültürümüzü, tarihimizi ve geçmişimizi yok edecekler. Daha fazla mücadele diyorum...

Ataevler'den Gülşah: Ben Dersim'i fazla görmedim. Bir defa gittim ama gördüğüm en güzel yerdi. Düşünüyorum da insanın doğduğu, büyüdüğü yerler bu kadar heba edilebilir mi? Sadece şunu diyorum başka enerji üretilcek yer kalmamış mı? 2 gram enerji için bu güzellik yok edilir mi? Ki o enerjinin de hiçbir yararı olmadığını hepimiz biliyoruz. Benim diyeceğim yazıklar olsun sizlere. Sizin niyetiniz ne enerji, ne elektrik, ne de iş olanağı. Sizin istediğiniz, Dersim'i yok etmek. Biz de buna izin vermeyeceğiz.

Bursa merkezden Dilek: Bizler Dersim'in topraklarında büyüdük. Oyunaçımız yoktu belki ama memmilerimiz vardı. Betondan evimiz yoktu ama topraktan evlerimiz vardı. Denizimiz yoktu ama Munzur'umuz vardı. Bizim içtiğimiz su Munzur'du. Bizler vardık her zaman, Munzur'un hasretiyle yaşayan gurbetçilerdik. Munzur'un o gur akışıyla açardık yeni bir güne gözlerimizi. Yeni doğmuş gibi huzur verirdi sesi içimize. Ve şimdi ise derin bir sessizlik kaplamıştı Munzur'u. Küsmüştü adeta, kan ağlıyordu sanki, "günkü özgür akıyor artık". Bunun için ben de açık grevine yatıyorum. Bizler Munzur'un doğasıyla, Dersim'in topraklarıyla açtık gözümüzü ve bizler o doğayla ölmek istiyoruz. Bırakın da Munzur özgür aksın!

Teleferik'ten Mehmet: Dersim'de yapılan doğa katliamına karşı ben de bir Dersimli olarak büyük endişe içindeyim. Yapılan ve yapılacak barajların Dersim'i yok etmek için inşa edildiğini hepimiz anlıyoruz. Ben bunlara karşı yüreğimden geldiğince mücadele etmeye çalışacağım. Herkesi duyarlı olmaya davet ediyorum.

Bursa merkezden Kamuran: Munzur'da barajlara, siyanürle alınan ayrıştırmaya ve koruculuğa karşı olduğum için buradayım. Güzelim doğanın tahrip olmasına için buradayım. Bunun için ille de Dersimli olmak gerekmiyor. Kendine insanım diyen herkesin vazifesidir. Dersim'e sahip çıkalım. **(Bursa)**

kendilerini zincirleyerek burada yapılan katliamı anlattılar. Çevredekilerin yoğun ilgisini çeken eylemde "**Munzur onurdur onuruna sahip çık**", "**Munzur özgür olacak**", "**Direne direne kazanacağız**" sloganları atıldı. Yapılan eyleme polis in müdahalesi gecikmedi. Kendini zincirleyen dokuz TUDEF üyesi polis tarafından zincirleri kesilerek gözaltına alındılar. Eylemciler tarafından fırlatılan basın metinlerine ise polis el koydu. Gözaltına alınan TUDEF üyeleri Ayazağa Polis Karakoluna götürüldüler. **(İstanbul)**

Kepen kapatan esnaf gün içinde DTP'nin çağrısı üzerine kepenkleri açtı. Halkın başlattığı yürüyüş üzerine cenazelerin ailelerine teslim edileceğini duyurulması üzerine kitle hastane morgunda bekleyişe geçti. Hanife Ali ve Kahraman Şex Ali'nin cenazelerini teslim alan aileleri çocuklarını tanıtmakta zorlandı. Kahraman Şex Ali'nin babası **İbrahim Şex Ali**, cenazelerin kimyasal maddelerle yakıldığını anlatarak cenazeyi teşhis etmekte zorlandığını söyledi. Aileler konuyla ilgili suç duyurusunda bulundular. **(Ankara)**

Peyik Karakolu'na taciz eylemi

Elimize e-posta kanalıyla geçen bir habere göre Dersim'de Halk Ordusu gerillaları tarafından **Peyik (Çağlarca) Karakolu**'na yönelik bir saldırı gerçekleştirildi.

17 Eylül günü düzenlenen saldırıya ilişkin Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu Dersim Bölge Komutanlığı tarafından yapılan açıklamada şu ifadeler yer verildi:

"Faşist TC devletinin gerek ülkemizde gerekse bölgemizde emekçi halkımıza, devrimciler, yurtseverlere yönelik saldırıları sürmektedir. Dersim toprakları TC devletinin bu saldırılarının askeri, kültürel ve ekonomik boyutundan en çok etkilenen bölgelerden birisidir. Bölgedeki gerilla savaşını engellemeyi hedefleyen TC devleti ekonomik olarak tam bir darboğaza soktuğu Dersimlinin ormanlarını yakmakta, gençlerini, yaşlılarını ajan-ışbirlikçi kısılcasına almakta, yıllara varan hapis cezalarıyla seslerini kesmeye çalışmaktadır.

Devletin bölgedeki saldırılarında başat rollerden birini de Hozat'a bağlı Peyik (Çağlarca) Karakolu oynamaktadır. Çevre köylerin de JITEM aracılığıyla ajan-ışbirlikçi ağını örmede özel bir misyon üstlenen Peyik Karakolu ambargo yıllarını aratmayan baskılarla köylüleri yıldırma çalışmaktadır. Peyik Karakolu bölgedeki gerilla güçlerine yönelik operasyonlarda pusularda yine aktif pozisyonu olan bir karakoldur. **Halkımıza ve gerillaya karşı saldırıların adresi olan Peyik Karakolu bu çerçevede Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu gerillalarının öncelikli hedefe alınmıştır.**"

17 Eylül günü uzun namlulu silahlarla Peyik Karakolu'na yönelik taciz eylemi gerçekleştirildiği söylenen haber şu şekilde devam ediyor:

"Karakolun olağanüstü güvenlik önlemlerine karşın bir sızma ile eylemi gerçekleştiren TIKKO gerillaları başarılı bir şekilde eylem alanından çekilmiştir. Karakol binasının hedef alındığı eylemden sonra saldırının şaşkınlığını atamayan TC askerleri serseri bir şekilde doğu, G3 silahları ve tankıyla etrafını taramıştır.

Eylemimiz bölgede düşmana korku, halkımıza umut olma yolunda attığımız cüretli adımlardan biridir. Halkımıza umut, düşmana korku olmaya devam edeceğiz."

Dersim Bölge Komutanlığı'nın bildirisini "**Kahrolsun faşist diktatör-lük**", "**Yaşasın gerilla mücadelemiz**" sloganlarıyla son buluyor.

Şehitlerin hesabını soracağız

Elimize e-posta kanalıyla gelen bir habere göre Proletarya Partisi militanları İstanbul'un emekçi semtlerinden **Maltepe'ye bağlı Gülenusu**'da bir korsan eylem gerçekleştirdiler. Eylem haberi şu ifadelerle anlatılmış: "Ulucanlar ve parti şehitleri için yapılan eylemde TKP/ML militanları 26 Eylül günü saat 22.30'da Gülenusu Mahallesi Mesut Caddesi okul durağında yolu kapatıp '**Şehitlerin kanı yerde kalmayacak hesap soracağız**' diyerek bir eylem gerçekleştirdi. 'Marks, Lenin, Mao önderimiz İbo, savaşıyor TIKKO', 'Yaşasın partimiz TKP/ML, halk ordusu TIKKO TMLGB' sloganları atarak eylemini gerçekleştirmiştir."

✓ Yol haritası yürüyüşüne saldırı

Mersin'de Demokratik Halk İnisiyatifi, Abdullah Öcalan'ın yol haritasının verilmesini ve DTP'lilere yönelik operasyonları protesto etmek amacıyla kitlesel bir eylem gerçekleştirdi. Eylem güzergâhi boyunca halktan büyük destek gören eylemde "yol haritası"na ilişkin sloganlar atıldı.

Eylemin ardından kitle dağılırken polis gaz bombalarıyla saldırınca, bu saldırıya yüzlerce yurtsever gençlik tarafından molotof ve taşlarla yanıt verildi.

Mersin'de operasyonları protesto etmek amacıyla yapılan gösteriye polis şiddetli saldırı sonrasında **Toroslar** ve **Yenişehir** ilçelerinde BİM alışveriş merkezlerine ses bombası atıldı. 5 dakika sonra polis ve panzerler eşliğinde kitleye yeniden saldırı gerçekleştirildi. Saldırı sokak aralarında çatışmalara dönüştü. Çatışma sonrası eylemcilerden kayıp verilmezken, polislin attığı gaz bombasının halkı ve özellikle bebekleri kötü etkiledi. **(Mersin)**

✓ "Açılım" Muş'a da uğramadı

"Açılım" tartışmalarının revaçta olduğu bu günlerde Muş'ta yaşanan bir olay devletin açılımını gözler önüne seren bir örnek oldu. Gerek Muş'ta yaşanan bu olay gerekse de gün aşırı yaşanan gelişmeler egemenlerin Kürt halkına yönelik samimiyetsizliğini gözler önüne seriyor.

DTP Muş İl Örgütünün bayram vesilesi ile üst geçide astığı "**Cejna we piroz be**" (Bayramınız kutlu olsun) yazılı pankart AKP'li Muş Belediyesinin zabıtalı tarafından indirildi. Kürtçe bayram kutlamasının yapıldığı pankart ertesi gün DTP'liler tarafından tekrar asıldı ancak bu sefer de "**kimliği belirlenemeyen kişiler**" tarafından bir kez daha indirildi.

Konu ile ilgili fikirlerini söyleyen DTP Muş İl Başkanı Nimet Sezgin yaşanan olayın Kürtçeye olan tahammülsüzlükten kaynaklandığını dile getirdi. **(H. Merkezi)**

Munzur vadisinde dolanır düşlerim; dilimde yasaklı bir ezgi, ellerimde her bahar umudu müjdeleyen bin bir renkli çiçekler. Prangalarını kırması yüreğim

MUNZUR

dağlara vurgun. Yürürüm özgürlüğü işgal edilmiş, yasaklanmış dağlarına. Yürürüm başı dik mevzilerle kuşatılmış dört yüce dağın zirvelerinde. Toprağa düşmüş yiğitler yoluna yoldaş olmuşlar. Derken bir

ses yankılanır eteklerden dört yüce dağların zirvelerine "Ben Büyük Eylemlerin Adamıyım" diye. Haykırıyor bir yoldaşım, haykırıyor içten içe. Sarsıyor tüm umutsuzlukları, sarsıyor parça parça. Yürüyoruz hep birlikte, yürüyoruz özgürlük tutkularıyla. **Munzur** oluruz, **Peri** oluruz, **Laç** oluruz sarıp sarmalarız dört yüce dağın zirvelerini...

(Bir İK okuru)

Açılımda da imha operasyonları hız kesmedi

PKK'nin sürdürdüğü ateşkese rağmen Türkiye Kürdistan'ında operasyonlarına hız veren Türk ordusu 8-15 Eylül tarihleri arasında Çukurca kırsalında gerilla güçlerine yönelik imha operasyonlarını yoğunlaştırdı. HPG Basın İrtibat Merkezi (BİM) Çukurca kırsalında yaşanan çatışmada 8 gerillanın yaşamını yitirdiğini duyurdu. Türk ordusunun havadan bombardımanla birlikte

bölgeye skorsky tipi helikopter ile asker indirdiğini, yaşanan çatışmada on iki askerin öldüğünü belirten BİM, Türk ordusunun bölgeyi denetim altına alamadığını ve karşılaştığı direniş sonucu çaresiz kalarak **kimyasal silah** kullandığını açıkladı. HPG-BİM kimyasal silahlarla katledilen gerillaların kimliklerini şöyle açıkladı; **Kemal-Aziz Özer**, Dilgeç-Ramazan Yıldız, **Cudi-Rızgar**

Aşkan, Abbas- Kahraman Şex Ali, **Çekdar-Salih Güleç**, Mazlum Yahya Musazade, **Sıla-Aliye Timur** ve Hedar- Hanife Ali.

HPG'lilerin cenazeleri memleketlerinde on binlerce insan tarafından omuzlarda taşındı. Suriye uyruklu oldukları gerekçesiyle cenazeleri ailelerine teslim edilmeyen iki gerilla için yüzlerce kişi Hakkâri devlet hastanesi morguna yürüdü.

Öldürmelerine izin vermeyelim!

İçerde ve dışarda direniş büyüyor

Devrimci tutsakları tedavimsiz-tedirtilmişlikle direnişten ve sosyal yaşamdan kopartmak ve hastalıkları tedavi et-

mayerek katletmek isteyenlere karşı yüzlerce insan, Taksim tramvay durağında bir araya geldi. Kitle "**Güler Zere'ye özgürlük**" sloganını hep birlikte haykırdı.

Adli Tıp Kurumu tarafından "yasal" anlamda ortaya sürülen nedenler ise sadece devrimci tutsaklar için işliyor. Devletin bir numaralı katliam timlerine "özgürlük" sağlayan ATK, işleyişi ile "bilimselliğini" ve "demokratikliğini" ortaya koymaktadır. Güler Zere için yasal düzenlemeler ilerlemezken kanserin ilerlemesi dur-

maksızın devam ediyor. 40 kilonun altına düşen Güler Zere'nin mücadelesi, biraraya gelen kitle tarafından Galatasaray Lisesi önüne doğru yapılan yürüyüşle devam etti.

26 Eylül 1999'da Ulucanlar'da katledilen on devrimci de bu eylemde anıldı. Ulucanlar katliamında şehit düşenlerin resimleri yol boyunca taşındı.

Eylemde enternasyonal dayanışma

Eylemde bir de ön plana çıkan Latin Amerika'dan, Ortadoğu'dan, Avrupa'dan gelen avukatların kol kola yürüyüşü oldu. Kendi dilleriyle sloganlara eşlik eden avukatlar eylemde enternasyonal dayanışmanın en önemli simgelerine haline geldiler. Büyük bir coşkuyla

devam eden eylemde polis destekli faşist sataşmalar da gerçekleşti. Kitleye hakaret eden bir kişi polis tarafından korumaya alınarak saklandı. Kitle ise marşlar söyleyerek eyleme devam etti. Galatasaray Lisesi önünde yapılan basın açıklamasını Çağdaş Hukukçular Derneği Genel Başkanı **Selçuk Kozağaçlı** okudu. Kozağaçlı Güler Zere'yi mahkûm etmek isteyenlerin yanıldığını, Zere'nin ölmesine izin vermeyenlerin daima var olduğunu söyledi. Kozağaçlı'nın ardından Venezüella Başbakanı Hugo Chavez'in avukatı **Manuel Mandel** bir konuşma gerçekleştirdi. Mandel yaptığı konuşmada Latin Amerika'nın direniş dolu selamlarını ilettili. Mandel'in konuşmasının ardından eylem sona erdi.

(İstanbul)

✓ BURSA

Güler Zere ve hasta tutsakların ölümünü seyretmekten zevk almak isteyen devlete, bu zevki tattırmamak için Güler Zere ve hasta tutsaklar için örgütlenen eylemler devam ediyor.

25 Eylül günü Kızılay Hastanesi önünde bir araya gelen "**Bursa Güler Zere'ye Özgürlük Platformu**" Partizan ve ESP'nin de destek verdiği Osmangazi Parkı'na bir yürüyüş gerçekleştirdi. Burada yapılan açıklamada Güler Zere'nin gönderdiği bayram mesajı okundu. Yapılan oturma eyleminin ardından eylem, alkış ve sloganlarla son buldu.

AKP'ye siyah tabut

Güler Zere ile Dayanışma Platformu gerçekleştirdiği bir eylem ile AKP hükümetini protesto etti.

23 Eylül Çarşamba günü saat 12.30'da Sütluçe'de bulunan AKP il başkanlığı önünde toplanan kitle "**Kanser Hastası Güler Zere'ye özgürlük**", "**Hasta tutsaklar serbest bırakılsın**" yazılı bir pankart ile Zere'nin resmini açtılar. Kitle adına okunan basın açıklamasında Güler Zere ile ilgili çok sayıda eylem yapıldığı ve geniş bir kamuoyu oluşturulduğu dile getirilerek

AKP hükümetinin bu sese kulaklarını tıkadığı ifade edildi.

Kitle sloganlarını haykırdıktan sonra beraberlerinde getirdikleri bir tabutu AKP il başkanlığının kapısına bırakmak istedi ancak polis barikatı ile karşılaştı. Polisin bu engellemesini protesto eden kitle uzun süre barikatın önünde bekledi. Tabutu polis barikatının önüne bırakan kitle "**Yaşasın devrimci dayanışma**" sloganını haykırarak eylemine son verdi. (İstanbul)

Gerçekleri örtemezsiniz

234. hafta

Kayıplar mezarlığının adıdır Türkiye... Sömürüye zulme bir an olsun boyun eğmeyenlerin akıbeti devlet tarafından halen gizlenmektedir. Eylemlerinin 234. haftasında da kayıp yakınları üstü örtülmeye çalışılan gerçeklerin perdesini aralamak için bir kez daha Galatasaray Lisesi önünde bir araya geldi. Bu hafta 1981'de İstanbul'da evinden gözaltına alındıktan sonra kaybedilen **Nurettin Yedigöller**'ün hikâyesini, arkadaşı **Ümit Efe** anlattı. 12 Nisan'da polisler tarafından gözaltına alınan Yedigöller'in Gayrettepe Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldüğünü ve burada işkencede katledildiğini söyleyen Efe, Gayrettepe Polis Karakolu'na yapılan başvuruda gözaltının polisler tarafından inkâr edildiğini belirtti.

Efe'nin ardından basın metnini okuyan EHP Genel Başkanı **Hakan Öztürk**, 1980 askeri darbesiyle birlikte devrimci, demokrat ve yurtseverlere yönelik başlatılan yok etme politikasının günümüze kadar sürdüğünü belirtti. Öztürk yaşanan bu katliamların sorumlularının gizlenmemesini, her şeyin artık ortada olduğunu ve sorumluların yargılanmasını istedi. Eşi faili meçhul cinayetler arasında olan DTP Milletvekili **Pervin Buldan** ise, faili meçhuller ve gözaltından kayıplar gerçeğinin bugün hala sürdüğünü belirterek, açılım yapılacaksa buradan başlanması gerektiğini söyledi.

235. hafta

Kayıp yakınları kararlı eylemlerinin 235. haftasında **Makbule Ökdemir**'i

andı. Bu hafta gerçekleşen eylemde basın metnini İHD Gözaltında Kayıplar Karşı Komisyon Üyesi **Meral Çıldır** okudu. Ökdemir'in gözaltına alınması ve sonrasındaki gelişmeleri hatırlatan Çıldır, Kuştepe Köyü'nün 1994 yılında devlet tarafından boşaltılarak bir numaralı sorgu merkezi haline getirilmesine değindi ve "Cizre'dil karayolundaki Kuştepe köyünde yapılan katliamların sayısı belirsiz. Şu ana kadar yapılan kazılarda çıkan kemikler katliamın en önemli delilleri durumunda. Makbule Ökdemir burada gördüğü insanlık dışı saldırılarla katledildi. Bölgede

görev yapan yetkililerin bu olaya göz yumması ise devletin tüm kolları ile bu katliamlara ortak olduğunu göstermektedir" dedi. Çıldır, failerin bulunarak yargı önüne çıkarılmasını isteyerek o dönem bölgede askerlik yapan kişilerin de bu insanlık dışı uygulamalara göz yummalarını istedi. Açıklamanın ardından eylem sona erdi. (İstanbul)

Tutsaklar pislik içinde yaşamaya zorlanıyor!

Ankara'da evlerine yapılan baskınla gözaltına alınarak tutuklanan Ede Ünalın'ın da bulunduğu İşçi Kültür Evi çalışanları, Sincan Kadın Hapishanesi'ne konulmuştu. Bir süre önce konuldukları koşuğun kanalizasyonu patlayınca, tutsaklar, pislik içinde yaşamak zorunda bırakılmıştır. Tutsaklardan kronik astım hastası olan **Evrin Erdoğan**u fenalaşmış ancak revire götürülmesi gereken Erdoğan'ya, bir haftalık hücre cezası verilmiştir.

Bunun üzerine **TUYAB**, 16 Eylül'de Galatasaray Lisesi önünde bir basın açıklaması düzenledi. TUYAB adına açıklamayı okuyan **Ayten Özdoğan**, şimdiye kadar onlarca tutsağın hapishane koşulları yüzünden hayatını yitirdiğini, bu insanlık dışı uygulamaların son bulması ve tüm hasta tutsakların bir an önce serbest bırakılması gerektiğini söyledi. (İstanbul)

Kandıra Hapishanesi'nde kitap düşmanlığı

Baş Ağçel

her gün bir yenisi daha ekleniyor. Yıllardır süren bu politikalara çok yeni olmasa da bir tanesi de Kandıra F Tipi Hapishanesi'nde eklendi. Hapishane idaresinin her dönem bir saldırı aracı olarak kullandığı kitap sınırlaması uygulaması bu sefer de Yargıtay 1. Dairesi'nin "hücrelerde ne kadar kitap bulundurulacağı Eğitim Kurulu kararı ile belirlenir" kararına

dayandırılarak tutsakların önüne getirilmekte.

Kandıra Hapishanesi'nde bulunan tutsaklara yaklaşık 3 ay önce bildirilen bu kararda tutsakların hücrelerinde 17'si kendisine, 3'ü hapishane kütüphanesine ait olmak üzere top-

lamda 20 kitap bulundurabilecekleri söylendi ve "fazla" kitapları teslim etmeleri için bir süre belirlenerek teslim edilmeyen kitapların imha edileceği belirtildi. Tutsaklara kitapları teslim etmeleri için bildirilen süre Ekim ayının başında doluyor. Aileleri aracılığı ile bir açıklama yapan tutsaklar ise yaptıkları itirazlara hiçbir yanıt alamadıklarını belirttiler.

Teslim edilmeyen kitapların imha edilmesi olasılığını 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası uygulaması ile bir sayan tutsaklar, hapishane idaresinin verdiği sürenin dolduğuna dikkat çekerek tüm duyarlı kurumları bu uygulamaya karşı göreve çağırdı. Tutsaklar aynı zamanda 3 yıldır Kürtçe dergi, gazete, kitap ve mektupların hiçbirinin diğer hapishanelerde de olduğu gibi kendilerine teslim edilmediğini ifade ettiler. (İzmir)

Hapishanelerde tutsaklara yine ve yeni saldırılar

Faşizmin sizi nerede nasıl yakalayacağı bilinmez. Böylece bir sistemde içeride veya dışarıda olmak arasındaki çizgi çok incedir. Dışarıda her an bir polis kurşunu ile hayatınız çalınabilir, ani baskınlarla bir operasyonda tutuklanıp hukuksuzca yıllar boyu yatabilirsiniz. Yalnızca hapishanelerde faşizmin yüzü daha ayamaz ve açıktadır. **Ankara Sincan Kadın Kapalı Hapishanesi**'nde son aylarda yaşananlar da bunun en açık örnekleri:

□ Tutsaklara gönderilen fotokopi ve internet çıktılarına "metnin orijinali olmadığı ve telif hakları kanununa aykırı" olduğu gerekçesiyle el konularak, tutsakların araştırma-inceleme yapma hakları kısıtlanmaktadır.

□ Revire, muayene olmaya giden birçok tutsağın tedavisi "psikolojik" denilerek yapılmıyor. TKP/ML tutsaklarından **Fadime Özkan**'ın da düzenli kullandığı ilaçları bu bahaneyle verilmedi. Hastaneye tedavi olmaya gidebilen kadın tutsaklar ise jinekoloji ya da göğüs hastalıkları konusunda tedavi olacak olsalar bile ne kelepçeleri çözülüyor ne de askerler muayene odasından çıkarılabiliyor. Hatta askerler, **Nilüfer Şahin** adlı bir tutsağın yaşadığı gibi, göğüs muayenesi esnasında "arkamı bile dönmem, bakacağım" tarzı tacize varan hareketlerde bulunuyor.

□ TKP/ML tutsakları **Fadime Özkan**, **Deniz Tepeli** ve **Resmiye Vatanserver**'in bulunduğu hücrenin araması sırasında, Fadime Özkan'a onursuz üst araması dayatmasında bulunulmuş, Özkan buna izin vermeyince üç tutsak da gardiyanlar tarafından darp edilmiştir. Darp izleniminin tespiti için ise 1.5 ayın ardından -izler geçtikten sonra- Adli Tıp'a götürülmüşlerdir.

□ Yeni gelen tutsaklara yönelik arama terörüne direnen DHKP-C davası tutsaklarından **Yeliz Kılıç** ve **Günay Özarlan** 7 günlük hücre "cezası" almışlardır.

□ Hücre değiştirmek isteyen tutsaklara, hücrede kalan diğer tutsaklarla "kavgalı olduğuna dair" dilekçe yazdırılması da yeni dayatmalardan bir tanesi. Zorla hücre değiştirilen tutsak Günay Özarlan, bu dayatmayı kabul etmediği için bir ay "görüş yaşağı cezası" aldı.

(H. Merkezi)

Çocuk tutsaklara asırlık ceza istemleri

Polise taş attığı gerekçesi ve büyük bir çoğunluğu polis ifadeleri ile tutuklanan çocukların mahkemeleri devam ediyor. Bu mahkemelerden bir tanesi de 16 Eylül tarihinde Diyarbakır'da gerçekleşti. Diyarbakır Ağır Ceza Mahkemesinde görülen ve 6 çocuğun "Örgüt propagandası yapmak" iddiası ile yargılandığı davada Cumhuriyet savcısı her bir çocuk için 23 yıl, toplamda 138 yıl hapis cezasında isteminde bulundu.

"**Hakkımda kaç yıl ceza istiyorlar, bilmiyorum. İlk defa bayramda evden uzaktaayım. Akşam yattığımda en çok anemi düşünüyorum. Dışarı çıkacağımı düşünüyordum. Arkadaşlar 'Sen de ceza yiyeceksin' dediler.**"

Türkiye'nin çeşitli illerinde gösterilere katıldığı, polise taş ve slogan attığı gerekçesi ile tutuklu bulunan onlarca çocuk bayramı ve yeni öğretim yılını ailelerinden, sevdiklerinden ve okullarından uzakta, yaşatlarından çok farklı bir yerde, demir parmaklılar arkasında karşıladı. İHD Adana Şubesi verilerine göre toplumsal olaylara katıldıkları gerekçesiyle son 1.5 yıl içerisinde gözaltına alınan ve tutuklanan 92 çocuğa toplam 425 yıl 11 ay hapis cezası verildi; 285 çocuğun yargılanmaları ise özel yetkili mahkemelerde devam ediyor. Çocuk tutsakların yaşam koşulları da tutuklanma sebepleri kadar şaşırtıcı ve ürkütücü. Terörle Mücadele Yasasının 9. maddesine yapılan ek ile birlikte bugün artık yargı karşısında "çocuktan sayılmayan" tutsaklar hapishanede de insanlık dışı uygulamalar ile karşı karşıya.

"**Ortaokulu bitirdim, burada açık öğretime kaydolmak istedim ama param yok... Dosyam Yargıtay'da ama umudum yok. Bana fıkra gibi geldi. Yasalar, maddeler... Ben bir şey anlamadım, niye içerideyim? ... Buraya bir grup geldi üniversiteden, durumumuzu araştırmak için. Kötü kokudan dolayı içeri girmediler. Dedim, biz nasıl kalıyoruz? ... Geçen yemekte zehirlendik. Hastaneye götürülmedik. Dedi ki, bol bol su için geç. Sanki bol su var.**"

Diyarbakır Barosu'nun tutsak bulunan çocuklar ile yaptığı görüşmeler sonrası hazırladığı raporda; ders kitaplarının verilmemesi, yemeklerden çivi, hamamböceği, toplu iğne çıktığı, geceleri ışıkların söndürülmediği, götürüldükleri psikologda kendilerine "terörist" olduklarının söylendiği, sıcak suyun günde 10 dakika verildiği, bu sebepten soğuk su ile yıkanmak zorunda kaldıkları vb. ifadeler yer alıyor. Ayrıca tutuklu bulunan çocuk tutsakların büyük bir bölümü öğrenci ve gerek ders kitapları verilmeyerek gerekse de açık öğretim şansı bir şekilde engellenerek öğrenim hakları da "çocuk hakları" gibi ellerinden alınıyor.

IMF VE DÜNYA BANKASI'NIN TARİHİ EMPERYALİZME HİZMET TARİHİDİR

1929 Büyük Ekonomik Buhranı'ndan bu yana emperyalist-kapitalist sistemin en büyük ekonomik krizinin yaşandığı bugünlerde IMF ve DB, kriz ve yoksulluğu tartışmak ve "çözüm" bulmak amacıyla toplanıyor. Dünya genelinde ekonomik sistemin gözlemlenmesinde ve ekonomik politikaların yaşam bulmasında kapitalist sistem içindeki en önemli kurum olan IMF ve DB sanki krizin çıkmasında kendilerinin payı yokmuş gibi çözüm gücü olarak kendini yansıtmaya yüzüzlüğünü gösteriyor. Bu, IMF ve DB açısından yeni bir durum değil. **IMF yıllardır dayattığı politikalarla onlarca ülkede krizlerin çıkmasında birinci derecede sorumlu olmuş, ancak krizlerin hemen ardından da kurtarıcı rolüyle ülkeye yeniden girme cüretini gösterebilmiştir.**

Halkların kanı ile sulanan tarih

IMF ve DB'nin tarihi 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın bitişine kadar uzanmaktadır.

* 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı, Büyük Buhran ve 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sebebiyle 20. yüzyılın ilk yarısı emperyalist-kapitalist sistem açısından krizler içinde geçmişti. Bu krizi derinleştiren bir başka önemli

lerin dünya genelinde daha uygun şartlarda faaliyet gösterebilmesi amacını taşımaktadır. Kuralları belirleyen de, bu kuralları denetleyen ve dayatan IMF, DB gibi kurumları oluşturan da, finanse eden de emperyalist ülkelerdir.

* 2. Emperyalist Dünya Savaşı'nın hemen ardından Temmuz 1944'te ABD'nin Bretton Woods kentinde imzalanan antlaşma ile kapitalist dünyanın ekonomi kuralları şekillendirilmiştir. Buna göre dolar, kapitalist dünyadaki esas para birimi haline gelmiş, altının değerine sabitlenmiş, diğer paralar da kendilerinin dolara göre sabitlemiştir. Yine hükümetlere ülkelere giren yabancı sermaye akışını denetleme hakkı tanınmış ve dünya genelinde ticareti gözlemlemek ve kurallara uyulduğunu denetlemek için IMF oluşturulmuştur. Ekonomik dengesizlik yaşayan ülkeler sorunlarını düzeltmek için IMF'den kredi alabilmekte, para biriminin değerini değiştirmek için de IMF'nin onayına ihtiyaç duymaktaydı.

Özellikle ülkelerin para birimlerini uluslararası piyasalarda dolara sabitlemesi ABD emperyalizminin gücünü ve etkinliğini geliştirmiştir. ABD, savaşın hemen ardından özellikle "Marshall yardımları" gibi desteklerle onlarca ülkeye dolar vermiş ve doların yaygınlaşmasını sağlamıştır.

çöktükten sonra da yeni koşullara adapte edilerek görevini sürdürmüştür. Artık IMF'nin dayattığı politikalar da değişmişti. Emperyalizm, içine düştüğü krizden çıkabilmek amacıyla neo-liberal politikaları gündemine almış, "sosyal devlet" denilen devletin ekonomiyeye müdahale ettiği ekonomi politikalarını askıya almıştı. Emperyalist-kapitalist sistem zaten bu politikalara zorunluluk sonucu başvurmuştu. Halkların artan mücadelesi, sosyalizmin prestiji ve savaş sonrası ekonomik yıkım ve güçsüzlük sonucu sistem "sosyal devlet" anlayışıyla devreye devleti sokmuş, emekçi halkın sosyal hakları gelişmişti. Ancak halkların toplumsal mücadelelerinin denetim altına alınabilmesi ve sosyalizmden geri dönüşler sebebiyle emperyalist-kapitalist sistem, içine düştüğü krizden kurtulmak için mecburen verdiklerini geri almak için harekete geçmiştir.

* Özellikle 80'li yılların başından itibaren neo-liberal "reformlar" IMF'nin "rehberliğinde" tüm dünyada hayat bulmaktadır. Buna göre IMF ülkelere "yapısal reformlar" dayatmaktadır. Amaç dünya ekonomisinin liberalleştirilmesidir. Ideolojik alanda neo-liberalizm öne çıkarılmış, sosyalist, hatta sosyal-demokrat yaklaşım ve ilkeler demode ilan edilmiş, toplumsal hafızadan silinmeye çalışılmıştır. Emperyalizmin dayattığı reformlara göre devlet ekonomik alandan parça parça çekilecek, özelleştirmeler yapılacak, dünya ticaretinin ve sermaye akışının önündeki tüm engeller kaldırılacak, serbest piyasa ekonomisi hakim olacak, enflasyon düşük tutulacak ve faizler yükselecektir. Borç verenler açısından o ülkenin makroekonomik dengesi oldukça önemliydi. Kalkınma stratejisi büyüme stratejisi ile yer değiştirmiş ve o güne kadar devam eden "ithal ikameci kalkınma" yerini "ithalata dayalı büyüme"ye bırakmış, ileriki dönemde bu, "ithalata dayalı büyüme" şeklini de alarak emperyalizme bağımlılık daha da derinleşmiştir. Her ülkenin bu yolu izleyerek bir gün zenginleşeceği iddiası ortaya atılmış ve emperyalist ülkelerin bu dayatmaları sanki dünya genelinde bir hemfikirlik yaratmış gibi ismine "Washington Konsensüsü" denilmiştir.

Kriz, borç, tefecilik: IMF

IMF ve Dünya Bankası'nın rolü ve misyonu da bu döneme uygun şekilde belirlenmiş ve her bir ülkede verdiği borçların karşılığında bire bir ülke ekonomisine müdahale etme ve ekonomi politikalarını belirleme hakkını kendinde görmüştür.

Bu politikalar açık bir şekilde emperyalist tekeli sermayenin çıkarları doğrultusunda ve her ülkenin bundan yarar sağlayacağı iddiası palavradan ibarettir. Gümrük duvarlarının indirilmesi, sermaye akışının önündeki tüm engellerin (tarifeli ve tarife dışı engeller) kaldırılması elbette sermaye sahiplerini ve bunlar içinde tüm dünyayı ahtapot gibi sarma potansiyeline sahip olan tekeli sermayenin işine gelmektedir. Yoksul ülkelerin altyapı tesislerini kurmak, fabrikalar inşa edip üretime geçmek ve halka eğitim ve sağlık hizmeti verebilmek için sermayeye ihtiyaç duyduğu, bu sermayenin de emperyalist metropollerde konumlanmış tekeli şirketler tarafından sunulacağı, böylece her iki tarafın da kârlı çıkacağı liberal tezi gerçekleşmemiş, tam tersine ülkelere serbestçe girip çıkan tekeli sermaye yoksul ülkelerin daha fazla yağmalanması ve sömürülmesi sebebiyle daha fazla yoksullaşmaya sebep olmuştur.

Ülkeye yabancı sermaye, doğrudan yatırım yoluyla girdiği takdirde o ülkede fabrikaların açılacağı, yüzlerce kişinin iş bulacağı açıktır, ancak doğrudan yatırımın gerçekleşmesi için yabancı sermayenin o ülkede kendisi açısından güvenilir bir ortam bulması, işgücünün ucuz, hammaddelerin fazla olması şarttır ki yağma ve sömürüyü üst düzeyde sürdürebilsin.

Ancak tek yatırım biçimi uzun vadeli, doğrudan yatırım değildir. Sermaye sahipleri

neo-liberal politikalar sayesinde genellikle paradan para kazanma yoluna gitmektedir. Kısa vadeli borçlar ile borç peşinde koşan yoksul ülkelere "uluslararası para piyasası" adı altında borç dağıtmaktadır. Borç isteyen ülkelerin fazla olması ise borç alabilmek için yarı-sömürge ülkelerin türlü taklaları atmalarını şart koşmaktadır. Bu nedenle TC'nin de yaptığı gibi yüksek faiz, borç dağıtan emperyalist sermaye açısından öncelikli beklentidir.

Emperyalizmin asalak yönünü de gösteren bu durumda emperyalizm verdiği borçtan daha fazlasını elde ederek tefecilik yapmaktan ve aynı tefeciler gibi yoksul ülkeleri kendisine daha fazla bağımlı hale getirmektedir. Zaten yoksul olduğu için paraya ihtiyaç duyan ülkelerin borçlarını faizleriyle ödemeleri güç olduğu için borcun ödenme vakti geldiğinde daha ağır şartlarda yeni borçları kabul etmek zorunda kalmakta, zaman içinde borcu borçla ödeme durumuna gelmekte ve en sonunda borçlarını ödeyemediği için iflas bayrağını çekmektedir.

IMF bu borç verme-alma sürecinde ikili bir işleve sahiptir. İlk işlevine göre her ülkeyi birer birer incelemekte ve neo-liberal politikalara hayat verip vermediğini raporlaştırmakta, borç verilebilir ülke olup olmadığını belirlemektedir. "Uluslararası piyasalar" IMF'nin verdiği nota göre hangi ülkeye ne kadar borç vereceğini kararlaştırmaktadır. Bunun yanı sıra IMF de kendi fonuna uygun şekilde doğrudan borç vermekte, tefecilik yapmaktadır. IMF'nin ikinci işlevi ise borcu borçla kapatmaya çalışan ülkeler bu döngü içinde borçlarını ödeyemez hale gelince ve "dış kaynaklar" birden kesilince veya ülkenin borçlarını ödeyemeyeceği "dedikodusu" (spekülasyonu) borç verenlerin kulağına gidip de borç verenler panik içinde borçlarını geri isteyince ve yeni borç vermeyi reddedince "dedikodunun" sayesinde o ülkede kriz çıkmakta ve teslim bayrağı çekilmektedir. Ülkenin yeniden "düzlüğe çıkabilmesi" için sıcak paraya ihtiyacı vardır ve sıcak parayı temin edeceği tek yol yine IMF'dir, hem IMF bizzat para aktarabilir hem de IMF'nin olumlu görüşleri sayesinde yabancı sermaye borç vermeye karar verebilir.

IMF ülkeyi borç almaya ve ülkenin borç batağına sürüklenmesine neden olan politikaları dayatarak o ülkeyi mahva sürüklememiş gibi bu kez kurtarıcı rolünde ülkeye girer ve ekonominin düzelmesi için "yapısal reform" politikalarını dayatar, o ülke yönetiminin bunları kabul etmekte başka şansı yoktur zaten. Buna göre serbest piyasa koşullarına daha uygun hale getirilen ekonominin yabancı sermayeye daha fazla imkan sunması ve devletin tüm kamu ve özel borçlara kefil olması sayesinde emperyalist sermayenin kendisi için daha güvenli koşullarda borç vermesi ve verdiği borcu faiziyle alabilmesi mümkün olacaktır.

Bağımlılığın faturası halka

IMF'nin bu politikaları halklara yıkım, açlık, yoksulluk ve daha fazla sömürü olarak geri dönmektedir. Kendileriyle işbirliği yapan hakim sınıflarla birlikte ülkeyi emperyalizme daha fazla bağımlı hale getiren, yabancı sermayeden aldığı borçla halka hizmet etmek, üretimi artırmak yerine asalak bir yaşamı, paradan para kazanma yolunu seçen hakim sınıflar toplum içinde bu süreçten zenginleşerek çıkan küçük bir kesimdir. Bu çıkar çatışmalarından haberdar olmayan milyonlarca emekçi kendi hallerinde çalışırken ve ekmeklerini alınterleriyle kazanırken bir anda krizin çıktığını duymakta ve neredeyse yarı yarıya belki de daha fazla yoksullaştığını görmektedir. Paranın değeri azaldığı için alım gücü düşmekte, işsiz kalmakta, işini koruyabilmek için daha ağır sömürü şartlarını kabul ederek daha az maaş karşılığında daha fazla çalışmaya mecbur bırakılmaktadır. Peki, politikalar belirlenirken ve uygulanırken hiçbir şekilde haberi olmayan, bu tefeci ilişki tarzından dolayı zenginleşen kesimlere dahil olmayan emekçi-

ler neden kriz çıktığında bedelini ödemektedir?

Sınıf düşmanlarımız emekçilerin sömürüsü üzerinden zenginleştiklerinden krizlerini de bizlere fatura etmek istemektedir. IMF'nin rolü de burada devreye girmektedir. IMF bir ülke kurtarıcı rolünde girerken iyilikseverliğinden ve dostluğundan bunu yapmamaktadır. **Tam tersine onu ülkeye gönderenler IMF'yi oluşturan ve finanse eden emperyalist sermayedir.** Emperyalizmin derdi, verdiği tüm borçları geri alabilmek ve yeniden borç verir bir duruma gelerek asalaklığını sürdürmektir. Dolayısıyla IMF'nin yapısal programlarının öncelikli hedefi ülkenin borçlarını bir plan doğrultusunda geri ödeyebilmesidir. Zaten yoksul olan ülke bu borçları ödeyebilmek için halka verdiği sınırlı hizmetleri kesmekte, özelleştirmelere gitmekte ve ülkenin yer altı ve yer üstü kaynaklarını, insan gücünü daha fazla sömürüye ve yağmaya açmaktadır. Halk bu nedenle krizin faturasını ödemek zorunda bırakılmaktadır. Borç alınırken bu borçla kendi yaşamında hiçbir iyileşme görmeyen geniş emekçi kesimler borcun ödenmesini üstlenmek zorunda bırakılmaktadır. Bu durumu 1982 Meksika, 1997 Güneydoğu Asya, 1998 Rusya, 2000 Arjantin krizlerinde görmek mümkündür. Ancak daha uzağa bakmaya gerek yoktur. Kuruluşundan bu yana ülkemizde ekonomi politikalarını belirlemede söz hakkı olan ve bu politikalar krizle sonuçlanınca yeni politikalarla yeniden hakimiyet kuran IMF'nin yoksullaştırıcı yanını 1994, 2000 ve 2001 krizlerinde de emekçi halkımız birebir görmüştür.

IMF neden yalnızca emperyalist sermayenin çıkarlarını savunmaktadır? Bu yalnızca ABD emperyalizminin öncülüğünde kurulduğu, işlevinin, yönetiminin buna uygun şekilde belirlendiği için değildir. Aynı zamanda IMF'nin gelir kaynaklarını da büyük oranda ABD emperyalizmi ve diğer Batılı emperyalist devletler oluşturmaktadır. Her ülke kendi gerçekliğine göre IMF'ye kaynak sunmaktadır ve IMF bu topladığı para sayesinde borç dağıtabilmektedir. Ancak yalnızca ekonomik bağımlılık da değildir. IMF'ye üye 186 ülkenin IMF'nin yönetiminde eşit söz hakkı yoktur. **Her üye IMF'ye verdiği paranın tüm kaynak içindeki ağırlığına uygun oranda söz ve karar hakkına sahiptir.** Dolayısıyla IMF'ye en çok parayı aktaran ABD'nin oy oranı % 16,83'ken en az parayı aktaran Palau'nun oy oranı yalnızca % 0,01'dir. ABD'nin ardından en fazla parayı aktaran Batı Avrupalı emperyalistler olduğu da hesaba katılırsa birkaç emperyalist ülkenin IMF'nin yönetiminde yüzde 50'den fazla oy hakkına sahip olduğu anlaşılacaktır. **Bu nedenle IMF emperyalist bir kurumdur.**

IMF ve Dünya Bankası ayrı ancak kardeş kuruluşlardır. Zaten **DB'ye katılımın yolu IMF'ye üyelikten geçmektedir.** Hedefleri, misyonları ve hizmet ettikleri sistem aynı olsa da işlevleri konusunda ayrılmaktadırlar. IMF makroekonomik yapıyla ve mali sektörlerle ilgilenmekte ve genellikle kısa dönemli borçlar vermektedir. Dünya Bankası ise kendisini "yoksulluğu alt etmeye" adanmış bir kurum olduğu iddiasındadır ve uzun vadeli krediler vermektedir. Verdiği krediler genellikle altyapı projeleri ve belirli reformların finanse edilmesi içindir.

Açıkça görülmektedir ki 2. Paylaşım Savaşı sonrasında emperyalist-kapitalist sistemin politikaların uygulanmasında ve hayat bulmasında IMF ve DB birinci derecede sorumlu kuruluşlardır ve emperyalizmin hizmetinde çalışmaktadır. Ülkemizde yaşadığımız yerel krizlerin de, diğer ülkelerdeki birçok krizin de ve son yaşadığımız küresel krizin de hazırlayıcıları ve sorumluları arasındadır. Şimdi bu kuruluşlar krizi çözme sloganıyla İstanbul'a yeni saldırı politikaları belirlemeye ve gezip dinlenmeye geliyorlar. Onların rahatını kaçırmak ve saldırılarına teslim olmayacağımızı göstermek de bizlerin ellerindedir.

IMF ve DB, ülkemizde yaşadığımız yerel krizlerin de, diğer ülkelerdeki birçok krizin de ve son yaşadığımız küresel krizin de hazırlayıcıları ve sorumluları arasındadır. Şimdi bu kuruluşlar krizi çözme sloganıyla İstanbul'a yeni saldırı politikaları belirlemeye geliyorlar. Onların rahatını kaçırmak ve saldırılarına teslim olmayacağımızı göstermek bizlerin ellerindedir.

olgu da Büyük Ekim Devrimi ve 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasında sosyalist ve halk demokrasilerinin sayılarının artmasıdır. Yüz milyonlarca insanın emperyalist-kapitalist sistemin dışında yaşamaya başlaması ve sosyalist alternatifin dünya halklarının gözünde prestijinin giderek artması emperyalist-kapitalist sistemi yeni bir politika belirlemeye zorlamıştır.

Bahsini ettiğimiz dönemin bir diğer özelliği de giderek güçten düşen İngiltere'nin sahneden daha arka planına geçmesi ve ABD emperyalizminin emperyalist-kapitalist dünyanın en kuvvetli ve öncü gücü olarak ortaya çıkmasıdır. Bu durum, yeni dönem yeni kurallarını da beraberinde getirmiştir.

ABD emperyalizmi dünya genelinde serbest ticarete sorunsuz şekilde hayat vermek ve kapitalist ülkeler arasındaki sorunların barışçıl yollarla çözümlenmesi amacıyla belirli kuralların kabul gördüğü bir uluslararası düzen oluşturmak istemiştir. IMF de bu ticari ilişkileri gözlemlemek ve ihtiyaç duyan ülkelere kredi vermek amacıyla oluşturulmuştur. Tabii bu gözlem ve kredi dağıtımını emperyalist ülkelerin, bilhassa da ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda yarı-sömürgele-

* Ancak 1970'e geldiğimizde doların aşırı değerlenmesi ABD ekonomisinin zarar görmesine sebep olmuştur. Sovyetler Birliği ile sürdürülen siyasi, ekonomik, askeri yarışın yol açtığı büyük masrafların yanı sıra kapitalist ekonomide savaşın getirdiği yıkımın inşa edilmesi, Almanya ve Japonya'nın yeniden önemli aktörler olarak dünya sahnesinde belirmeleri ve ABD'nin dayattığı kurallara uymakta gönülsüz davranmaları ABD'nin hegemonyasını sürdürmede sıkıntıya düşmesine neden olmuştur. ABD özellikle bu ülkelerden paralarının değerlerini düşürmesini istemiş, reddedilince de ABD Başkanı Nixon doları altına sabitlemekten vazgeçtiklerini belirterek Bretton Woods sisteminin çöküşünü ilan etmiştir. Artık IMF üyeleri döviz piyasasında istediklerini politikaya hayat verebilecekti.

* 1970'lerde petrol fiyatlarının artışı özellikle petrol ithalatına bağımlı olan yoksul ülkelerin ciddi ekonomik krizler içine girmesine sebep olmuştu ve Türkiye, Meksika gibi yarı-sömürge ülkeler uluslararası piyasalarda borç arama peşine düşmüştür. IMF bu dönemde kredi vererek öne çıkmıştır.

Bretton Woods Antlaşması ile kurulan düzeni denetleme görevi verilen IMF, sistem

ORTA VADELİ PROGRAM İŞSİZLİK VE SEFALET ÖNGÖRÜYOR

✓ **16 Eylül'de açıklanan Orta Vadeli Program, açıkça patronlara geniş bir hareket alanı sağlarken ezilenlere açık bir gözdağı olarak okunmalıdır...**

Türkiye'nin birkaç yıl önce değiştirdiği Bütçe Kanunu, Kamu Reformu ekseninde performans esaslı bütçeleme tekniğine göre hazırlanmaya başlandı. Bu değişim, merkezi yetkilerin daha kısıtlanmasını, âdemi merkezi yetkililiğin ön plana çıkarılmasını hedefliyor. Her yönüyle tartışmaya açık olan Kamu Reformu konusu, bütçelemede kamusal alan denetimini azaltmakta ve deyim yerindeyse yolsuzluklara daha fazla açık kapı bırakmaktadır.

Yerel performansı artırma hedefiyle hayata geçirilen yeni bütçeleme tekniği sadece Türkiye'ye özgü bir uygulama değildir. **Plan Program Bütçe Sistemi** adlı tekniğin yerine geçilen yeni sistem, kamusal alanda **daha esnek** bir yapılanmanın olmazsa olmaz parçası durumunda.

Türkiye'nin performans esaslı bütçeleme tekniğine geçmesiyle beraber üç yıllık orta vadeli programlar hazırlanmaya başladığı bilinmektedir. Son kriz nedeniyle bu sene merakla beklenen program Devlet Bakanı **Ali Babacan** tarafından 16 Eylül tarihinde açıklandı. Program, üç yıllık devlet bütçesi olma niteliğiyle resmi bir nitelik taşımaktadır. Bu nedenle devletin krizi nasıl algıladığı ve çözüm noktasında ne gibi planlar hazırladığı orta vadeli programda resmi olarak açıklanmaktadır.

"**Kriz teğet geçecek**", "**sürtünüp geçecek**" tespitlerinin ne kadar ayakları havada tespitler olduğu da mevcut program ile kabul edilmiş durumdadır. 2009'da pozitif büyüme beklentisinden 3-3,5 düzeyinde küçülmeye,

programda da resmi olarak yüzde 6 düzeyinde daralmaya kadar çekilen GSYİH (Gayri Safi Yurt İçi Hasıla) tahmini, krizin etkisinin resmi ağzların tüm aksi söylemlerine rağmen oldukça ciddi düzeyde olduğunu göstermektedir. Birçok sektörde üretimin durdurulması ve bunun doğal sonucu olarak işsizliğin artması, krizin etkisini halkın zaten aylar öncesinden hissettiğini kanıtlar niteliktedir.

Milli gelirdeki daralma hem ülke içine doğru akan yabancı kökenli sıcak paranın çekildiğini hem de ihracat gelirlerinde azalma olduğunu göstermektedir. Özellikle yabancı kökenli paranın artması konusundaki beklenti ise mevcut programda kurumlar vergisinin artırılacağı taahhüdüne dayanmaktadır. Son 7 ayda yüzde 58 oranında düşen yabancı yatırımların bu konuda önemli bir delil olduğu da açıktır. (**Milliyet Gazetesi 18 Eylül 2009**) Kurumlar, gelir ve katma değer vergilerinde artış olmayacağı sözünün, sermaye gruplarına verilen bir güven sözü olduğuna dikkat çekmektedir. İşsizlik fonunu patronların emrine sunan son yasaların üstüne gerçekleşen programın vergi politikası, emekçi halka rağmen korunacağını bir kere daha vurgulamaktadır.

Programın işsizlik konusundaki beklentileri, piyasa iktisatçılarından bile kötümser bir tahmine dayanıyor. 2009 sonunda 14.8, 2010'da 14.6, 2011'de 14.2, 2012'de 13.3 şeklinde belirlenen işsizlik oranları önümüzdeki üç yıl süresince hükümetin işsizlik oranını geçen seneki yüzde 11 düzeyine dahi çekemeye-

ceğini itiraf etmesinden başka bir şey değildir.

Anlaşılacağı üzere orta vadeli plan, halkın sorunlarına sözde dahi olsa çözüm bulunamayacağını da itiraf etmektedir. Çeşitli araştırmalarda halkın birincil sorun olarak nitelediği işsizliğin yapısal bir sorun olduğu bilinmektedir. Ancak geçici çözümler bulma noktasında dahi dişe dokunur bir adım atılmayacağı mevcut programla anlaşılmalıdır. Öyle ki "**Haziran verilerine göre Türkiye'de 3.2 milyon resmi işsiz var. Yani üç yılda işgücüne başka hiç kimse dâhil olmasa bile işsiz sayısı ancak 2 milyona inecek. Hızlı nüfus artışı düşünüldüğünde programın bu yaraya deva olamayacağı görülmüyor.**" (**Milliyet Online, 17 Eylül 2009**)

Programla uygulamaya geçileceği planlanan mali kural ne anlama geliyor?

Son orta vadeli programın bir diğer özelliği de daha önce hazırlanamayan **mali kuralın** 2011'de uygulamaya konulacağı vurgusuna dayanmaktadır. **Mali kurala hedeflenen özetle kamu harcamalarının belli bir seviyede tutulmasıdır.** Kamu harcamalarının kısıtlanması, esasta halka yönelik hizmetlerin kısıtlanması anlamına gelmektedir. Kamusal hizmetlerin kâr amaçlı olmaması, zorunlu kamusal hizmetlerin kamu harcamalarında bir artış yaratmasına neden olur. Sosyal devlet denilen olgu, kamu harcamalarının yani kamu açığının önemsenmemesi vurgusuna dayanır. Öyle ki sağlık, eğitim gibi temel alanlarda devletin kâr amacı dışında harcamaya gitmesi, halkın

refahı ve piyasanın aksak yanlarını dengeleyerek hareketlilik yaratmak, talebi artırmak açısından oldukça önemli bir yerde durmaktadır. Ancak tüm aksi söylemlere rağmen neo-liberal iktisat politikaları kamu harcamalarının artışını doğru bulmamaktadır. Son krizin talep eksikliğinden kaynaklandığı yaygarasına rağmen kamu açığının azaltılması hedefi, ekonomik sistemin çıkmaza girmesini hızlandıracak bir uygulamadır. Gelişmiş kapitalist ülkelerin dayattığı bu çerçeveye rağmen kendi ülkelerinde kamu harcamalarını artırmaları, önemli bir tezat olarak karşımızda durmaktadır. 2009 yılında 6.6 olarak öngörülen kamu açığının 2010'da 4.9'a indirilmesi planlanıyor. Gelişmiş kapitalist ülkelerde ise kamu açıklarının 2010'da artırılması çözüm olarak görülüyor. (**Kaynak: Milliyet Gazetesi, Güngör Uras, 18 Eylül 2009**)

Kamu harcamalarının kısılması, kamu hizmetlerinin tasfiyesi temeline dayanmaktadır. Devletin elindeki yatırım odaklarını tasfiye etmesi, kamu harcamalarının doğal olarak azalmasını da beraberinde getirmektedir. Ancak özelleştirme sadece kamu harcamalarının azaltılması amacıyla yapılabilecek bir uygulama değildir. **Özelleştirme neo-liberal iktisat politikalarının temelini oluşturmaktadır.** Son orta vadeli program seçimler sürecinde kesilen ekonomik reformların yeniden ve daha hızlı bir şekilde hayata geçirileceğini "müjdelemektedir." Bu reformların ana eksenini kamu harcamalarının azaltılması ve özelleştirmeler oluşturmaktadır. Program, vergi oranlarının artırılmayacağını (yani kamu gelir-

lerinin önemli ölçüde artmayacağını) ve kamu harcamalarının kısılacağını, özelleştirmelerin yaygınlaştırılacağını söyleyerek esasta devletin ekonomideki payının azaltılacağını itiraf etmektedir.

Bu, neo-liberal ekonomi politikalarının en sert şekilde Türkiye ve benzer ülkelerde uygulanacağını kanıtlamaktadır. 1980 sonrası hedeflenen bu tablonun önümüzdeki yıllarda kriz de bahane edilerek daha da hızlandırılacağı mevcut yaklaşımdan anlaşılmaktadır. Gelişmiş kapitalist ülkelerin (kendileri bu konuda daha temkinli olurken) Türkiye gibi ülkelere aşıktan kamunun payını azaltmayı dayatmaları anlamlıdır. IMF-DB gibi oluşumlar aracılığıyla dikte edilen bu anlayışın tam anlamıyla ve eksiksiz uygulanacağı 2009-2012 programında görülmektedir. Piyasa iktisatçılarının "**IMF bu programdan hoşlanmayacak**" tespitlerinin de ne kadar anlamsız olduğu tüm bu açıklamalardan anlaşılmaktadır.

Özelleştirme konusunda yapılan planlar da oldukça dikkat çekicidir. Ziraat Bankası başta olmak üzere enerji, şeker ve telekomünikasyon alanlarında özelleştirmeler program içerisinde planlanmış durumda. Program doğrultusunda Telekom'da hala yüzde 45 olan devletin payının azaltılacağı, enerji alanında yaygın özelleştirme gerçekleştirileceği ve Ziraat Bankası'nın "halka" arz edileceği "müjdeliyor." (**Kaynak: Milliyet Online 17 Eylül 2009**)

Programın bir diğer dikkat çekici noktası da **esnek istihdam biçimlerinin** yaygınlaştırılacağı sözüdür. İstihdam bürolarının yanı sıra daha farklı biçimlerle de esnek istihdam uygulamalarının yaşama geçirileceğinin anlaşıldığı bu vurgu, sınıfa ve emekçi halkımıza yönelik ciddi saldırıların planlandığını göstermektedir. **Emek kesimine yönelik önemli bir tehdit olan istihdam bürolarının yakın zamanda yasalaşacağı programın hedeflerinden açıkça anlaşılmalıdır.**

Özetle son orta vadeli programın krizi bahane ederek neo-liberal politikalara hız vereceği ve bunun emekçi halka daha fazla işsizlik ve sefalet olarak yansıyacağı açıktır. **Program açıkça patronlara geniş bir hareket alanı sağlamakta ve teminat vermekte iken ezilen ve emekçi halka gözdağı olarak algılanmalıdır.** IMF'nin beklentilerine karşı olmadığı gibi aksine anlaşılacağı üzere tam da IMF'nin istekleri dikkate alınarak hazırlanmıştır. Keza Ali Babacan'ın programı açıklarken gelen bir soru üzerine "**Programla IMF'ye yaklaştık**" (Milliyet Online 17 Eylül 2009) demesi de boşuna değildir.

“BİRİ” YİYOR, MİLYARLAR BAKIYOR! O HALDE...

“Biri yer biri bakar, kıyamet ondan kopar” demiş atalarımız. Ama bugün biri yiyor milyarlar bakıyorsa kıyamet vakti çoktan geldi de geçiyor demektir.

Açlık, insanlığın en eski sorunlarından biri. Beslenme ihtiyacı insanın atalarının ellerini kullanmasına, alet yapmasına ve zamanla tekniği, bilimi geliştirmesine neden oldu. Böylece ürün fazlası, bolluk da ortaya çıktı. Ama açlık ortadan kalkmadı. Çünkü fazla ürünler ihtiyaç sahiplerinin kullanımında değil az sayıda kişinin elinde toplandı. Kimileri mideleri ve ambarları tıka basa dolu yatarken komşuları aç yatıyordu! Dünya zenginliklerinin az sayıda kişide, yani bir avuç ezen-sömüren sınıfların mülkiyetinde birikmesi kapitalizm-emperyalizm döneminde, eş görülmemiş düzeylere ulaştı.

Günümüzde devasa gelişen teknoloji ve bilinç sayesinde, insan, doğaya önemli oranda hükmeder haldedir. Eğer bu olanaklar insanlık için kullanılsa, tüm “kutsal” kitaplarda yoksulları avutmaya çalışan, ırmaklardan balların, sütlerin aktığı, her türlü meyve yetişen ağaçların dallarının yere değdiği o cennet bahçeleri bu dünyada yaratılabilir. **Fakat, sömürücü sınıflar soyarak, kendileri bu dünyada cenneti yaşarken kanını-iliğini emdiği halklara öte dünyada kurtulacaklarını söylüyor.** Hatta bu “kurtuluşu” çabuklaştırmak için elinden geleni yapıyor! Sömürü sistemi her yıl 11 milyon insanın açlıktan ölmesine neden oluyor.

Açlıktan ölenlerin çoğu ise çocuk... Örneğin açlığın en fazla yaşandığı ülkelerden Somali'de, her yıl 5 yaşın altındaki çocukların ya-

rını ölüyor. Yani emperyalistler, sömürü ona insani yardım kuruluşları aracılığıyla bir eliyle hiçbirinin yüzü gülmeyen, kolları ve bacakları ipince, karnı şiş Afrikalı aç çocuklara göstermelik olarak gıda dağıtırken diğer eliyle o çocuklara mezar kazıyorlar.

Sömüren sınıflarla sömürülen sınıflar arasındaki gelir farkı dolayısıyla da açların ve açlıktan ölenlerin sayısı gün geçtikçe daha da artıyor. Ancak bu artış ekonomik kriz dönemlerinde çok daha hızlı oluyor. Çünkü egemenler, krizlerinin faturasını her şekilde halka yüklüyorlar... **Birleşmiş Milletler Gıda ve Tarım Örgütü'nün 19 Haziran 2009'daki açıklamasına göre dünyada 1 milyar insan sürekli açlık çekiyor.** 2008 yılında ise 800 milyon insanın aç olduğu duyurulmuştu. Gerçek rakamların daha yüksek olduğu kuşkusuz.

Sorun, gıda kıtlığı mı?

Egemenler bu çarpıcı gerçekleri gizleyemediklerinde ise, açlığın nedenleri ve “çözümleri” konusunda, kendilerini aklama gayretiyle, emekçilerin bilinçlerini bulandırmak için bazı fikirler de öne sürüyorlar. Eskiden, açlığın ve her türlü sefaletin, aslında bir ödül olduğu, çünkü bu dünyada acı çekenlerin öte dünyada ödüllendirileceği ya da bunların takdir-i ilahi olduğu söylenirdi. Şimdi ise bunların yanında bir de “bilimsel” açıklamalar yapmaktan da geri durmuyorlar. Örneğin, kuzu postundaki G-

8, Nisan 2009'daki toplantısında, “**hızla büyüyen dünya nüfusuna yeterli gıda sağlanabilmesi için 2050 yılına kadar tarım üretimi iki katına çıkmalı**” açıklaması yapmış. Bu mantık, 200 yıl kadar önce yaşamış, burjuva iktisatçı Malthus'un gericisi teorisini anımsatıyor. Malthus da nüfusun geçim araçlarına oranla çok daha hızlı arttığını, açlık ve sefaletin nedeninin bu fazla nüfus olduğunu iddia etmişti. Sözümlerine çözüm olarak da emekçilerin evlilik ve doğum oranlarının düşürülmesi gerektiğini öne sürmüştü ve savaş, salgın hastalık, doğal afet gibi kitlesel ölümlere yol açan afetleri kutsamıştı. Bugünkü burjuvalar da açlığın nedenini nüfus fazlalığı ve gıda azlığına bağlıyor... Oysa, kapitalizmin gelişmesiyle beraber tarım ve hayvancılık alanlarında da bilimsel ve teknolojik ilerlemeler hızla sağlandı. Makineleşme, sulama, gübre, ilaç, yem ve dayanıklı türler geliştirme gibi olanaklarla bol miktarda ve kaliteli gıda elde etmek mümkün. Ancak bu olanaklar, sömürücü sınıfların elindedir ve kârlarına kâr katmak için kullanılır. Aksi halde imha edilir. Bir yanda açlıkla boğuşan milyarlarca insan varken, gıda tekelleri aşırı üretim nedeniyle zarar etmemek için tonlarca et, meyve, sebze vb. besinleri ırmaklara dökerek, ateşe vererek, toprağa gömerek, zehirleyerek vb. yok ederler.

Egemenler, gıda kıtlığının baş nedenlerinden biri olarak “küresel ısınma” dedikleri iklim değişikliklerini gösterirler. Bu da Malthus'un

teorisini gibi bir safstadır ve gerçek sorumluları yani sömürücü sınıfları aklamaya dönüktür. Çünkü iklim değişiklikleri, son yıllarda hissedilen bir durum olmasına karşın, onca **bolluğa** karşın büyük kitlelerin açlık çekmesi kapitalizmle eşzamanlıdır. Üstelik, gerçek neden iklim değişikliği olsaydı bile durum değişmezdi; dünyanın doğal dengesinin hızla bozulmasının baş sorumluları da sömürücü sınıflardır.

Açların sayısı artıyor!

Yeryüzündeki açların tamamına yakını Asya, Afrika ve Latin Amerika'da yani sömürge ve yarı-sömürgelerde bulunuyor. Çünkü bu ülkelerin işbirlikçi yöneticileri, emperyalistlerin tarım, gıda, gümrük, ekonomik dayatmalarını harfiyen uyguluyorlar. Örneğin ülkemizde tohumculuk yasası, doğrudan gelir desteği, alternatif ürün, tarımsal desteklerin kaldırılması, taban fiyatlarının çok düşük tutulması vb. bir dizi uygulamayla küçük ve orta ölçekli tarım işletmeleri tasfiye edilerek, tarımsal üretim ve pazarlama alanlarına emperyalistler ve işbirlikçilerinin hâkim hale getiriliyor.

Egemenlerin çıkardığı savaşlar, işgaller, iç çatışmalar da açlığın önemli nedenleri arasında. Verimli arazilere mayın döşeyerek, ekinleri ateşe vererek, hayvanları telef ederek, suları zehirleyerek, bağları-bahçeleri sökerek, kimyasal silahlarla toprakları uzun yıllar ekim yapılmaz hale getirerek, milyonlarca insanı yurtlarından sürüp göçe, mülteciliğe iterler; askeri harcamalar nedeniyle vergileri artırıp, ekonomi olanaklarını savaşta aktararak emekçileri açlığa mahkum ediyorlar. İsrail Filistinlilerin bahçelerine dozerle girip yerle bir eder-

ken, Türkiye Kürdistanı'nda yaylalar yasaklanıyor, verimli topraklarından sürülen Kürtler büyük kentlerin yoksul semtlerinde açlıkla koyun koyuna yaşıyor.

Denilebilir ki, aslında açlık sorunu yoktur, sömürü sistemi sorunu vardır. Çünkü dünya nimetleri, tüm besin maddeleri ve diğer geçim araçları, tüm dünya nüfusunun ihtiyaçlarını fazlasıyla karşılayabilecek durumdadır. Ama bütün bunlar az sayıdaki sömürücünün elinde biriktirilmiş. Daha doğrusu emekçilerin alınteriyle üretilmiş ama sömürücülerce gasp edilmiştir. O nedenle emekçiler hakları olan bu zenginlikleri onlardan zorla geri almadıkça açlık, sefalet son bulmayacaktır.

Birinci emperyalist savaş, emperyalistler ve usakların dünya halklarına büyük acılar yaşattığı kıyametten biriydi. Ancak kahraman Rus halkı, bu zulümden bir devrim yarattı. Ve devrimin ilk adımı, kadınların açlığa karşı başlattığı eylemlerle atıldı. O güne dek hep emekçileri kıran açlık, bu defa açlığı yaratan sömürücülerin alışıya edilmesinde bir vesile olmuştu. Böylece 150 milyon nüfusluk Sovyetler Birliği'nde açlık diye bir sorun kalmamış, tarihte ilk kez emekçiler bolluk, refah içinde yaşamıştı.

“Biri yer biri bakar, kıyamet ondan kopar” demiş atalarımız. Ama bugün biri yiyor milyarlar bakıyorsa kıyamet vakti çoktan geldi de geçiyor demektir. Sayıları milyarları bulan açlar ordusu, Ekim Devrimi'nin içinden yürüdüğünde, hiç çalışmayıp sürekli yiyen o “biri”leri için kopacak kıyametle emekçilerin cenneti kurulacak. İşte ancak ve sadece o zaman açlık denilen şey de silinip gidecek dünyamızdan.

Haydi kadınlar; IMF ve DB'ye İstanbul'u dar edelim!

Emperyalist savaş, açlık, yoksulluk, işsizlik... Bunların hepsinin sorumlusu olan emperyalist tekellerin en önde gelen temsilcileri **1-8 Ekim** tarihleri arasında "**Kriz ve yoksulluk**" gündemli toplantılarını yapmak üzere ülkemize geliyorlar. Ekonomik krizin derinleşmesiyle krizden kâr sağlamak amaçlı yeni yıkım saldırıları, yeni "reform paketleri" bu toplantının başlıca gündemleri arasında. Krizlerini fırsata çevirmek için İstanbul'a gelen IMF-DB ve sermayedarların saldırılarının hedefinde en çok da biz emekçi kadınlar duruyoruz.

Çünkü biz kadınlar sınıflı toplumların ortaya çıkışından beri ezilenin de ezilenleriyiz. Dünyadaki gıdanın % 50'sini kadınların ürettiği ancak gelirin sadece 10'da 1'ine kadınların sahip olduğu bir dünyada yaşıyoruz. **Biz kadınlar yoksulluk sınırı altındaki 10 kişiden 7'siyiz.** Emperyalist savaşlarda evleri yıkılan, çocukları katledilen, kimyasal bombalardan sağlığı bozulan, ailesi yıkıma uğratanların başında geliyoruz.

Türkiye'deki kadınlar olarak ise hem yoksulluktan hem de feodal anlayıştan nasibimizi alıyoruz. Çoğumuz hala ev hapsindedir. Şiddet,

töre cinayetleri... bolca karşılaştığımız olaylar. Çalışanlarımız küçük atölyelerde, tekstil, tütün gibi sektörlerde güvencesiz ve ucuz iş gücü olarak ya da köylerde ücretsiz aile emekçisi olarak çalışıyor. Artık bu

da elimizden alınıyor; işten atılıyor ya da köylerde üretmez hale getiriliyor. Evlerimiz rant için ellerimizden alınıyor. Zamların, yoksulluğun yükünü en çok biz taşıyoruz. İşten ilk çıkarılanlar, maaşları ilk düşürülenler, güvenceleri ellerinden alınanlar olarak krizden faturasını en çok biz ödüyoruz. Patron az masraf yapsın diye ticari araçlara tıklan da, ranta göre şehirleşmeden de nasibimizi alıp selde boğula-

rak ölenler de biz oluyoruz. **Kamu harcamaları kısıyor ve hami-le kadınların % 64'ünün doktora gitmediği/gidemediği, eğitim görenlerimizin sadece % 2'sine üniversite okuma "fırsa-**

Örgütlenmekten, mücadele etmekten başka çaresi kalmamış biz kadınlar emperyalistlere gücümüzü bir kez daha göstermeliyiz.

ti" verildiği bu ülkede sağlıktan eğitime her alanda devreye sokulan piyasalaşma en fazla bizim haklarımızı gasp ediyor. İşsizliğin bu kadar yoğun olduğu şu dönemde bu yetmezmiş gibi emperyalist yasalar devreye sokuluyor ve kadın olmamızın da etkisiyle mesleki haklarımız iki kere gasp ediliyor.

Ve şimdi yaşamakta olduğumuz bu sefaletin sorumlularının en önde

gelen temsilcileri ülkemize geliyorlar. Güzel sözcüklerle süsledikleri yeni yıkım paketleri getiriyorlar. Güzel sözcüklerle süsleseler de bizler bilmeliyiz ki; emperyalist sistem ve onun IMF-Dünya Bankası gibi temsilcileri halklara yoksulluktan, işsizlikten başka bir şey getirmemiştir. **IMF'nin girdiği ülkelerin çoğunda tarım çökmüş, işsizlik ölümlere kadar olaylar yaşanmış bu yaşananlar en çok biz emekçi kadınları etkilemiş, yıkıma uğratmıştır.**

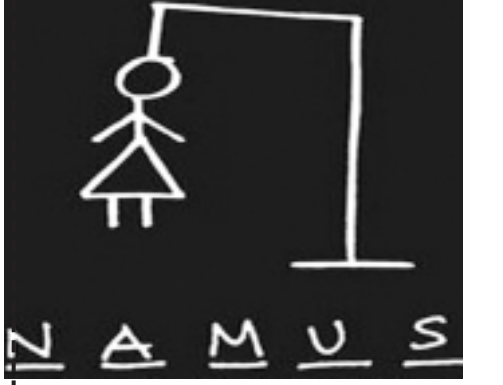
Krizlerinin derinleşmesiyle birlikte emperyalistler için saldırılarını arttırarak kârlarına kâr katma zamanı gelmiştir. Ancak emperyalistlere ve onların işbirlikçilerine karşı bizim de direnişi büyütmemizin zamanı gelmiştir. Emperyalizm ve onların işbirlikçileri en çok da biz kadınlara susmayı, boyun eğmeyi dayatıyor. Oysa bilmeliyiz ki tarihin hemen her sahnesinde ezilenlerin mücadelesinde en ön saflarda biz emekçi kadınlar yer aldık. **Halkların anti-emperyalist mücadelesinde de göğün yarısı olan biz kadınlar yine en önde olmayı, direnişi büyütmeyi sürdürdük.**

Şimdi bu direnişi bir kez daha büyütmenin zamanı geldi. Örgütlenmekten, mücadele etmekten başka çaresi kalmamış biz kadınlar emperyalistlere gücümüzü bir kez daha göstermeliyiz. Emperyalizmin temsilcileri 6-7 Ekim'de yine en ön saflarda haklarımızı savunduğumuz görmeli. Biz kadınlar "kriz ve yoksulluk" konulu IMF-DB toplantısının bize ve tüm emekçilere olduğu gibi kriz ve yoksulluktan başka bir şey getirmeyeceğinin bilincinde alanlara çıkmalı ve **emperyalistlerce iki kat sömürülenler olarak iki kat daha gur haklarımızı**

Şimdiden söyleyelim; Biz emekçi kadınlar, genç kadınlar, bu sömürü düzenine; işsizliğe, güvencesiz çalışmaya, sağlık, barınma, eğitim gibi en temel haklarımızın ellerimizden alınmasına, emperyalist savaşlarla yıkıma uğratılmaya karşı çıkıyoruz. Açlığı, yoksulluğu, sefaleti, güvencesiz, ucuz iş gücü olarak çalışmayı dayatan, bizi kamu harcamalarını kısarak piyasanın kucağına atan IMF-DB'nin "reform" paketlerini de, uyum politikalarını da istemiyoruz.

YDG Merkezi Kadın Komisyonu

YORUMSUZ

□ **15 Eylül:** İzmir'de **Gönül İskeçeli** adlı kadın, evinde, elektrik kablosuyla asılmış bir şekilde ölü bulundu.

□ **15 Eylül:** Şırnak'ta YDGM üyelerinin evlerine yapılan baskın sırasında orada bulunan bir kadın ve çocuk tek sıra halinde bekletilerek polis ve özel tim tarafından darp edildi.

□ **16 Eylül:** Konya'da yaşayan 10 yaşındaki **S.A.**, evlerine iftar için gelen komşuları Mustafa D. tarafından kaçırılarak, tecavüze uğradı.

□ **16 Eylül:** İstanbul Yenibosna'da yaşayan **Nurten Demir** adlı genç kadın, evlenme teklifini kabul etmediği Bedirhan Eroğlu tarafından bıçaklandı.

□ **18 Eylül:** Aydın'da yaşayan **Rukiye İ.** adlı kadın ayrıldığı eşi tarafından sokak ortasında kurşunlanarak öldürüldü.

□ **24 Eylül:** İzmir'de yaşayan Y.K., 6 yıl önce evlendiği eşi tarafından tecavüze uğradığı için eşini savcılığa şikâyet etmiş, bunun üzerine eş hakkında soruşturma başlatılmıştı. Konu ile ilgili yapılan duruşmada, Y.K.'nin Adı Tıp Kurumu'ndan aldığı "tecavüze bağlı yaralanma olduğuna" dair raporla suç ispatlanarak, eş tutuklandı ve 7 yıl hapis cezasına çarptırıldı.

lem almayı da gerekli görmedi. Meryem'se artık eşinden ayrılmak istediği için ailesinin evine döndü. Gece yarısı evine gelen Kurtuluş Belen'le geri dönemememesi. Kadının reddetmesi, büyük bir "suçtu" ve "affedilemezdi!" Meryem de reddetmişti eşini ve o da "affedilmedi" ve dört yerinden bıçaklanarak öldürüldü.

Devletin ortağı olduğu kadın cinayetlerine her gün bir yenisi daha ekleniyor. Daha önce de cinsel ayrımcılık yaptığı için AIHM tarafından mahkûm edilen TC ise her zamanki gibi "üzzerine düşeni yaparak" hiçbir şey yapmıyor! **(H. Merkezi)**

"Çapkın, hovarda"ya "iyi hal" indirimi!

14 yaşındaki B.Ç.'ye yönelik cinsel istismardan yargılanan Yakit Gazetesi yazarı **Hüseyin Üzmez**'in davası sonuçlandı. Hakkında "**çocuğun cinsel istismarı ve cinsel amaçlı hürriyeti tehdit**" suçundan 30 yıl hapis istemiyle yargılanan Üzmez'e "iyi hali(!) göz önünde bulundurularak" 13 yıl hapis cezası verildi.

B.Ç.'nin başına gelenler ortaya çıktığı zaman, 14 yaşında bir çocuğa yönelik bile olsa yaptığının bir suç olmadığını, "**ne yapayım, çapkınım biraz da hovardayım**" diyerek iğrençliğini "erkekçe" ortaya dökmüştü Üzmez. Ancak kadın örgütlerinin ve kamuoyunun bu konuyu dikkatle takip etmesi nedeniyle bu olayın gündemden düşürülmesine izin verilmedi.

Üzmez, ilk duruşmasında sorumlu Adli Tıp'ın B.Ç. için verdiği "yaşadıklarından dolayı ruh sağlığı bozulmamıştır" raporu nedeniyle serbest kalmıştı. Ancak yaşanan olayın sürekli gündemde tutulması ve Adli Tıp'ın adli tıplık raporunun çokça tartışılması saye-

sinde bir sonraki duruşmada yeni bir rapor hazırlanmış, Üzmez için tutuklama kararı çıkarılmıştı. "İşin ciddiye bindiğini" ve "hakkındaki gelişmelerin iyiye gitmediğini fark eden" Üzmez, "çapkın, hovarda" yorumlarını değiştirmiş, "dini bütün" yaşlı bir adam sıfatıyla, savcı ve hakimlere "övgü dolu" mektuplar yollamış, "bir komploya kurban gittiğine" dair mazlum rollerine soyunmuştu. Yaptığı rolün işe yaradığı ise, "iyi hal"den 30 yıl yerine 13 yıl ceza almasında görüldü.

Çocuklara yönelik cinsel istismarın en çok yaşandığı ülkelerden biridir Türkiye. Aile içinde, sokakta, esirgeme yurtlarında istismara maruz kalan çocuklarla ilgili göstermelik düzenlemeler dışında hiçbir düzenleme ve çalışma mevcut değildir. Üzmez davası dışında binlerce çocuk istismarı davası görülmekte, ancak birçoğu gündeme dahi getirilmediğinden üzeri örtülmektedir. Buna bir de yargıya bile taşınmayan istismar vakalarını da eklersek, gerçekliğin esasta ne kadar kapsamlı ve korkunç olduğunu görürüz. Olmasını da bu sistemden beklememek gerekir zaten. Çünkü çocuk pornosu ve kadın ticaretinden önemli bir gelire sahip olan TC'nin bu gelirler –ne kadar kirli olsa da– insan hayatını, onurunu hiçe saysa da vazgeçmesi mümkün değildir.

Tam da devletin kadına ve çocuğa yönelik "cinsel obje" anlayışını temsil eden Üzmez davası ile birlikte, TC'nin adalet sisteminin, suç apaçık ortadayken bile, üzerini örtme çabalarını (saklamak mümkün değilse "iyi hal", "yaşlılık" vs. denilerek ceza indirimleri uygulanıyor) görmek mümkündür. **(H. Merkezi)**

Devlet, "karı-koca arasına girmez!"

Egemen sistem, başında "aile içi" ibaresi bulunan her şeyin "mahrem" olduğunu düşünmekte; ama dinlediği telefon konuşmaları, birçok yere yerleştirilen mobeseleriyle, insanların yaşamının mahremiyetini hiçe saymaktadır. Türkiye'de yılda yüzlerce kadın ölüyor ve bu kadınların ölümleri, "**aile içi şiddet**" adı altında kayıtlara geçiriliyor. Bu kadınlardan bir kısmı öldürüleceğini biliyor ve "kaderlerine" razı olmak yerine devlete sığınarak kurtuluş arıyor! Ancak "aile içi" olaylara karışmayı ve "karı-koca arasına girmeyi" "sevme-yen" ve "kaderden kaçılmayacağını" bilincinde olan devlet, kadını korumak

adına hiçbir girişimde bulunmayarak bu katliamlara ortak oluyor. Devletin ortağı olduğu bu katliamlara Bursa'da bir yenisi daha eklendi.

Meryem, henüz 16 yaşındayken, ailesinin zoruyla **Kurtuluş Belen** ile evlendirildi. Meryem, ilk günlerden itibaren eşinden şiddet görmeye başlamıştı. Aradan kavgalarla dolu dört yıl geçmişti. Yine eşi tarafından feci şekilde dövülen Meryem, hastaneye kaldırılarak tedavi altına alındı.

Daha "kötüsüne" maruz kalmamak için yaşadıklarını jandarmaya anlattı, ama "aile içine" karışmayan devlet, ön-

"Namus" ve kaydırakta bir kadın bedeni

Sabahın en serin saatlerinde, İzmir'de, bir çocuk parkında, gencecik bir kadın bedeni bulunmuştu, kaydırığa asılı. Belki hiç çocukluğunu yaşamadığından bu parkı seçmişti genç kadın ölmek için! Kadının cansız bedeni ve içinde birkaç makyaj malzemesinin bulunduğu çanta dışında hiçbir bilgi ve eş-

ya yoktu ortada. Dosya kapandı. Aradan üç yıl geçti. Dosya tekrar incelemeye alındı ve genç kadının üç yıl önce annesi tarafından kayıp ilanı verilen **Naile Maviler** olduğu ortaya çıktı. Ulaşılabilen tek yakını olan teyzesinin Naile ile ilgili anlattıkları, kadının hayatının "namus"tan sonra geldiğini bir kez daha gösteriyordu. Naile, erkek arkadaşıyla birlikteyken kendilerini gören annesinin baskısıyla kızlık muayenesi olmaya zorlandığı için evden kaç-

mış ve bir daha kendinden haber alınmamıştı.

Kadın, "namus"tur ve kadının canından bile önce gelen görevi "namusunu korumak"tır. "Namus" kavramını kadının "iki bacağı" arasına sıkıştırarak erkek egemen zihniyet, gencecik yaşamları, hayalleri yok etmiş, tam da sistemin istediği gibi, kadını kendi hayatı karşısında pasif hale getirmiş ve kadını dört duvar arasına adeta gömmüştür. **(H. Merkezi)**

ADJ SEVDA

Geçici koğuşun kapısı açıldı. Bu koğuş kapısının ilk açılışı değildi o gün. Son birkaç saat içinde getirilenlerin sayısı üçtü. Yine aynı şekilde yandaki geçici koğuş da oldukça "işlek"ti. Oraya da gün içinde hatta gece boyunca birileri getirilmişti/getiriliyordu.

Demir parmaklıkların her açılışı gardiyanların sesine eşlik eden her başka sesin varlığı, ayın zamanda bir bebek ağlaması, yeni birilerinin getirildiği anlamına geliyordu **Bakırköy Kadın Hapishanesi**'nde.

İşte o da onlardan biriydi...
Adı Sevda! Yanında 4 yaşındaki

kızı **Yağmur** ile birlikte önce kapı ağzında durdu. Yağmur sıkı sıkıya yapışmıştı annesine. Sanki onu annesinden, annesini ondan koparabilirlerdi her an. Duruşu, bakışı öyle diyor...

Sevda boş yataklardan birinin üzerine oturdu. Yağmur da hemen annesinin yanına tırmandı ve adeta yatağın üzerine "tünedi".

Koğuştakiler selamladı Sevda'yı. Çok geçmeden sohbet başladı her gelenle olduğu üzere...

"Eeeee, sen neden geldin?" klasik sorusunu tek kelime ile yanıtladı Sevda; "**Cinayet.**"

Sevda çok güzel bir kadındı. Gözlerinin içi gülüyor, insanlarla hemen kaynaşan bir yapısı vardı. Cinayet pek yakışmıyordu ona. Daha doğrusu insanın içinden yakıştırmak gelmiyordu. Hikayesini ilerleyen dakikalarda ve saatlerde parça parça aktardı Sevda.

Kendi aktarımına göre, cinayeti işleyen kendisi değilmiş. Ancak kendisinin sebep olduğu iddia edilmiş. Ve zaten cinayet değil "kaza" ile yaşanan bir ölümmüş. Yine kendisinin aktarımına göre.

Olay gerçekleştirdi 8-9 yıl olmuş. "kazayı" gerçekleştiren tanıdığı ve eşi o zamandan beri tutuklularmış. Kendisi de bir yıl yatmış o dönem ve daha sonraki süreçte henüz dava karara bağlanmadan tahliye olmuş.

Dava kesinleşince 2 yıl 8 ay yattığı gerekiyor. Ancak o hemen hapse girmek istememiş ve 8 yıl boyunca fırarda yaşamış. İki gün önce yakalanınca da buraya getirmişler. Sevda bunları anlattıktan sonra eşinin 8 yıldır hapiste olmasına karşın Yağmur'un 4 yaşında olmasına açıklık getirmeye ihtiyaç duyuyor. Oysa kimse böyle bir imada bulunmamıştı. Ancak o bu duruma dönük sorularla sıkça

karşılanmış olmalı. Sık sık "namussuz" olarak damgalanmaya çalışılmış olmanın vesvesesi bu. "**Eşim son 5 yıldır yarı açık cezaevinde. İzinli geliyor**" diye açıklıyor.

Konu Yağmur'un burada birlikte kalıp kalmayacağına geliyor. Çünkü Yağmur daha ilk dakikadan itibaren sıklıkla başlamıştı bile. Bu arada Yağmur'un kalbinden rahatsız olduğundan ve en fazla 8 ay yanında tutma niyeti olduğundan bahsediyor. Yağmur'a kimlerin bakabileceği üzerine sohbet ederken Sevda 16 yaşında bir kız daha olduğunu söylüyor koğuş arkadaşlarına. Bu da Sevda'nın 14 yaşında anne olduğunu ortaya çıkarıyor. Sevda 13 yaşında evlendirilmiş. Bu "acele"nin nedenini evdeki üvey baba olarak açıklıyor. Aşırı alkol alan üvey babasının küçük yaşlardan itibaren kendisini taciz ettiğini açıklıyor. Annesi çareyi onu küçük yaşta

evlendirmekte bulmuş. Bunun için Yağmur'u annesinin yanına da bırakmak istemiyormuş.

"**Kızımı o eve nasıl bırakabilirim ki?**" diyor. Yani Sevda, yurdu m kadının karşılaşılabileceği tüm zorluklarla

evlendirilmekte bulmuş. Bunun için Yağmur'u annesinin yanına da bırakmak istemiyormuş. "Kızımı o eve nasıl bırakabilirim ki?" diyor. Yani Sevda, yurdu m kadının karşılaşılabileceği tüm zorluklarla

evlendirilmekte bulmuş. Bunun için Yağmur'u annesinin yanına da bırakmak istemiyormuş. "Kızımı o eve nasıl bırakabilirim ki?" diyor. Yani Sevda, yurdu m kadının karşılaşılabileceği tüm zorluklarla

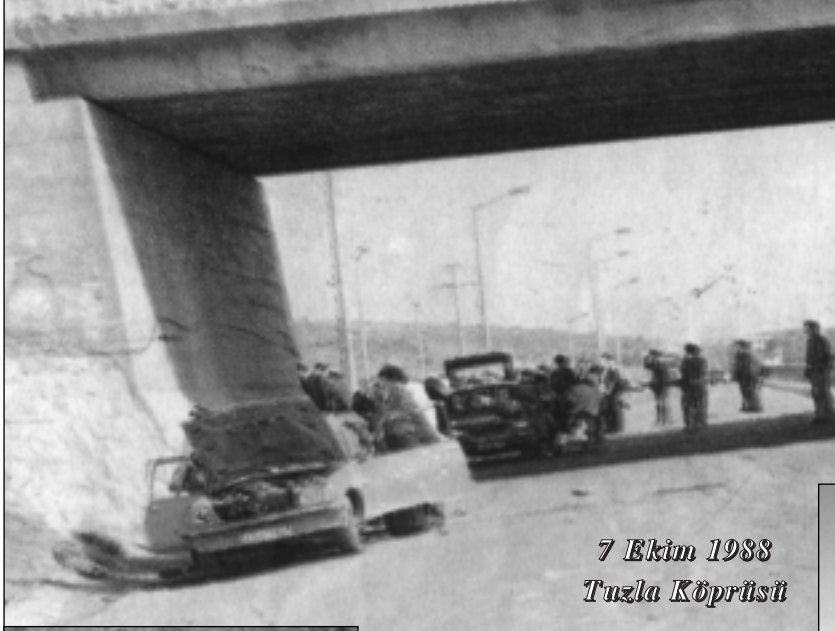

kulmuş, ana-kız yürüyorlar.

Sevda'nın en büyük korkusu koğuşta çocuklu birinin nasıl karşılanacağı, nasıl insanların yanında kalacağı, çocuk huysuzlandığında tepki alıp almayacağı...

Bir de bir defaya mahsus gelmesini beklediği birkaç yüz liranın hapis yaşamı boyunca yetip yetmeyeceği... **(Bakırköy Kadın Kapalı Hapishanesi'nden bir İK çalışanı)**

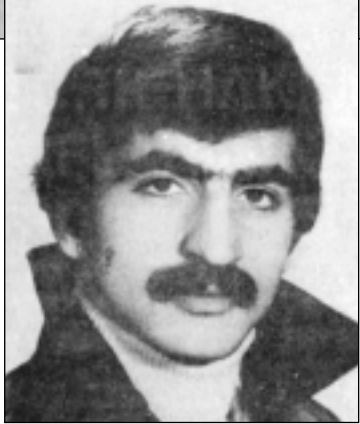
TUZLA KÖPRÜSÜ'NDE DÖRT KARANFİL...

7 Ekim 1988
Tuzla Köprüsü

Reha Şen

Kemal Soğukpınar

Fevzi Yalçın

İsmail Hakkı Adalı

Partizanların yoldaşlarına azgınca saldırdılar.

Katliam sonrası tam bir hukuk rezaleti yaşanır. Önce dört partizanın bir imha timinde görevli oldukları söylenir, ardından Kırşehir firarileridir denir. Bu tutmayınca Kadıköy Emniyet Müdürlüğünü basacaklardı, Valiliği havaya uçuracaklardı; Selimiye kışlasını, Gayrettepe Emniyet binasını bombalayacaklardı gibi iddialar ortaya atılır. Ancak her adımda adaletin yamaları bir bir dökülür. Adli Tıp Kurumu polisleri aklamak amacıyla hazırladığı raporu defalarca değiştirir.

12 Eylül'ün karanlığından çıkıp gelen dört Partizan cuntaya rağmen silahlı savaşımdan ödün vermeyen, boyun eğmeyen bir hareketin temsilcileriydi. **Devleti en fazla korkutan da buydu. Cuntaya rağmen direniş bayrağını dalgalandıranlara, dağları mesken tutanlara karşı büyük bir kin duyuyordu.**

Dört yürek o gün sustu. Dört kır çiçeği, dört papatya, dört kızıl karanfil toprağa düştü. Suya, havaya karıştı, rüzgâra savruldu. Dağların doruklarına ulaştı, deryalarda yıkandı.

Dört partizan emekçilerin kurtuluşu, sınırsız sınırsız bir dünya için ser verdi. Nefes alışları engellenmişti elbette peki ya idealleri ve kavgaları?

Yere düşen dört cansız bedendi geriye şanlı bir gelenek bırakarak. Ülkesinin özgürlüğü uğruna suya, toprağa karışanlar ölü müydü ki?

Tuzla ne ilk ne de sondu!

Egemenler için bu katliam münferit değildi. Kitle katliamları, işkence, infaz, sürgün Osmanlı'nın kuruluşundan bu yana egemen sınıfların temel politikası olagelmıştır. Taht uğruna kardeşin kardeşi öldürmesini yasal güvençeye alan Osmanlı saltanatının harcı, halkın kanı ile sulanmıştır. Osmanlı'nın bu köklü geleniğini devralan Cumhuriyet ilk iş olarak komünistleri ve Ermenileri hedef tahtasına koydu. **1,5 milyon Ermeni'yi yok eden devlet, Mustafa Suphi ve 14 yoldaşını Karadeniz'de boğdurdu.** İstiklal Mahkemeleri'nde binlerce masum insan "yargılanarak darağaçlarında sallandırıldı. Dersim'de, Ağrı'da Kürt halkı kıyımdan geçirildi. 70'lerde **Vedat Demircioğlu, Taylan Özgür** infaz edildi, **Deniz Gezmişler** idam edildi, mahirler katledildi, **İbrahim Kaypak**kaya işkencede parça parça edildi. Her askeri darbe ile binlerce insan işkenceden geçirildi, sayısız insan sokak ortasında hapisanede katledildi.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Pülümür Şehitleri

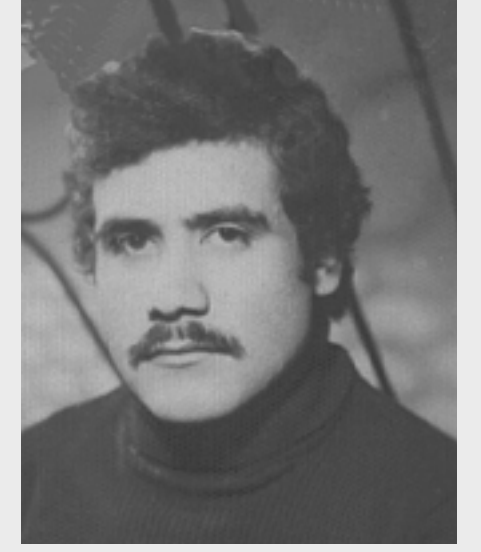
1990 yılının sonlarına doğru Ortadoğu'da savaş rüzgârlarının estiği günlerde devlet Irak sınırına yığınak yapmış, İncirlik üssünden kalkan uçaklar Irak'ı bombalamaya başlamıştı. Bu gelişmeler karşısında Partizanlar, olası bir TC-Irak savaşında "**Haksız savaşı haklı savaşa çevirme**" ilkesi doğrultusunda güçlerini daha yoğun olarak gerillaya katıldı. Gençlik alanında örgütlü **Medet Hoşafçı, Yılmaz Talayhan, Halil Erciyas ve Ayhan Altunbaş** da bu çağrıya ilk yanıt verenlerdendi. Diğer birliklerle buluşmak üzere Dersim'in Pülümür ilçesi kırsalında bulunan ve onların da içinde bulunduğu birlik, konakladıkları çevrede bir hain tarafından ihbar edilir. Buldukları birlikte yeterli silah olmamasından dolayı silahlı savaşa katılmaya girmeden 3 Ekim 1990'da katledilirler. Partizanların adaletinden kurtulamayan ihbarcı bir süre sonra ölümlerle cezalandırılır.

Halil İbrahim Kater

Diyarbakır'da dünyaya gelen **Halil İbrahim Kater**, maddi sıkıntılardan dolayı yokluk içinde büyüdü. Daha çocuk sayılabilecek yaşta yığınak tanıştı Partizanlarla. İzmir Buca lisesinde liseli gençlik faaliyeti yürüttü. Gençliğin anti-emperyalist, anti-faşist faaliyetinde aktif olarak yer aldı. Sürekli kendini geliştiren, yenileyen Halil İbrahim Kater İzmir'de Orhan Bakır'ın kaçırılması eyleminde de görev aldı. Bu eylemden sonra aranır duruma düşen T. Kürdistanı'nda faaliyet yürütmeye başladı. Akıcı Kürtçesi

ile etkili bir propaganda yürüttü. Halkla sıcak ilişkiler kuran Halil İbrahim Kater, Hasan Hakkı Erdoğan ve Ali Kepez'le birlikte faaliyet yürüttü. En son Siverek'te görevli gerilla birimi içinde yer alıyordu. Urfa Siverek'te bir ev toplantısında Ekim 1980'de dikkatsizlik sonucu kaza kurşunuyla yaşamını kaybetti.

Osman Özcan Doyuranlar

Haziran 1982'de gözaltına alınan Osman Özcan Doyuranlar, Ekim ayı içerisinde işkencede katledildi. 12 Eylül öncesinde Partizanlara her türlü desteğini sunan bir insandı. 12 Eylül'den önce gözaltına alındı. Yoğun işkenceler altında kısmi olarak olumsuz bir tavır takınsa da şehit düşmeden önce "**gücüm oranında yardım etmek istiyorum, benimle ilişkiye geçin**" diyerek özeleşti vermiştir. Ancak bu süre içinde tekrar gözaltına alınarak işkencede katledildi.

rine el koyan bir avuç asalağın iktidarı kan, gözyaşı ve şiddetle ayakta tutulabilmektedir. **İnfaz, katliam nasıl bu düzenin kodlarında gizli ise direniş ve isyan da bu coğrafyanın suyunda, toprağında saklıdır! Onu yok etmek ise imkânsızdır!**

Şehitlerimizin mezarlarının bakımı yapıldı

Bizler **20 Eylül** Pazar günü Sarıgazi Mezarlığında Parti ve devrim şehitlerinin mezarları temizleyip çiçek ekimi yaptık. Onları unutmduğumuzu ve kavgamıza yaşatacağımızı, yoldaş **Mehmet Demirdağ**'ın mezarı başında yaptığımız anma ile bir kez daha tekrarladık. Siperdaşlarımızın mezarlarını da aynı şekilde temizleyip çiçekler ektik. Gelen şehit aileleri ile sohbet ederek bütün yoldaşlarımız ve siperdaşlarımızın mezarları temizlenmiş oldu. Anmamız ve ziyaretimiz de bu şekilde son buldu. **(Sarıgazi Partizan)**

Pusula

Değişerek Değiştirmeliyiz!

Devrimci militanlar, faaliyetçiler olarak bizler, içinde yaşadığımız toplumun ürünüyüz. Dolayısıyla toplumun bir dizi olumlu ve olumsuz özelliklerini üzerimizde taşıyoruz. Dolayısıyla sistemin toplumda yarattığı çürümeden, yozlaşmadan, dejenerasyondan söz ettiğimiz yerde, örgütlü güçlerimizin veya devrimci saflara katılan devrimcilerin tüm bu olumsuzluklardan etkilenmesinin mümkün olmadığını da altını çizmeliyiz. O halde değişme ve değiştirme görevine aday olan bizlerin kendi gerçekliğimizi, içinden geldiğimiz toplumun özelliklerini halk gerçekliğini tanınamız bir ön koşuldur.

Sözgelimi; bugün ezen ve ezilenler mücadelesinde ezilenler cephesindeki ideolojik, siyasal, örgütsel önderlik konusunda yaşanmakta olan ciddi boşluklar, sınıf bilin-

cindeki zayıflıklar, örgütlenme düzeyindeki yetersizlikler ezilenler dünyasında varolan kendini hiçleştirme, bir şeye yaramama, bir şey bilmeme duygusunun devam etmesine neden olmaktadır. Yüzyıllardır yerine düşülen, haklarında karar alınmayan, yönetenler karşısında elpençe durması sağlanan ezilenler gerçeği yaratılmıştır. Dolayısıyla **değişimin ilk adımı bu düşünüş tarzına itirazla başlar.** Bunun için de, önce ezilenlerin ezildiklerini keşfetmeleri gerekir. Bunun bir kader olmadığını anlamaları ve değiştirmek için de örgütlenerek mücadeleye etmeye aktif olarak katılmaları şarttır. Kendi gerçeğini kavramak, değişim için ortaya bir irade koymak, bilinçli ve iradi bir çabayı zorunlu kılar. İşte bunu yapacak olan öncüdür. Öncü, kadro ve militanlardır. O halde kendine,

kendi değerlerine yabancılaşmış ezilen sınıflar içinden sıyrılıp bu şekillenmeden etkilenmemeleri mümkün müdür? Elbette ki hayır! Kaldı ki sosyal pratik her dakika, her saniye bunun acı sonuçlarını bize göstermektedir. Kendine güvensiz, üretmede, yaratmada isteksiz, yeni düşüncelerini ifade etmekten uzak, söylenenleri mekanik bir tarzda da olsa uygulamada sınırlı devrimci kişiliklerin sayısı hiç de az değildir.

Bunu değiştirmek bilinçle, pratik eylemle ve kitlelere güvenmekle olur. Kitlelere güvenmeyen, kitlelerin büyük tarihsel eylemlerindeki rolünü göremeyen hiçbir devrimcinin kendine güven duyması, sistemin yaratmış olduğu ezilen kişiliğin sınırlarını aşması ve bu yönlü tarihsel görevini yerine getirmesi düşünülemez. Bilinçlenmek, kendi gerçeğinin farkına varmak sancılı bir süreçtir. Sıkça altını çizdiğimiz yeni sürecin kadro ve militanları da böylesi **sancılı bir süreçte çelikleşerek** ortaya çıkaracaktır.

Bunun için kitlelerle aramızda

varolan mesafeyi kapatmak, onları sorunları etrafında birleştirip harekete geçirmek için militan duruş bir zorunluluktur. Tüm gerilikler, kitlelerle olan zayıf bağlar ancak somut sorunlar üzerinde yükselerek devrimci pratiklerle aşılır. **Düşünmede canlılık, üretmede yaratıcılık, uygulamada militanlık, militanlık...**

Her fırsatta tarihi tecrübelerden öğrenmeye vurgu yapıyoruz. O halde bugünün sorunlarının çözümünü için tecrübelerle karanlıkta yol gösteren bir ışık misyonunu yüklemeliyiz. Bu demektir ki, sınıf mücadelesinde tecrübeler; yürümek, yol almak için çaba sarf edenler açısından tarihi bir anlam ifade eder. **Çünkü geçmişin doğru bir tarzda sorgulamayanların geleceğe doğru bir zeminde emin adımlarla yürümeleri her zaman tartışmalıdır.** Geçmiş ile gelecek arasında köprü kurma, hatalarında, başarılarında öğrenerek kendini aşma daha büyük muharebelere hazırlama bilinci ancak bu bakış açısıyla kazanılır.

Elbette ki her devrimci militan hem kendine bakmalıdır hem de kolektifin yaratmış olduğu değerleri bugüne taşımalıdır. Ama esas rotasını bugüne yöneltmelidir. Bugünkü görev ve sorumluluklar üzerinde yoğunlaşmalıdır. Bugüne dair fazla sözü olmayıp, dün ile işi idare etmeye kalkanların, en büyük kötülüğü kendi emeklerine karşı yapacakları açıktır. Çünkü, emeğini sahiplenmek, emeğe değer vermek, yaratılan tüm kazanımları korumak ve daha da geliştirip büyütme için çaba sarf etmeyi, daha ileri düzeyde sorumluluklar almayı dayatıyor. Daha ileri düzeyde sorumluluklar almaktan geri duranların, tüm görevlere sınırlı bir yaklaşım gösterenlerin ve verdikleri emekleri sahiplenmekte iyi bir noktada olmadıkları açıktır. Şu açık ki; devrimci bir militan için dün yapılanlar elbette ki önemlidir. Ama asıl önemli olan bugün ne yapıldığıdır. Partinin, devrimin militanları hakkında yapılacak tüm değerlendirmelerde bu kriterler mutlaka göz önüne alınmalıdır. Çünkü; devrimin bir militanının,

kendini sürekli yenileyebilme için, materyalist felsefede derinleşme, teoride yetkinleşme, kitleleri öncünün çizgisinde etrafında birleştirme pratiklerinde ilkel, esnek ve ısrarlı bir tutum izlemesi şarttır. Bu tutumdan uzak, günlük sorunların dar pratiği içinde koşutlanan, bu yanlış çalışma tarzlarının kurbanı olmaktan kendini kurtaramazlar.

Kadro ve militanlarımız tüm faaliyetlerinde, yeni kitlelere gitmede; onları ikna etmede, parti içi eğitimde, devrimci yapılar arasında yürütülen fikir mücadelesinde hep yapıcı ve ikna edici yöntemler izlemelidirler. Beyinlere ve yüreklerle hükmederek güç olmak, en büyük otoriteyi sağlamak anlamına gelir. Bunun için de bilgiye, parti bilincine, başarının ancak kolektif çabayla geleceğine inanmak gerekir.

Öğrenmenin sınırı yok; çözümlemek için birikimi, çözmek için zengin yöntemlere sahip olmayı prensip sahibi edinen militan bir şekilleniş sürecin karmaşık sorunlarını, zorluklarını aşmanın anahtarıdır.

SOSYAL ADALET VE REFORM ÇABASI*

Barışa nasıl ulaştılar?

Filipinler denince çoğu insan egzotik meyveler ve tropik bir iklim düşünür. Ki bu doğrudur. Filipinler, aynı zamanda dünyanın en çok seçilen turistik bölgeleri arasında yer almaktadır. Fakat Filipinler aynı zamanda emperyalistler için –özellikle ABD emperyalizmi için- Asya (özellikle de Güneydoğu Asya) kıtasındaki hakimiyet için büyük bir önem taşımaktadır. Ülkenin nüfusu yaklaşık 92 milyondur ve 7107 adadan oluşmaktadır. Ülkenin bugünkü Devlet Başkanı Gloria Macapagal-Arroyo'dur.

Kendisi seçilmiş bir başkan değildir. Arroyo, eski başkan Joesph Estrada'ya karşı rüşvet skandalından kaynaklı 2001 Ocak ayında güçlü bir kitle hareketi başlayınca kadar başkan yardımcısıydı. Arroyo Hükümeti, ABD'ye yakınlığı ile tanınıyor. Mesela, Irak işgalinde Arroyo'nun açıklaması, "Bizim hava sahamızı kullanabilirsiniz" oldu ve ABD Başkanı George W. Bush'a tam desteğini gösterebilmek için "barış gücünün" bir parçası olarak Irak'a asker gönderdi.

Savaş karşıtı mücadele oldukça güçlü

Bugün Filipinler dışında 11 milyon Filipinli yaşamaktadır -ki bu rakam ülke nüfusunun yüzde 11'ini oluşturuyor. Filipinler'de faili meçhul cinayetler, işkence, tutuklama ve suikastlar ülkenin gündemini sürekli teşkil ediyor. Ancak, Filipinler, aynı zamanda dünyanın en güçlü ve kitlesel savaş karşıtı ve anti-emperyalist hareketlerinden birine sahiptir. Nitekim bu hareket, gelişigüzel ya da rastgele ortaya çıkmadı; uzun yıllar boyunca yürütülen ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin bir sonucudur. ABD emperyalizmi, Filipinler'in güneyindeki Mindanao Adası'ndaki askeri varlığı üzerinden Güneydoğu Asya'yı ve hatta Hint Okyanusu ve Pasifik bölgelerindeki hava ve deniz yollarını kontrol altına alma çabasıdır. Bu amaçla hükümete büyük askeri yardımlarda bulunmakta ve Filipinler'i sözde "teröre karşı savaş" saldırısında "ikinci cephe" olarak kullanmaktadır.

Diğer yandan Filipinler devrimci hareketi, Asya'daki diğer devrimci, anti-emperyalist ve ilerici hareketler için ilham olmaktadır. Bu ilham verici ve ikna edici etki, Filipinli devrimcilerin son kırk yıldır sürdürdükleri uzun süreli halk savaşında kazandıları sonuçlardan kaynaklıdır. Bu mücadeleyi siyasi iktidarının ve kitle örgütlerinin, devrimci organlarının uyguladığı gerçek toprak reformu, sağlık, eğitim, kültür ve öz savunma programları üzerine yürütmektedir.

Nüfusun yüzde 75'i köylü

Filipinler Komünist Partisi (CPP) Marksist-Leninist-Maoist bir parti olarak Filipinler devrimci hareketinin en önde gelen örgütleridir. NDFP (National Democratic Front of the Philippines- Filipinler Ulusal Demokratik Cephesi) adlı birleşik cephenin kuruluşunda yer almış ve halihazırda onun üyesidir. Verilen uzun bir mücadelenin sonucu olarak bugün ülkede 128 "gerilla cephesi" mevcut. "Gerilla cephesi" Yeni Halk

Ordusu'nun (NPA) aktif olduğu ve büyük oranda yönettiği kırsal kesimler demektir. 128 gerilla cephesinde işçi, köylü, kadın ve gençlik örgütlenmeleri ve kültürel aktiviteler gerçekleştirilmekte. Bu alanlarda alternatif bir hükümet zaten mevcut. Filipinler nüfusunun yüzde 75'i köylüdür. Bunlar tarım işçilerini de kapsamaktadır. Nüfusun yüzde 15'i de işçi. Bu geniş köylü nüfusu nedeniyle NDFP'in temel çalışması kırsal kesimlerde. Gerilla cephesinde toprak reformu asgari programı uygulanmaktadır. Okuma-yazma kursları yapılmakta, NDFP üyesi sağlık personelleri kırsal bölgelere giderek buralarda tıbbi eğitim vs. vermektedir.

NDFP'nin tarihi ve oluşumu

NDFP devrim için birleşik bir cephe. 24 Nisan 1973 tarihinde 10 maddelik programını açıklarak kuruluşunu ilan etti. 10 maddelik programı, bugün NDFP'ye bağlı tüm örgütlerin kabul ettiği 12 maddeye yükseldi. NDFP illegal bir yeraltı örgütüdür. Bugün NDFP içinde 17 örgüt mevcut. Bunların arasında Filipinler Komünist Partisi (CPP), Yeni Halk Ordusu (NPA), Makibaka Kadınlar Devrimci Örgütü, Kabataang Makabayan (Yurtsever Gençlik), Ulusal Kurtuluşu için Hıristiyanlar, azınlıkları temsil eden Moro, Cordillera ve Luamadal örgütleri ve birçok başka örgütler yer almaktadır. NDFP içinde yer alan bazı örgütler Filipinler'deki küçük burjuva kesiminden gelmektedir, ancak NDFP'in 12 maddelik programını kabul ediyorlar. Şunun altını iyi çizmek gerekiyor; NDFP içindeki örgütlerin birliğinin temeli ideolojik değil, politiktir. Yani NDFP içinde bulunan üyelerin hepsi Marksist- Leninist değil. NDFP'nin aynı zamanda Moro İslam Kurtuluş Cephesi (MILF) ile ilişkileri de var ve aynı zamanda yakın bir ittifak içinde. MILF bağımsızlık yanlısı bir örgüt.

Moro halkı kendi kaderini tayin hakkı istiyor

Ayrıca NDFP'in 12 maddelik programını kabul eden Morolular var. Kilise cemaati de aynı şekilde bu programı kabul etmektedir. Kilise, hiçbir zaman devrimden yana, halkın çıkarlarından yana saf tutmadı, ancak kilise içinde ilerici olan üyeleri de bulunmaktadır. Örneğin, NPA'ya katılan ve içinde komutan olan rahipler de var.

MILF ulusal bir hareket midir, yoksa İslami bir hareket midir sorusuna aslında çok basit bir cevap bulunmaktadır. Moro halkı kendi kaderini tayin mücadelesi veriyor. Moro bölgesindeki savaş/çatışma dini bir savaş olarak lanse ediliyor ama onların esasen kendi kaderlerini tayin hakkını elde etme mücadelesidir.

Bugüne kadar yürütülen barış görüşmeleri

Diktatör Marcos, Şubat 1986'da halkın kitle hareketi tarafından iktidardan düşürüldüğünde, NDFP ve Marcos'un yerine geçen kadın Başkan Corazon Aquino Hükümeti arasında barış görüşmeleri başlatıldı. Bu görüşmenin sonucunda 60 günlük bir ateşkes

anlaşması imzalandı (Aralık 1986-Şubat 1987).

Bu ilk görüşmede sosyal ve ekonomik reformlar hakkında görüşmeler yapılmadı. Barış görüşmeleri, 22 Ocak 1987'de ordu ve polis güçleri, toprak reformu için yapılan bir köylü yürüyüşüne saldırınca iptal oldu. Bu saldırının sonucunda çok sayıda insan hayatını kaybetti ve yüzlerce kişi de yaralandı.

Eylül 1992'den Ağustos 2009'a kadar; NDFP önce Ramos Hükümeti ile (1992-1998) ve ardından mevcut Arroyo Hükümeti (2001-2009) ile barış görüşmeleri gerçekleştirdi. Ancak, Arroyo Hükümeti 2005 yılında yasadışı bir şekilde barış görüşmelerini askıya aldı. Şu anda ise her iki taraftan, Norveç Hükümeti'nin ev sahipliğini yaptığı barış görüşmelerinin yeniden başlaması için girişimler söz konusu. Bugüne değin, NDFP ile hükümetler arasında 12 barış anlaşması imzalandı. 1992 Hague Ortak Deklarasyonu 'silahlı bırakmama ilkesi'ni getirdi. Bu ilkeye göre iki taraf da kendi yapısını, siyasi yetkisini ya da yasa ve adalet sistemini diğerine dayatamaz. Hague Ortak Deklarasyonu aynı zamanda görüşmelerin gündeminin esaslarını da belirledi: İnsan haklarına ve uluslararası insani yasalara, sosyal ve ekonomik yasalara ve anayasal reformlara saygı, kuvvetlerin saldırılarının ve idaresinin sona ermesi. Son madde sadece karşı taraf da kabul ettiği, uyduğu ve uyguladığı zaman ele alınır.

Diğer önemli bir anlaşma 1995'te imzalanan "Güvenlik ve Dokunulmazlık Garantisi Ortak Anlaşmasıdır" (JASIG). 'Filipin Cumhuriyeti Hükümeti (GRP) ve NDFP görüşme platformunun karşılıklı çalışma komitelerinin kurulması, devam etmesi ve işlerli kılınması ortak deklarasyonu' (1995) ve 'İnsan Haklarına ve Uluslararası İnsani Yasalara Saygı Anlaşması' (CARH-RIHL- 1998).

Elbette Filipin devleti bugüne kadar imzaladığı anlaşmalara çoğu kez aykırı davranmış; özellikle de insan hakları ihlalleri konusunda. Yani insan haklarına ve uluslararası insani yasalara saygı ilkesi çoğu kez hiçe sayıldı.

NDFP, Filipin Hükümetinin NDFP'yi sürekli olarak kendi siyasi çıkarları doğrultusunda teslim alma girişimlerine karşı uyanık iken, NDFP barış görüşmelerinde halka dayalı programlar için çabaladı. (Toprak reformu, sanayinin millileştirilmesi, halk için sosyal hizmetler, ekonomik bağımsızlık, bağımsız dış politika vs.)

NDFP birkaç siyasi tutsağının serbest bırakılmasını sağladı, halkın menfaati için anlaşmalar oluşturdu ve insan haklarına ve uluslararası insani yasalara karşı sorumlu bir ulusal kurtuluş hareketi olduğunu gösterdi.

Programda 'zor'un yeri

Öte yandan NDFP'nin programında 'zor' şu şekilde tarifini buluyor: "Ulusal ve sosyal kurtuluşa ulaşmak için; yani adaletli ve kalıcı bir barış için, mücadelenin ana biçimi olarak geçmişte ve günümüzde de devrimci silahlı mücadele zorunludur." NDFP, bu noktayı, halkın iktidarı alması için, halk hükümetini kurmak ve ülke çapında tamamen halkın menfaatlerini gözetken sosyal, ekonomik ve siyasal reformları gerçekleştirmek için çok önemli görüyor.

Sivil demokratik direniş diktatörü devirdi

Devrimci silahlı mücadelenin yanı sıra halkın kitlesel eylemlikleri – grevler, miting-

ler ve yürüyüşler- de önemlidir. Bunlar, 1986'da Marcos diktatörlüğünün yıkılmasındaki en önemli etkenlerdi ve 2001 yılında Joseph Estrada'yı da hükümetten düşürdü. Legal mücadelenin diğer biçimleri ise, insan hakları mücadelesi, parlamento gibi gerici kuruluşlar içindeki mücadeleler ve enternasyonal çalışma. Barış görüşmeleri, legal mücadelenin halk tarafından kendi avantajları için kullandıkları bir biçimdir, ama sürekli devrimci devrimci harekete yönelik giriştiği teslim alma ve bölme entrikalarının karşısında uyanık olmak da zorunda.

NDFP sürekli olarak şunları vurgulamaktadır; "Barış görüşmelerinde elde edilen başarılar devrimci hareketi geliştirmede katkı sunabilir, ama mücadelenin temel biçimi, silahlı mücadele ve devrimci halk hareketidir. Bu, silahlı çatışmaların kökenlerini ortaya koyabilecek ve ulusal ve sosyal kurtuluşa, gerçek bağımsızlığa ve demokrasiye ulaşmak için gereklidir."

Barış görüşmelerindeki devrimci hareketin temel siyasi hedefi Filipinler ve dünya kamuoyuna devrimci hareketin Filipin halkının, köylülerin, işçilerin ve diğer tabakaların taleplerine cevap veren adaletli ve kalıcı bir barış hedeflediğini ispatlamak ve göstermektir. Barış görüşmeleri, devrimci hareketin 40 yıldır Filipinler'de yürütülen iç savaşta insan haklarını ve uluslararası insani yasaları kabul eden ve saygı duyan taraf olduğunu ve ABD emperyalizmine ve onların yerel gerici işbirlikçilerine karşı savaşan gerçek bir ulusal kurtuluş hareketi olduğunu gerçeğini ortaya koyan bir platformdur. Nitekim, ABD emperyalizmi ve Arroyo Hükümeti'nin devrimci hareketi entrikalarla kriminalize etmesine ve "terörist" olarak ilan etmesine tüm gücüyle karşıdır.

NDFP'nin 12 maddelik programı

- 1- Halk Savaşı yoluyla yarı sömürge, yarı feodal sisteme son vermek ve ulusal devrimi tamamlama görevi için halkı birleştirmek;
- 2- Demokratik Halk Cumhuriyeti ve demokratik koalisyon hükümetinin kurulması için hazırlık yapmak;
- 3- Halk ordusunu ve halkın savunma sistemini güçlendirmek;
- 4- Halkın demokratik haklarını desteklemek ve geliştirmek;
- 5- ABD ve diğer yabancı güçlerle eşitsiz ilişkileri yok etmek;
- 6- Gerçek bir tarım reformu programını uygulaması, tarımsal işbirliğini geliştirmek, tarım üretimini ilerletmek ve tarımın sürekliliğini sağlamak;
- 7- Ekonomi üzerindeki ABD ve diğer emperyalistlerin büyük kompradorlarının-toprak ağalarının hakimiyetini ortadan kaldırmak; ulusal sanayileşme programı uygulamak ve kendine yeten ekonomiyi geliştir-

ARROYO ve RAZON FİLİ- PİNLER DEVLETİ (GRP) VE FİLİPİNLER ULUSAL DEMOKRATİK CEPHESİ (NDFP) ARASINDAKİ BARIŞ GÖRÜŞMELERİNE SON VERDİKLERİNİ İLAN ETTİ

Prof. Jose Maria Sison
Siyasi Baş Danışmanı

Kanuna aykırı bir şekilde başa gelmiş olan başkan Gloria M. Arroyo ve OPAPP (Barış Görüşmelerin Başkanlık Müşavir Ofisi) sekreteri Avelino Razon Jr. yayınladıkları son bildiriye Filipinler Devleti ve Filipinler Ulusal Demokratik Cephe (NDFP) arasındaki barış görüşmelerini, kendi hain saldırıları için NDFP'yi suçlayarak, sona erdirdiler.

Arroyo ve Razon'ın saldırgan resmi açıklamalarına rağmen, NDFP barış görüşmeleri grubu, sürece kaldığı yerden devam etmesi için resmi görüşme çabasını sürdürmekte ve Karşılıklı 'Güvenlik ve Dokunulmazlık Anlaşmasına'(JASIG) ve 1992'den bu yana yapılan tüm diğer ikili anlaşmalara saygı gösterme ve uyma talebinde bulunmakta.

Ama NDFP aynı zamanda Filipinler Hükümetinin özellikle halkın devrimci hareketini, bir Oplan Bantay Laya (Özgürlük Gözetleme Operasyonu) militer gücü, iki barış görüşmelerini isteme gibi psikolojik savaş yöntemleri ile yıkmaya ve pasife etmedeki karallığının da iyi bir şekilde farkındadır. Filipinler hükümeti aşağıda sıralanan yollarla gerçek niyetini göstermektedir:

1. Devrimci olduğunu düşündüğü kişilere, sosyal aktivistlere ve NDFP barış görüşmesi grubu temsilcilerine, danışmanlarına, çalışanlarına ve JISAG tarafından koruma altına alınmış bireylere karşı hak-sız cezalandırmalar, taciz, kaçırmaya, işkence ve katletme politika ve pratiklerinden vazgeçmemektedir. Böylece JASIG ve uluslararası alanda imzalanan İnsan Hakları ile ilgili anlaşmalara ve kanunlara uyma kabiliyetini göstermemektedirler.

2. Çift taraflı çalışma komitesinin, **Lahay Ortak Deklarasyonu** kararlarına uygun olarak planladığı, sosyal, ekonomik ve politik reformlar noktasında görüşmelere engel olmaya çalışmakta. Barış görüşmelerinin, silahlı çatışmanın sebeplerini ortaya sermesini ve sürekli bir barış için temel ve adil reformların yapılmasını istememektedir.

3. Gündemdeki dördüncü ve son noktada olan, halkın yararına basit reformlar yapma yolunu kullanarak aslında barış görüşmelerini ortadan kaldıracak. Ahlaksız baskı ve sömürü sistemlerini sürdürülebilmek için silahsızlandırma, terhis ve yeneden topluma kazandırma çerçevesi dâhilinde halkı pasife edecek.

Bütün belirtiler Arroyo rejiminin resmi barış görüşmelerine, Filipin halkının ve onların ulusal kurtuluş ve demokrasi mücadelesine karşı, kendi hain amaçlarına ulaşmak için art niyetli planlarını fark etmedikleri müddetçe, yeniden oturmak istemeyeceklerini göstermektedir.

17 Eylül 2009

mek;

8- Geniş ve ilerici bir sosyal programı uygulamak;

9- Ulusal, bilimsel halk kültürünü geliştirmek ve yaymak;

10- Bangs Moro halkının, Cordillera halkının ve diğer ulusal azınlıkların kendi kaderlerini tayin ve demokrasi haklarını desteklemek;

11-Tüm katmanlardan kadınların devrimci kurtuluşunu gerçekleştirmek;

12- Aktif, bağımsız ve barışçıl bir dış politika geliştirmek.

Aliyah Elisabeth Brunner

*Bu yazı 08.09.2009 tarihli Yeni Özgür Politika gazetesinde yayımlanmıştır

Filipinler'de barış müzakerecisine suikast girişimi

Filipinler'de Filipinler Komünist Partisi önderliğinde Yeni Halk Ordusu'nun halk savaşını mücadelesi askeri operasyonlara rağmen ilerlerken yeni demokratik devrimden yana güçlerin birleşik cephesi **Filipinler Ulusal Demokratik Cephesi** (NDFP) de Filipinler Hükümeti ile yaptığı görüşmelerle devrimci mücadeleyi farklı bir cephede geliştirmektedir. Hem askeri hem de diplomasi alanında istediğini elde edemeyen devletse yeni saldırılarla mücadeleyi engellemeye çalışmaktadır.

Arroyo hükümeti orduya gerilla savaşını 2010 yılında bitirme talimatını verirken FKP de 10 yıl içinde stratejik saldırı aşamasına geçme planları yapmakta, ülke-

de sınıf mücadelesi giderek keskinleşmektedir. Bunun son kanıtı da NDFP Danışmanı Glicero "Ka Choy" Pernia'nın 16 Eylül tarihinde Guinobatan'da suikast girişimine maruz kalmasıdır. Tutuklu bulunan Pernia, mahkemeden dönerken kendisini cezaevi aracının içindeyken ve ordugâhın yanından geçerken saldırıya uğradı. NDFP bu saldırının Güvenlik ve Dokunulmazlık Üzerine Ortak Anlaşma'nın hükümlerine aykırı olduğunu ifade etmiştir. NDFP ayrıca YHO gerillalarının Pernia'yı kurtarmak amacıyla saldırıda bulunduğu iddialarının da yersiz olduğunu açıklamış ve bu saldırının barış görüşmelerini sabote etme amacını taşıdığı yorumu yapmıştır.

Nepal devrimi yeni bir kritik sürece doğru hızla yol alıyor

Nepal'de BNKP(Maoist)'in çağırısıyla süren kitle eylemlerinin ilk döneminin sonunda toplanan Merkez Komitesi **21 Eylül**'de yaptığı açıklamada eylemlerin büyük bir başarı ile gerçekleştiği ve sivil üstünlüğünü savunduğu tespitinde bulundu. 19 Eylül'de açıklama yapan **Prachanda** da hükümet sivil üstünlüğünü kabul etmediği takdirde halkın isyan etmesinden başka çare kalmayacağını belirtti ve nihai isyana hazır olduklarını ilan etti. Bu isyanın feodalizmin tüm kalıntılarını silip süpüreceğini ve halk iktidarını kuracağını da ekledi.

Prachanda'nın yanı sıra **Başkan Yardımcısı Bhattarai** da benzeri içerikte açıklamalar yaparak Maoistlerin hükümetine alternatif olmadığını, barış sürecinin devamı için cumhurbaşkanının ve hükümetin sivil üstünlüğünü tanımasını şart olduğunu vurguladı.

Basında çıkan yazılarda Nepalli Maoistlerin Bolşeviklerin 1917'de öne sürdüğü taktiklere benzer bir hat izlediği yorumları yapılıyor. Proletarya Diktatörlüğü sloganı yerine halkın öne çıkan talepleriyle is-

yanın hazırlandığı, bunun Rusya'da "**toprak, ekme ve barış**"ken Nepal koşullarında "**sivil üstünlüğünü sağlamak**" olarak ele alındığı, ordunun baskı, işkence ve siyasete müdahalesinden bıkmış olan halkın bu talep etrafında bulunduğu tespitinde bulunuluyor.

Buna ek olarak, revizyonist **UML** partisi içinde siyasi mücadelenin son dönemde arttığı ve partinin önde gelen önderlerinden Oli ve yandaşlarının Maoistlere düşmanca söylemlerde bulunmasının ve mevcut yönetimi Maoistlerle dost olduğu için eleştirip Kongre Partisi'ne yakın bir tutum sergilemesinin UML'yi bölünmeye kadar götürebileceği iddiası da Nepal gündeminde ön sıralarda yer alıyor. Basında, olası bir ayırım durumunda Maoistlerin kendilerini yakın duran kesimle ortak bir hareket başlatılabileceği yorumları yapılıyor.

Ayrıca Maoistler Halk Savaşının başlamasından önce öne sürdükları ünlü "**40 Maddelik Talep**"e benzer şekilde 45 maddelik bir talep sunacaklarını da açıkladılar. Bunun üzerine 1996'da 40 maddelik talep-

leri kabul edilmediği için halk savaşına başlayan Maoistlerin 45 Maddelik Talebin de kabul edilmemesi halinde silahlı mücadeleye yeniden

başlayabileceği yorumları yapıldı. Maoistler hükümetin taleplerini kabul etmemesi halinde sonlarının krala benzeyeceği uyarısını yapmaktadır.

Prachanda'nın 20 Ağustos'ta asil gündemlerini devlet iktidarını ele geçirmek olduğunu belirtmesi ve ardından yaptığı konuşmalarda

Halk Devrimini nihayete ulaştırmak için bilinçli şekilde ilerlediklerini vurgulaması da dikkat çekiyor. Halkın anayasasının zamanında ve isten-

Nepal'de Maoistlerin inisiyatifinde halkın mücadelesi gelişmekte ve Nepal devrimi kritik bir sürece evrilmekte

diği gibi yazılmayacağını, statükocu-gerici güçlerin engel çıkaracağını daha fazla düşünmeye başladığı ve sokak eylemlerine daha geniş sayıda katılmaya başladığı da Maoist önderlerce ifade ediliyor. Bhattarai da gerici darbe yapmak ve sıkı yönetim ilan etmek istediklerini söyleyip eylemlerin buna engel ola-

cağını, bu nedenle sivil üstünlüğünü savunan herkesin ortak mücadele etmesi gerektiği çağrısında bulunması da Maoistlerin izlediği hattı gösterdi.

Eylül ayının başında parlamenter demokrasiyi kabul etmediklerini ve halk iktidarını kurmak için sosyalist ve halk demokrasisi ile yönetilen ülkelerin deneyimlerinden yararlanacaklarını belirten Maoistler, yargı sistemi üzerinde alternatif bir öneriyi de Kurucu Meclis'in gündemine getirmiş ve Madhesi partilerinin desteğini aldıkları için çoğunluğu elde edebilmiştir. Buna göre parlamento anayasasının en son yorumcusu olarak ele alınmakta ve yargının başının halkın seçtiği parlamenterlerce belirlenmesi önerisi ileri sürülmektedir. Buna karşı çıkan gerici partilerin "**yargının bağımsızlığının korunması ve siyasetten uzak kalması**" üzerine attıkları nutukların anlamsız olduğunu belirten Maoistler, Nepal gibi yoksul bir ülkede yargının başına gelebilecek için gerekli eğitimi ancak zengin, üst sınıflardan, ayrıcalıklı insanların alabileceğini, bu nedenle yoksul halkın

çıkarlarının yargıda savunulamayacağına ifade ediyorlar.

Ayrıca Maoistlerin devlet iktidarına paralel hükümeti yeniden kurmaları, Halk Kurtuluş Ordusu'nu güçlendirme yönlü çalışmalarına hız vermeleri ve orduda parti önderliğine yönelik daha fazla vurguda bulunmaları da gerici uydurularını kaçırarak gelişmeler arasındadır.

Bununla birlikte Halk Savaşı esnasında toprakları kamulaştırılan yaklaşık 30 bin ailenin 50 bin hektardan fazla toprağının geri verilmesi konusunda baskı yapan gerici partilere karşı 20 Eylül'de açıklama yapan Tüm Nepal Köylüler Birliği Başkanı ve Kurucu Meclis üyesi **Bahadur Shrestha** toprakları geri vermelerinin söz konusu olmayacağını açıkladı.

Nepal'de Maoistlerin inisiyatifinde halkın mücadelesi gelişmeye devam etmektedir. Gericiler de buna karşı kendi önlemlerini almakta, Nepal Ordusu Hindistan'dan yeni silahlar almakta, darbe söylentileri ön plana çıkmaktadır. Nepal devrimi yeni bir kritik sürece doğru hızla yol alıyor.

"Maoistlere karşı yeniliyoruz"

Hindistan Başbakanı **Manmohan Singh** 15 Eylül'de çeşitli eyaletlerden gelen polis şefleriyle yaptığı toplantıda merkezi hükümetin ve eyalet hükümetlerinin tüm çabalarını karışın **Maoist isyanının geliştiğini ve Maoistlere karşı yenilgi aldıklarını** ifade/itiraf etti. Birçok kez aşırı solun ülkenin iç güvenliğine en büyük tehdit olduğunu vurguladığını belirten Singh Maoistlere karşı daha özel

bir yöntemle yaklaşılması gerektiğini savundu. Singh ayrıca Maoistlerin kabileler ve kır yoksullarının yanı sıra aydınlar ve gençlik gibi toplumun çeşitli kesimleri içinde de etkisinin arttığını açıkladı.

Başbakanın açıklamasının ardından 16 Eylül'de parlamentoda İçişleri Daimi Komitesi'ne konuşma yapan İçişleri Bakanı, Maoistlerin 40 bin kilometrekarelik bir alanı kontrol ettiklerini ve kendi hükümetlerini oluşturduklarını açıkladı. Merkezi hükümetin Maoistlere karşı büyük çaplı bir askeri operasyona hazırlandığını belirten Bakan, eylem planının istihbarat örgütü ile diğer yetkili devlet kurumları tarafından netleştirildiğini belirtti. Bakan ayrıca Maoistlere karşı birçok eyalette eş zamanlı ve koordineli saldırılar düzenleyeceklerini de sözlerine ekledi.

Honduras'taki **Askeri Darbeye Karşı Ulusal Cephe** önderlerinden **Rafael Alegria**, darbeci hükümete karşı gösteri yapan 300 kişinin polis ve askeri güçler tarafından gözaltına alındığını bildirdi. Alegria, gözaltına alınanların Şili diktatörü Augusto Pinochet dönemini hatırlatıcısına başkent **Tegucigalpa**'daki bir futbol sahasında tutulduklarını söyledi.

Gözaltındaki Honduralıların, yasal devlet başkanı Manuel Zelaya'nın herkesi şaşırtan bir şekilde ülkesine dönmesi nedeniyle onu görmek ve kendisiyle dayanışmak amacıyla bulunduğu Brezilya Büyükelçiliği etrafında toplandıkları esnada darbeci kolluk güçlerinin saldırısına uğradıklarını vurgulayan Alegria, Honduras halkının 88 gündür direnişte olduğunu belirtti. "**Ne kadar çok baskı uygularsa o kadar çok kişi sokaklara dökülür**" diyen Ulusal Cephe önderi, Honduras halkının Salı ve Çarşamba günleri boyunca sokağa çıkma yasasına rağmen Zelaya'nın tekrar iktidara gelmesi talebiyle sokağa çıkacağını ifade etti.

Alegria, polis ve asker saldırısı sonucu pek çok yaralının olduğunu ve bu kişilere ait bilgilerin **İnsan Hakları Komisyonu**'na verildiğini bildirdi. Yaralıların bir kısmının da polis tarafından şüpheli kişiler

olduğu gerekçesiyle gözaltına alındıklarını belirtti. Alegria, bu nedenle yaralı sayısı hakkında kesin bir bilgi verilemediğini vurguladı. Tüm bu baskılara ve saldırılara karşı, Honduras halkının cesaret ve coşku ile Zelaya görevine dönene kadar direnişe devam edeceğini altını çizdi.

Honduras'ta siyasi ortam giderek kızışıyor!

Honduras'ın başkenti Tegucigalpa'daki Brezilya Büyükelçiliği'nde bulunan Honduras'ın yasal devlet başkanı **Manuel Zelaya** taraftarı yüzlerce Honduralı, 23 Ey-

lül Çarşamba günü de başkentte bulunan BM binasına doğru yürüyüşe geçti. Maskeli polisler ve askeri birlikler tarafından sınırlı durumdaki Brezilya Büyükelçiliği'nden başlayan yürüyüşün tüm baskılara rağmen kalabalık bir kitle tarafından yapıldığı kaydedildi. Darbeci hükümetin kol-

luk güçleri gösterici kitleyi BM binasına yaklaştırmamak için her türlü önlemi almış durumda.

Başkan Zelaya'nın bulunduğu Brezilya Büyükelçiliği'ne ise herhangi bir genel elektrik kesintisi olmamasına rağmen elektrik ve su hizmeti verilmiyor. Darbeci hükümet, büyükelçilik binası yakınlarına yerleştirdiği cihazlar ile binadakilerin cep telefonu ile iletişimini de engelliyor. Ayrıca, büyükelçilik binasının tepesinde sürekli kontrol uçuşu yapan helikopter ve arka bahçedeki çok sayıda maskeli polis, binayı sürekli gözetim altında tutuyor.

Brezilya Büyükelçiliği'nin Honduras'ın darbeci hükümetinin, Zelaya'yı kendilerine teslim etmesi şeklindeki talebini reddetmesi üzerine darbecilerin büyükelçilik binasına saldırabileceklerine dair gelişme-

ler, Latin Amerikalı ülkelerin tamamının tepkisiyle karşılaştı.

Venezüella, Bolivya, Küba, Antigua ve Barbuda, Dominik Cumhuriyeti, San Vicente, Ekvator, Honduras ve Nikaragua'nın içinde bulunduğu Bizim Amerika-yın Halkları Bolivarıcı Birliği (ALBA), yayınladığı bir bildiri ile Honduras'ın darbeci hükümetinden Honduras yasal devlet başkanı Manuel Zelaya'nın bulunduğu Brezilya Büyükelçiliği'ne karşı takındığı düşmanca tavra son vermesini istedi. "Zelaya ve ailesinin başına gelecek her şeyden darbeci hükümeti sorumlu tutacağız" denilen açıklamada darbeci hükümetin büyükelçiliğin etrafını sarmasının Viyana Konvansiyonu'nda tanımlanan uluslararası ilişkiler normlarının ihlali olduğunu altı çizildi.

Öte yandan başkan Zelaya, ABD'nin New York şehrinde yapılmakta olan BM Genel Meclis Toplantısı'na katılan liderlere, darbeci Roberto Micheletti hükümetinin yoğun baskı uyguladığı Honduras halkını yalnız bırakmalarını çağrısında bulundu. "Honduras'a dialog amacıyla geldim ancak gaz bombaları ile karşılandım" diyen Zelaya, uluslararası kamuoyuna Honduras halkı için yaptıklarından dolayı teşekkür etti.

Evrensel Bakış

Yeni uzlaşmalar ve çelişkilerle G20 Zirvesi

24-25 Eylül tarihlerinde ABD'nin Pittsburgh şehrinde toplanan ve dünyanın en büyük 20 ekonomisini oluşturan G20 Zirvesi gerçekleştirildi. ABD'de patlayan ve tüm dünyaya yayılan krizin birinci yıldönümünde emperyalist-kapitalist sistemin önde gelen aktörleri krizden çıkış yolunu ve krizin ardından izleyecekleri politik hattı belirlemeye çalıştılar.

Emperyalist-kapitalist sistem doğası gereği krizlerden kurtulmamasına da her krizden sonra farklı ekonomik politikaları öne çıkarmakta, yeni önlemler almaktadır. Bu krizin ardından da emperyalist-kapitalist sistemde hakim ekonomi politikası ve felsefesinde belirli değişimlerin olacağı beklenmektedir. Ancak sömürüye dayanan bu sistem içinde toplumsallaşmış üretimle özel mülkiyet arasındaki çelişki çözülemeyeceği için belirlenecek yeni politika-

lar da dönemsel ihtiyaçlara cevap verecek fakat sistemin krize girmesini engelleyemeyecektir.

Emperyalist-kapitalist sistem cephesinde bir süredir krizden çıkış ve kriz sonrası ekonomik kurallar üzerine tartışmalar süregelmektedir. Bu tartışmaların en yoğun olarak yaşandığı ve gelecek konusunda en somut ifadelerin yer aldığı toplantının Pittsburgh Zirvesi olması ve ardından İstanbul'da gerçekleştirilecek IMF-DB Toplantısında bu fikirlerin tartışılmaya devam etmesi emperyalist sistem içindeki olası uzlaşmalar ile çelişkiler ve çıkar çatışmaları hakkında da öngörülerde bulunmamıza sebep olmaktadır. Bu nedenle ki bu toplantılar dizisi, tarihte 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın hemen ardından ABD emperyalizminin öncülüğünde imzalanan ve savaş sonrası ekonomi politikalarının kurallarını belirleyen **Bretton**

Woods Antlaşması sürecine benzetilmektedir.

G20 Zirvesi'nde göze ilk çarpan konu krizi fırsata çevirerek süreçten güçlenerek çıkma umuduna en fazla sahip olan ülkenin **Çin** olduğudur. 30 yıllık reform sürecinin sonunda emperyalist-kapitalist sistemin başat aktörleri arasına giren emperyalist eğimleri ile Latin Amerika'dan Afrika ve Orta Asya'ya geniş bir coğrafyada ekonomik etkinliğini pekiştiren Çin'in dünyanın en fazla dolar rezervine sahip ülkesi olması kriz içindeki ABD ve diğer Batılı emperyalistler karşısında pazarlık gücünü arttırmaktadır. Çin, enerji kaynaklarının azlığı ve iç tüketimin zayıflığı gibi ciddi zaafaları ile küresel krizden ciddi bir şekilde etkilenmiştir. Ancak özellikle ABD emperyalizminin çok daha güç durumda olması ve Çin'den gelen borca ihtiyaç duyması, Çin'in biriktirdiği dolar rezervinin piyasaya akmasından yararlanmak istemesi sebebiyle Çin bu krizden en etkili şekilde yararlanmanın yollarını aramakta ve kriz sonrası süreçteki konumunu sağlamlaştırmak istemektedir.

Çin bu süreçte belirli taleplerini

kabul ettirmiş görünmektedir. IMF yönetiminde Çin'in ve Çin'le birlikte Hindistan, Brezilya gibi dünya ekonomisinde belirli ağırlıklı olan ülkelerin oy hakkının artırılmasında uzlaşmıştır. Artık Çin de IMF politikalarının belirlenmesinde dikkate alınmak zorundadır. Bununla birlikte bugüne kadar dünya ekonomisinin G8 Zirveleriyle yönlendirilmesi çabasına karşı çıkmış ve G8'in etkinliği daraltılırken G20 öne çıkarılmıştır. **Bu da esas olarak Çin'in yararınadır.**

G20'nin son zirvesinde başta Obama olmak üzere birçok liderin ortak şekilde kolektif yönetimden ve karar almaktan bahsetmesi, G20'nin her yıl toplanarak ortak kararlar almaya karar vermesi krizden çıkışı sağlamada ve kriz sonrası süreci örgütlemeye emperyalist-kapitalist sistemin izleyeceği yöntem olacaktır. G20, ekonomik işbirliğinden sorumlu daimi organ olarak tanımlanmıştır.

IMF'nin de misyonu buna uygun şekillendirilecek ve kuruluşundan bu yana üçüncü kez IMF koşullarına uyarlanarak emperyalizme hizmetini sür-

dürecektir. Buna göre IMF, G20 Zirvelerinde alınan kararların ülkelerde izlenip izlenmediğini takip edecek. IMF, kuruluşundan bu yana dünya ekonomisini gözlemleme işlevine sahip olsa da gözlerken dikkate alacağı kurallar ve dayattığı politikalarda değişim görülmektedir. IMF artık G20 kararlarına daha fazla dikkat gösterecektir.

Zirvede uzlaşılan bir diğer olgu da fazla tüketen ABD gibi ülkelerin tüketimlerini azaltması, fazla birikim yapan Almanya ve Çin gibi ülkelerin de tüketime önem vermesidir. Yine, kısa dönemli kredilerle hızlı şekilde zenginleşen, paradan para kazanan finans sermayenin de daha fazla kamu denetimine alınması gerektiği konusunda ortaklaşılsa da bunun nasıl olacağı henüz net değildir.

G20 Zirvesi'nde birlik-beraberlik nutukları atılsa da ortaya çıkan olgu emperyalistler arası çelişkilerin daha net olarak görülmeye başlanmasıdır. Yukarıda da belirttiğimiz gibi gücünü artırma çabası ile Çin'in bu çabayı frenleme ve sınırlama çabası iç içe yaşanmakta, Çin'in "gelişmekte olan ülkelerin sözcüsü" misyonuna soyunmasından rahat-

sızlık duyulmaktadır. Yine ABD-İngiltere ikilisi serbest pazar ekonomisindeki ısrarı ile ayrı bir yaklaşım sergilerken özellikle İngiltere'nin kendi içinde devletin sürece daha fazla müdahale etmesini savunan anlayışlar da sesini yükseltmektedir. Bunlarla beraber Fransa-Almanya da özellikle ABD emperyalizminin krize ilişkin politikalarına eleştirel yaklaşmakta, devletin rolünün daha fazla olması gerektiğini, daha dene-timli bir piyasayı savunmaktadır.

Emperyalist-kapitalist sistem, kriz içinde yönünü bulmaya çalışırken ve henüz krizden çıkmadığı yönünde bir emare olmasa da aksi yönde yapılan tüm propagandaya karşın gösterildiği gibi birlik, beraberlik ve kolektivizmin tersine sert bir iç mücadele yaşanmakta, kriz sonrası konumlanmalar için her aktör şimdiden gerekli gördüğü adımları atmaktadır.

Açık olan bir diğer gerçek de krizden çıkış adına dünya halklarına daha fazla sömürünün, açlığın, bas-kıdır ve soygunun reva görüldüğüdür. Buna gerekli cevap ise anti-emperyalist mücadeleyi dünya genelinde yükseltmekle mümkün olacaktır.

Binbaşı Ernesto ölmedi daha!

"Başçavuş Mario Teron, La Higuera köyünün okul binasından içeri girer. Elinde silah ve sarhoş gözleriyle Che'ye bakar. Bolivyalı katiller, Amerikalı efendilerinin emirlerini yerine getireceklerdir şimdi. Che karşısında duran katile seslenir: 'Ateş et korkak, alt tarafı bir adam öldüreceksin...' Tarih, 9 Ekim 1967'dir. Korkak olan ateş eder ve öldürür."

Bu ölüm Ernesto Che Guevara için bir son değil aksine bir başlangıç olur. Son nefesine kadar emperyalizme karşı savaşan bu cesur ve kararlı insan bundan böyle sadece Boliviya'da değil tüm dünyada bir efsane haline gelecektir. **Alberto Korda** tarafından 1960 yılında bir cenaze töreni sırasında çekilen **Guerrillero Heroico (Kahraman Gerilla)** isimli Che fotoğrafı kısa sürede

yüzyilin en çok bilinen ve en ünlü fotoğrafı haline gelir.

Binbaşı Ernesto'nun adı yer kürenin bir ucundan diğere kadar tanınır. Ernesto, Fidel Castro ile tanıştıktan sonra 26 Temmuz hareketine katılarak Küba devriminde önemli bir rol oynamış, devrimden sonra Milli Tarım Reformu Enstitüsü,

Küba Milli Bankası Başkanlığı ve Sanayi Bakanlığı yapmıştır. Ernesto devrime katılan diğer pek çok Comandante gibi Batista'ya karşı savaşmıştı. Öyleyse, Ernesto'yu böylesine çekici ve farklı kılan neydi?

Gerçekçi ol imkânsız istedi!

Bu sorunun cevabı belki de Binbaşı Ernesto'nun yaşam serüveninde gizlidir. Ernesto Che Guevara, Arjantin'de varlıklı sol liberal bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Küçük yaşlarda astım hastalığına yakalanır. Bu hastalık Che'nin yaşamını biçimlendirmesinde hayatının sonuna kadar etkili olacaktır. Tıp Fakültesine giren Ernesto'nun Latin Amerika kitasında arkadaşı Alberto Granadas ile çıktığı seyahat tüm yaşamını

derinden etkiler. Che, bu gezi sırasında kıta halklarının çektiği yoksulluğu, sefaleti ve açlığı, uğradığı baskı ve zulmü görür. Ezilen emekçi yığınlarının inleyen sesine kulak verir. Yolculuk sırasında sıkça karşılaşacağı cüzzam hastalığına karşı mücadele eder. Che, bu ziyareti ile kıtanın gerçek fotoğrafını görme fırsatı bulur. Boliviya, Peru, Ekvador, Panama, Kosta Rika, Nikaragua, Honduras, ve El Salvador'dan geçerek Guatemala'ya ulaşır. Bir motosikletle yapılan bu seyahat Che için bir gezinin ötesinde yaşadığı coğrafyayı yeniden keşfetmesi anlamına gelir.

Okulunu bitirdikten sonra Cüzzam ve tropikal hastalıklar üzerine araştırma yapmak üzere yeniden seyahate çıkar. Bu sırada Guatemala'da ihtilâli harekete katılır. Ve Meksika'da Fidel Castro ile tanışır. Tereddütsüz bir şekilde Küba devrimine katılır. **25 Kasım 1956'da Tuxpan, Veracruz'dan Küba'ya doğru yola çıkan Granma yatında Fidel Castro ile birlikte yolculuk eden Kübalı olmayan tek kişi Guevara'ydı.** Batista rejiminin saldırısı sonucu büyük yenilgi alan gruptan kurtulabilen 15-20 yoldaşı ile birlikte **Sierra Maestra** dağlarına çekilerek gerilla savaşına başladı.

Zekâsı, cesareti ve savaşçı özellikleri ile öne çıktı. Gerilla savaşında çok sayıda makale yazdı. Birçok büyük saldırıya ve önemli savunmaya önderlik etti.

1 Ocak 1959'da Havana Meydanı'nda Batista'nın devrildiğini ilan eden birkaç kişiden biri oldu.

Devrimden sonra görevli olarak 1964 yılında Çin Halk Cumhuriyeti, Birleşik Arap Cumhuriyeti, Mısır, Cezayir, Gana, Gine, Mali, Dahomey, Kongo-Brazzaville ve Tanzanya'yı dolaştı. Che, tüm yaşamı boyunca başarıyla uyguladığı dolaysız öğrenme yöntemini burada da yaşama geçirdi. Tıpkı daha önce yaptığı gibi gezileri sırasında çeşitli inceleme, araştırma ve gözlemlerde bulundu ve bunlardan somut sonuçlar çıkardı.

Ölüm nereden ve nasıl gelirse gelsin...

Che Guevara, kıta yoksullarının yaşam koşullarını çok iyi biliyordu. Kitada milyonlarca insanın açlık ve sefaletle boğuştuğuna yakından tanık olmuş, ABD emperyalizminin bölgeyi nasıl sömürdüğüne ilk elden görmüştü. Tüm kıtanın ABD hegemonyasından kurtarılması amacıyla savaşın diğer bölgelerde de geliştirilmesi gerektiğine inandı. Binbaşı Ernesto, devrimcilerle tanıştığı ilk günden itibaren emperyalizme karşı silahlı bir direniş olmadan başarıya ulaşamayacağına inandı. Tüm kitada silahlı bir direnişin örgütlenmesi için çalıştı. Ernesto'nun emperyalizme karşı net bir duruşu vardı:

Emekçi yığınları sömüren açlık ve sefaletle sürükleyen emperyalizm yok edilmelidir.

Emekçilerin kurtuluşları uğruna savaşında nasıl örgütleneceği üzerine kafa yordu. Bir enternasyonalist olarak sadece Arjantin veya Küba halkının değil ezilen dünya halklarının mücadelesinin

bir parçası olarak mücadele etti. ELN (Boliviya Ulusal Bağımsızlık Ordusu) saflarında verdiği son nefesi bunun bir kanıtı oldu.

Che'nin bu duruşu, tüm dünyada ezilen, horlanan, aşağılanan, yok sayılan, toprakları işgal edilen yığınların elinde bir meşale olmasını da beraberinde getirdi. Che, zulme karşı isyan edenlerin yoksulların, bağımsızlığı için çarpışanların bir ilham kaynağıydı artık.

Bedeni Boliviya toprağına karışan Che; Arjantinli, Guatemala, Kübalı, Meksikalı, Kolombiyalı, Latin Amerikalıydı; Filistinli, Beyrutlu, Bağdatlı, Ortadoğuluydu, Filipinli, Hindistanlı, Nepalli, Asyalıydı!

Che, ezilenlerin olduğu her yerde ve direnişin içindeydi.

Binbaşı Ernesto'nun tüm dünyaya halklarını emperyalizme karşı silaha çağırın fotoğraflarının yayılmasını engelleyemeyen haydutlar başka bir yöntemle başvurdu. Direnişin ve umudun bir simgesi haline gelen Che figürü yozlaştırılmı, ticari bir eşyaya dönüştürülmeli ve özünden koparılmalıydı.

Bunun için Che resimleri artık tişörtten kalemlige, sigara paketinden meşrubat şişesine kadar pek çok ticari ürünün üstünde ortaya çıktı. Emperyalizm dünya haklarının kalbinden yok edemediği Che'yi yozlaştırmaya çalışmaktadır.

Ne var ki Che'nin o fotoğrafı çoktandır direnişin, kavganın ve isyanın resmi oldu bile.

Tarihten kısa kısa...

✓ **08 Ekim 1908**'de ilk sendika ve grev yasağı getirildi; "Tatil-i Eşgal" yasağı ile grevler ve sendikalar yasaklandı.

✓ **08 Ekim 1917**'de Sovyetler Birliği'nde, Lenin'in göreve getirdiği Aleksandra Kollantai, dünyanın ilk kadın bakanı oldu.

✓ **09 Ekim 1978** tarihinde Ankara Bahçelievler'de yedi TIP'li genç katledildi. Bahçelievler Katliamı olarak bilinen olayda açılan dava zamanışımına uğradı.

✓ **10 Ekim 1989** günü İstanbul hapishanelerindeki açlık grevini desteklemek amacıyla siyah elbiselerle yürüyen tutsak yakınları ve analar tutuklandı.

✓ **12 Ekim 1970**'te Ankara'da Hacettepe Üniversitesi, öğrenciler tarafından işgal edildi. İstanbul'da Gislaved Lastik Fabrikası işçileri oturma grevine başladı. 15 Ekim'de polis işçilere saldırdı; 1 işçi öldü, 50 işçi yaralandı.

✓ **12 Ekim 1974** tarihinde İzmir'de belediyeye bağlı işyerlerinde başlatılan grevin beşinci gününde sokak ve cadde-ler çöp yığınlarıyla doldu.

✓ **12 Ekim 1872** tarihinde ücretlerin yükseltilmesi talebi ile Sirkeci hamalları greve çıktı.

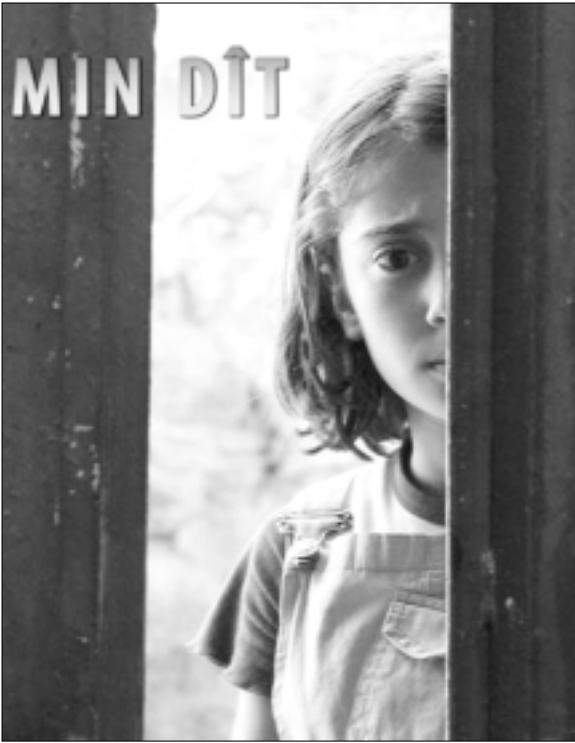
✓ **13 Ekim 1920**'de ücretlerin ödenmemesini ve baskıları protesto etmek amacıyla Şark Demiryolu işçileri greve çıktı.

✓ **13 Ekim 1972**'de Sümerbank'ın 5 ildeki 13 mağazasında grev başladı.

✓ **15 Ekim 1934**'te Kızıl Ordu Çin'in güneydoğusundan başlayıp kuzeydoğusuna kadar sürecek 10 bin kilometrelik yürüyüşe başladı. Tarihe "**Uzun Yürüyüş**" olarak geçen bu büyük kaçış Mao Zedung önderliğinde büyük bir ajitasyon ve propaganda hareketine dönüştü.

Kültür-Sanat

Altın Portakal'ın gözü "açılım"a açıldı

6-7 Ekim tarihlerinde, **46. Uluslararası Antalya Altın Portakal Film Festivali**'nde yarışacak filmler ön jüri değerlendirmeleri sonunda Uzun Metraj dalında 16, Kısa Film dalında 26, Belgesel Film dalında 25 film olarak yarışmaya seçildi. Geçen yıllardan farklı olarak bu yıl, biri Kürtçe-Türkçe diğeri Kürtçe olmak üzere iki uzun metrajlı film ve Çayan Demirel'in "**5 Nolu Cezaevi**" belgeseli seçilenlerden. Özellikle Kürt yönetmen **Miraz Bezar**'ın ilk filmi "**Min Dit**" ilgiye en fazla mazhar olanlardan.

Miraz Bezar "**Min Dit**" (Ben Gördüm) filminde, Diyarbakır'da çekilen ve anne babasını savaşta kaybeden iki çocuğun dünyasını konu almış. Diyarbakır Belediyesi ve MKM oyuncularının desteklediği film, oyuncularının büyük bölümünün halktan insanlar olmasıyla da dikkat çekiyor. Senaryosunu Bezar

ile birlikte yazan **Evrim Alataş** filmin çekimlerinin başından sonuna içlerinde filmin Türkiye'de vizyon alıp almayacağı, festivallere kabul edilip edilmeyeceği üzerine bir sıkıntının olduğunu söylüyor. Festivalin jüri üyesi senarist **Sırrı Süreyya Önder**, "Finales kalan filmlerin arasında Kürtçe konuşulan bir filmin de yer alması ayrıca belgesel bölümünde 5 No'lu Cezaevi belgeselinin olması bu festivalin toplumsal sorumluluğu da gözden uzak tutamadığının göstergesidir" demiş. Önder, gayet yerinde bir tepkiyle "**Bu güne kadar böyle şaşkınlık mı olur? Dünyanın bütün dillerinde film seyrettik Kürtçe film seyredemedik bu ülkede, ne televizyonlarında ne sinemalarında**" diye konuşmuş.

"Demokratik Açılım" sürecinin gittikçe genişleyen etkisi mi bu ilgiyi uyandırdı? Sorunun kapladığı hacim, ülkemizde; aydın ve sanatçının devlele olan ilişkisini hedefine alır gibi. Aslında Festival, yarışma kapsamına Kürtçe bir filmi daha önceki yıllarda almış olsaydı, daha anlamlı olacaktı. Bu soruya da gerek kalmayacaktı. Sanat öncelikle, iktidarın meşruluğunu sorgulatmalı; meşruluğunu iktidardan almamalı. Ancak festival komitesi ve ön jürisi, devlet erkânının "Kürt açılımı" temalı çalışmalarından hayli etkilenmiş benziyor.

Devlet destekli söylemin, sosyal alanda meşruluğunu genişletmesi için, festivalin bu yıla özgü söz konusu davranışı hayli yerinde.

Bu tip davranışlar açık inkarın örtülüye kaymasında manipülasyon araçları olabilir mi? Hakim sınıfların halk üzerindeki hegemonyası hiçbir zaman tamamlanmaz. Hâkim sınıf toplumsal rızayı, kültürel, ahlaki, siyasi argümanları kullanarak sürdürmeye çalışır.

Condrad Lodziak (2003:29) "İhtiyaçların Manipülasyonu-Kapitalizm ve Kültür" çalışmasında Gramsci'ye gönderme yaparak söz konusu rızanın ikili olduğunu söyler. Gramsci'ye göre ezilenlerin ezenlere gösterdiği rıza tek taraflı değildir. Ezilen, ilki kendi deneyimlerinden, diğeri egemen ideolojinin ürünü olan ikili bir bilince sahiptir.

Egemenler, ezilenlerin kendiliğinden bilincine müdahale ederek, birincinin ikinciyeye ait olduğunu temin etmeye çalışırlar. "Daha ne istiyorsunuz. TRT Şeş'i açtık, parlamentoda temsil ediliyorsunuz, Kürt Dili ve Edebiyatı üzerine çalışmaları var. Tüm bunlarla beraber birde açılım üzerine çalışıyoruz" şeklindeki resmi söyleme "hadi bakalım ulusal bir yarışmada ilk kez bir Kürtçe film de yarışacak" eklenince, devletin ideolojik olarak kendi yenden üretimini çeşitli biçimlerle nasıl sürdürdüğünü görmüş oluyoruz.

Elbette söz konusu festivalin doğrudan bu niyetlerle hareket ettiği söylenemez. Ancak işlev ortadadır. Görev, bulunduğumuz her alanda gücümüz oranında **karşı hegemonya stratejileri** geliştirmektir. (İzmir)

Sağlıksız ve güvencesiz çalışma alanlarından biridir, film setleri. İsimlerini dahi takip etmekte zorlanılan ardı ardına yayınlanan dizilerin setlerinde sinema emekçileri,

köle olarak görülür. Sabahtan akşama kadar süren anlamsız dizilerin sahne çekiminde güvencesiz ve esnek koşullarda çalıştırılır.

Sistemin toplumu apolitize etmede en büyük araçlarından biri olan medyanın vazgeçilmezlerinin setlerinde sinema emekçilerinin bile olmayışı nedeniyle "ilk müdahale" olarak, Develi'nin yüzüne su ser-

yani "starların" yüzüyle değil, setlerde köle muamelesi gören **sinema emekçileriyle** gündeme geldi. Fox TV'de yayınlanan "Ömre Bedel" adlı dizinin çekimlerinde

Gold Film İftiharla sunar: Setlerde dehşet!

yaşanan trajedi, bunun son örneği oldu. **Fatma Elif Develi** adlı sinema emekçisi sette, çekimler sırasında fenalâşarak kalp krizi geçirdi. Sette bir sağlık ekibinin bile olmayışı nedeniyle "ilk müdahale" olarak, Develi'nin yüzüne su ser-

pilmiş. Develi'yi hayata döndüren-se, eşinin kalp masajı olmuş. Develi, halen yoğun bakımda!

Bu olay üzerine, sinema emekçilerinin güvencesiz çalışma koşullarını protesto etmek amacıyla 17 Eylül'de **Sinema Emekçileri Sendikası (Sine-Sen)**,

Gold Film önünde bir araya geldi. Kitle adına açıklama yapan **Celal Çimen** "Gold Film'in setlerini insanca bir ortam dönüştürmesi için daha kaç sinema emekçisinin canının okunması gerekiyor?" diyerek tepkilerini dile getirdi.

Yılmaz Güney Hamburg'da anıldı

Yılmaz Güney, ölümünün 25. yılında Almanya'nın Hamburg kentinde coşkulu bir şekilde anıldı.

Almanya Türküyeliler İşçiler Federasyonu (ATİF) tarafından düzenlenen etkinlik Hamburg Üniversitesi Audimax salonunda gerçekleşti. Anma etkinliğine **Grup Şiar, Atilla İbo, Ferhat Tunç, Grup Cemre ve Mikail Aslan** katıldı.

Etkinliğin panel bölümüne ise yönetmenler **Ahmet Soner ve Özcan Alper** katılırken Avrupa Türküyeliler İşçiler Konfederasyonu (ATİK) adına ise **Hasan Çelik** katıldı. Panelistler; Yılmaz Güney'in devrimci sanatçı kişiliğine, sanatın siyasetle olan ilişkilerine, sürgün yıllarına, Türkiye'deki Kürt ulusal sorununa ve Kemalizm'e bakışına vurgu yaptılar. Sinema sanatçısı **Nazmi Kırık** da panelin sonunda

söz hakkı olarak Yılmaz Güney'le ilgili anılarını katılımcılarla paylaştı. Etkinliğe ADHF, AGIF, Anadolu Federasyonu, Bir Kar, Sol Parti ve MLPD- Hamburg taraftarları da katılarak destek sundular. MLPD Hamburg milletvekili adayı **Joac-**

him Griesbaum yaptığı konuşmayla, 27 Eylül seçimlerinde göçmenlerin burjuva partilerine oy vermemesi gerektiğini vurgulayarak göçmen örgütleriyle oluşturulan birliğin önemine dikkat çekti.

Paris'te ise Yılmaz Güney için düzenlenen anma etkinliğine yönetmen **Fatih Akın**, bazı milletvekili adayları ve çok sayıda sanatsever katıldı.

Yeni Ücretimler için Emek ve Dayanışmaya...

Umut Yayıncılıkla Dayanışma Etkinliğimizde Buluşalım.

Tarih : 18 Ekim 2009 - Pazar Saat: 13.00
Yer : Konak Life Restaurant - Konak / İzmir (Konak Vapur İskelesi Üstü)
İrtibat Tel : 0232 446 78 07 - 0555 561 04 03

✓ İSTANBUL

26 Eylül 1999, düzenin saldırılarını artırdığı, faşizmin doruğa ulaştığı, zihnimizde canlandırdığı kinimizin bilindiği bir tarihtir. Bu tarih, **10 kızıl karanfilin** sözde daha iyi koşullarda ve şartlarda yaşamalarına zemin sağlamak için yapılan kanlı operasyonun tarihidir. Ulucanlar, katliamın, zulmün, baskının diğer adı olduğu kadar, görkemli kızıl direnişin de adıdır.

Tutuklu Aileleri ve Yakınları Birliği her yıl olduğu gibi bu yıl da 10 yıl önce kurulan direniş abidesini selamlamak, zorba düze-

Onlar zafere ulaşan direnişte ölümsüzleştiler

nin katliamını lanetlemek için Karacaahmet Mezarlığı'nda toplandı. **"Ulucanlar katliamını unutmamak, unutturmayacağız!"** yazılı TUYAB pankartıyla, sloganlar eşliğinde mezarlara kadar yüründü. Mezar başında önce devrim şehitleri adına saygı duruşu yapıldı. Söz alan **İsmet Yurtsever** "Onların bıraktığı bu kavga, onları sadece anmakla değil alanlarda ve mücadelemizde yaşatarak analım ve mücadelemizi büyü-

telim" diyerek sözü Ümit Altıntaş'ın kardeşine bıraktı. Altıntaş; **"Biz 10 yıldır bu kavga-dayız. Bizlerin de sözü var, bedel ödedik, bedel ödeteceğiz"** dedi. Daha sonra söz alan **Hıdır Sabur**; "Düzen, kendisine karşı çıkanları, örgütleneni hunharca katlediyor. Egemen sınıflar tüm dünyada geçmişte ve geleceğimizde de aynı. **Hiçbir zaman şehitlerimizi unutmayacağız/unutturmayacağız**" şeklinde konuştu.

TUYAB adına yapılan konuşmada ise "Zafere 10 yiğit yoldaşımızı kızıl bayraklar altında sonsuzluğa uğurlayarak ulaştık. Habip Gül,

Ümit Altıntaş, Aziz Dönmez, Ahmet Savran, İsmet Kavaklıoğlu, Abuzer Çat, Zafer Kırbıyık, Mahir Emsalsiz, Önder Gençşan, Halil Türker **zafere ulaşan direnişte ölümsüzleştiler**. Bu isimleri ve bu isimlerin canlarını feda ederek yarattığı devrimci değerleri unutmayalım. Bu yüzden her yönüyle bugün tarihi bir gündür."

Karacaahmet Mezarlığı'nda yapılan anmanın dışında **Kartal Meydanı**'nda da halkı katliamlara karşı duyarlılığa çağrı amaçlı Ulucanlar'da şehit düşenlerin isimlerinin ve resimlerinin bulunduğu 2 günlük sergi açıldı. 26 Eylül akşamı ise Meydanda yapılan festivalin en kalabalık olduğu saatlerde, festival alanında bir yürüyüş yapılarak katliam lanetlendi. (**Kartal**)

✓ ANKARA

Katliam, 10. yılında, devrimciler tarafından eski Ulucanlar Hapishanesi önünde lanetlendi. **Ankara Tecride Karşı Mücadele Platformu (Alinteri, DHF, ESP, Partizan, Odak, Halk Cephesi)**, BDSP ve 78'liler Girişimi tarafından düzenlenen eylem saat 12.00'de katılımcı grupların katliamın gerçekleştirildiği eski Ulucanlar Hapishanesinin bulunduğu binaya

yürüyüşüyle başladı. Üzerinde on devrimcinin fotoğrafı bulunan pankartı taşıyan kitle, sloganlarla hapishane önüne gelerek buraya karanfil bıraktı. Şehitler anısına yapılan saygı duruşunun ardından basın metni okundu.

Açıklamanın ardından katliamda öldürülen devrimcilerin mezarlarının bulunduğu Karşıyaka Mezarlığına hareket edildi. Buradaki anmada on devrimcinin yaşamları anlatıldı. Şehit aileleri ve yakınları katliamın yaşandığı dönemi ve takın oldukları olayları anlatırken duygusal anlar yaşandı. Konuşmalardan sonra anma etkinliği "Enternasyonal" marşının hep bir ağızdan okunmasıyla son buldu. Buradaki etkinliğin bitmesinden sonra kitle aynı yerde bulunan **Özgür Kemal Karabulut**'un mezarını ziyaret etti.

✓ İZMİR

Buca, Ulucanlar ve Diyarbakır Hapishane katliamlarında yaşamını yitiren devrimci ve yurtsever tutsaklar İzmir'de yapılan meşaleli bir yürüyüş ile anıldı ve katliamlar bir kez daha lanetlendi.

24 Eylül 2009 Perşembe günü Karşıyaka çarşının sonundan başına yapılan meşaleli yürüyüşün ardından çarşı başına gelindikten sonra devrim şehitleri adına yapılan saygı duruşunun ardından bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Yapılan açıklamada hapishanelerde karşı karşıya gelen ve amansız bir mücadele içersinde olanların aslında iki sınıfın temsilcileri olduğu vurgulandı ve bu mücadele içersinde nice bedeller ödense de kazananın daima **devrimci irade** olduğu belirtildi. Buca, Ulucanlar ve Diyarbakır Hapishanelerinde gerçekleştirilen katliamların nasıl yaşandığının anlatıldığı açıklama sloganlar ve alkışlarla sona erdi.

Alinteri, BDSP, DHF, Halk Cep-

TUYAB'dan etkinlik

TUYAB, Ulucanlar katliamının 10. yılında direniş bayrağını ardıllarına bırakarak toprağa düşenleri andı. **24 Eylül** günü saat 14.00'te TMMOB Makine Mühendisleri Odası'nda gerçekleştirilen etkinlik devrim şehitleri anısına saygı duruşu ile başladı. Ulucanlar sürecini aktaran sinevizyon gösteriminin ardından bir panel gerçekleştirildi. TUYAB adına yapılan konuşmada Ulucanlar'ın 19 Aralık katliamının bir provası olduğu dile getirilirken, katliamı ve direniş yaşayan bir konuşmacı direnişin önemi ne dikkat çekti.

Aileler adına söz alan konuşmacı da anaların mücadelesinin önemi üzerinde durdu. İHD adına yapılan konuşmada ise katliamı gerçekleştirenlerin yargılanmadığı belirtildi. (**İstanbul**)

hesi, **ESP, Köz ve Partizan** tarafından gerçekleştirilen eylemde **"Buca, Diyarbakır, Ulucanlar hapishane katliamlarını unutmamak, unutturmayacağız, hesabını soracağız!"** pankartı açıldı.

✓ BURSA

26 Eylül günü **Partizan, BDSP, DHF, SP, ESP** ve SODAP tarafından organize edilen eylem Orhangazi metro istasyonundan, sloganlar ve alkışlarla Kent Meydanına kadar yürüyüşle başladı. Burada kurumlar adına yapılan açıklamada devletin, ezilen emekçi halkın öncü güçlerine katliam yapılarak hem emekçiler, hem de emperyalist enfendilerine açık mesaj ilettiği belirtildi. Açıklama sloganlarla son buldu.

✓ GAZİ MAHALLESİ

Ulucanlar katliamı Gazi Mahallesi'nde yapılan meşaleli yürüyüş ile protesto edildi. **BDSP, PDD, Partizan** ve Yeni Demokrasi Şehit ve Tutsak Aileleri Birliği tarafından gerçekleştirilen eylem, katliamın 10. yıl dönümünde, 26 Eylül Cumartesi günü saat 19.30'da gerçekleştirildi. Eski karakol önünde bir araya gelen kitle **"Yaşasın Ulucanlar direnişimiz, devrimci tutsaklar onurumuzdur"** yazılı pankart açarak yürüyüşe geçti. Yol boyunca **"Yaşasın Ulucanlar direnişimiz", "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Devrimci**

tutsaklar onurumuzdur vb. sloganlar atıldı.

Bahar Durağında yürüyüşü sonlandıran kitle saygı duruşu gerçekleştirdi. Yapılan basın açıklamasında devletin hapishanelere yönelik gerçekleştirdiği katliamlar ve bu katliamlara karşı devrimci tutsakların kararlı, onurlu ve cesaret dolu direnişine değinildi. Yolu trafiğe kapatan kitle katliamların tarihini anlatan kısa bir sinevizyon gösterimi gerçekleştirdi. Sinevizyon gösteriminin ardından eylem sonlandırdı. (**İstanbul**)

Eğitim hakkımız ipotek altında!

Uzunca bir aranın ardından okullar açıldı. Okulların açılmasıyla birlikte eğitimdeki birçok sorun, öğrencilerin ve ailelerin gündeminde birinci sırada yerini aldı. Yaz sürecinde harçlara yapılmak istenen fahiş oranlardaki zamlar yoğun tepki topladı, eylemlere neden olmuştu. Ardından Bakanlar Kurulu zamların % 8 olacağını açıklamış ve bunun ardından süreç hareketliliğini yitirmişti. Harçlar, ulaşım, barınma, yemek, kırtasiye masraflarının dışında birçok üniversite öğrencisini bu yıl, farklılıklar arz eden rakamlarda "dosya ücreti" istemiyle karşıladı. % 8 olarak belirlenen harç zamlarının farkını kapatma operasyonları ve elbette ki yöntemleri geliştirilerek devam etti. Okullar, kapılarına geçen yıllardan da görmeye

alışık olduğumuz "Öğrenci Belgesi ...TL", "Transcript ...TL" yazılılarıyla **özenle** donatılarak eğitim yılına hazır bulunmakta.

Orta ve ilköğretimlerde paralı eğitim saldırısı bu yıl da artarak devam etmekte. Millî Eğitim Bakanı her yıl kameralar önüne geçerek okullarda bağış adı altında toplanan paraların gönüllülük temelinde olması gerektiğinden ve "bağış" verme zorunluluğu olmadığından dem vuruyor. Ancak her yıl okul kapılarında yaşananlar bunun tersini gösteriyor. Hiç de azımsanmayacak miktarlarda istenen paraları ödemeyi reddetmek de kolay olmuyor. Yapılan açıklamaları da dikkate alarak bu parayı vermek için ekonomik durumunun yeterli olmadığını ifade eden velilere dertlerini valiliğe anlatmaları

söylenerek valilik yolu gösteriliyor, valilikse bin dereden su getirerek velinin parayı ödeme noktasındaki sıkıntısını muhtarlıktan alınacak fakirlik belgesiyle çözüleceğini ifade ediyor.

Yapılan açıklamaların ve bağış kelimesinin taşıdığı anlamın altının tamamen boş olduğu açıkça görülüyor. Böylece veliler insan olmanın gereği olan ihtiyaçlarını karşılamadığı gelirinden artırarak istenen parayı vermek zorunda bırakılıyor.

Kitapları ücretsiz vererek zorunlu eğitimin parasız olduğunu ifade eden devlet iş okul önlüklerine gelince okulun belli yerlerle anlaşarak (bu anlaşmalar neye göre ve kimler tarafından yapılıyor bilinmez!) veliye önlük alacağı adresi göstermesine ses çıkartıyor. Birçok okulda da kravat ve yakalıların okuldan alma zorunluluğu konularak buradan da kazanç elde edilmeye çalışılıyor. Paralı eğitimin yanı sıra bu yıl ilkokulla-

rın ilk dersi **"demokratik açılım"** kapsamında sözde **"ayrımıcılığa karşı"** safsatılar oldu. Uzun bir süredir gündemde olan açılımın gerçek anlamda bir barışı ifade edeceği ve bunun yansımalarının her alanda görüleceği imajını verilmeye çalışıldı. Anadolide eğitim alma hakkı tanınmaması, Türkiye bilmeyen Kürt çocuklarının eğitimde yaşadığı zorlukların görmezden gelinmesi, her gün ders öncesi okutulan antla kimliklerinin inkâr ettirilmesi uygulamalarına karşın bu ders "açılım" egemenlerin iktidarlüklerini bir kez daha ayıuka çıkarmıştır. Yapılan programda konunun ele alınışından öğrencilere sunulduğuna kadar açılımın niteliği de ayrıca yansıtılmış oldu. Sözüün özü 2009-2010 eğitim ve öğretim yılında da öğrenciler ve veliler açısından değişen bir şey olmadı, aksine saldırılar bu yıl da artarak devam etti.

(**İstanbul YDG**)

Merhabalar! Bizler Sarıgazi YDG okurları

2009-2010 eğitim-öğretim yılının başlamasıyla dertlerimiz de kat be kat arttı. Egemen sınıfların okullar üzerinde oynadıkları oyunlar hız kesmeden devam ediyor. Bizleri bir yarış atı haline getirerek ve her sene dershaneye zorlayarak sömürmek istiyorlar. Üniversite har(a)çlarına yapılan % 500 zamlarla bizim okumamızı ve bu memleketi "hayırlı evlat" olmamızı "istiyorlar". Evet, böyle kandırıyorklar, anneleri babaları. Ama bizi kandıramayacaklar! Çünkü biliyoruz ki eşit-parasız-bilimsel-anadilde eğitim olmadan kimsenin kimseye hayrı olmaz. Bizler en temel haklarımızdan mahrum edildik. Yıllarca susturulduk-uyutulduk. Gençliği köretmek istedikler yıllarca. Ama başaramadılar. Çünkü halkın evlatları izin vermediler buna. Halkı kandırmalarına izin vermediler. İbrahimler, Mahirler ve Denizler, hepsi halkın evlatlarıydılar. Canları pahasına savaştlar bu uğurda.

Peki sen sevgili öğrenci kardeşim?

Sen ne yapıyorsun bu konuda? Yıllarca katkı parası altında bizi soydular. Şimdi burjuva medya eğitime 100'de 100 destek kampanyası başlattı. Görmüyor musun bu koca aldatmacayı? En basit bir düz liseye 200 lira vermeden kayıt olamıyorsunuz. Kaldı ki bağış altında A4 kağıtları, pulları saymıyoruz. Okul elbiseleri ayrı bir masraf iken bir de okul eşofmanı almak zorundasın. Peki, babalarımızın maaşları 500 lira iken bunları nasıl karşılayacaksınız?

Sistem OKS sınavını kaldırarak **SBS** (Seviye Belirleme Sınavı) adı altında yeni bir sistem başlattı. Değişen bir şey oldu mu? EVET! Onlar bize bu sistem daha iyi dediler. Ama bir de baktık ki 3 sene boyunca dershaneye gitmek zorunda bırakılıyorsun. Daha küçük yaşta sömürülmeye başlıyorsun. Bu onlar için çok iyi oldu, doğru. Anlamamız gerek ki bu sistem hiçbir zaman bu halk için yararlı bir şey yapmayacak. Anla ki her yaptığın iş kendi çıkarınadır.

Peki bizler?

Bizlerin ne yapması lazım? Bu sisteme, bu adaletsizliğe karşı çıkmamız lazım. Hakkımızı söke söke almamız. Çünkü biliyoruz ki kandırılıyor. Ve bizi bu sefalet düşürenler, onlar da öntümüzdeki haftalarda 6-7 Ekim'de buraya geliyorlar. Peki, bizim annemizi babamızı dilenci hale getiren bu haydutlara söyleyecek bir sözümlük yok mu? Elbette var. Onlara bizim kim olduğumuzu göstermemiz lazım. Onları bu ülkeyi dar etmemiz lazım.

Unutmayalım ki bu ülkede halk gençliğinin de söyleyecek bir sözü var. Ve gücümüz örgütlülüğümüzdür!

Öğretmenler işsiz, okullar öğretmensiz!

Ölke gündemi tüm yoğunluğu ile devam ederken okulların zilleri çaldı. 15 milyon öğrenci ders başı yaptı. Aslında ders başı yaptığı gibi desek daha doğru bir söylem olacaktır. **Millî eğitim, Türk millî eğitim sistemi** müfredatı öğrencileri aslında ders başına davet etmiyor. Tek tiplleşmeye, sorgulamamaya, boyun eğmeye, sürü psikolojisiyle hareket etmeye davet ediyor. Öğrencileri birey olarak görmeyen **Türk millî eğitim sistemi** birey olmanın gerekleri ile olgunlaştırılmış, ne bilimsel ve ne de davranışsal ölçülere sahiptir. Bilimsel olmayan eğitimin bilimsel düşünme sistematığını yitirmiş olan eğitimciler tarafından aktarımı, sonuçta bilimsel davranıp düşünemeyen bireyler yetiştiriyor. Çocuklarımız gençlerimiz okullarda ne yazık ki gelişim değil, **gelişimsizlik** yaşıyor. Yani yaratıcılıklarını kaybediyorlar ya da yaratıcılıkları kaybettiriliyor. Okullarda bireyler eğitim adına baskı, zor ve şiddetle, bilimsellik adına inançsal ve ideolojik şovenizme maruz bırakılıyorlar. Kendi varlıklarına ve her anlamda öz kültürlerine **yabancılaştırılıyorlar**. Ve gerçek yaşamla orantısızlık okul eğitimi ile başlıyor. Bu çelişki üniversite de dâhil tüm eğitim öğretim sürecinde sistematik bir şekilde işletiliyor. **Sonuç**; sonuç kaybedilmiş geleceksiz bira-

kılmış, yaratıcılıkları yok edilmiş düşünceler ve beyinler.

Öğretmenler işsiz, okullar öğretmensiz; 25-30 yaş (bu sadece ortalama genelleme) arası öğretmenler işsiz ve bu eğitimli işsizler sadece işsiz değiller psikolojileri bozulmuş, öz güvensiz, kendilerini amaçsız hisseden ve yaşamlarını bu nedenlerle erteleyen insanlar. Çevreleri ve yakınları da bu insanları olumsuz değerlendirip haksızca yargılamakta. İşte bu koşullara maruz bırakılan bu kaybettirilmiş yaşamlar 05 yaş ile 25 yaş arası (normal koşullarda) mekanik bir eğitim sistemine maruz bırakılıp yaşamdan koparıldıktan sonra, bu yaşlardan sonra yaşama terk ediliyorlar. Meslek sahibi eğitimin **hayatilik** ilkesinden nasiplendirilmemiş bu bireyler; işsiz, güçsüzler olarak "sudan çıkmış balık" misali yaşamamaya terk ediliyorlar. Bağışıklıkları iğdiş edilmiş bu işsiz statü sahipleri gerçek yaşamdan koparıldıklarından uyum gösteremiyorlar. Olay sadece bu da değil: bu amaçsızlaştırılmış işsiz meslek sahipleri tüm iş kollarında dev gibi çoğalıyor.

Eğitim iş kolunda öğretmen işsiz öğrencide öğretmensiz. İstanbulda 2009 **millî eğitim** verilerine göre 175 bin öğretmen açığı var. Bu dile bile kolay olmayan bir ra-

kam. Ve yığınlarca her branştan öğretmen açığı her yıl stoklu devrederek devam ediyor. **Türk millî eğitimi kadrolu öğretmen** atamak yerine işçileştirilmiş öğretmenleri geçici çalıştırarak **taşeronluk** yapıyor. Türk Millî Eğitim Bakanlığı Ücretli, Usta öğretici, Tekniker, Sözleşmeli, Vekil gibi statülerde en fazla 1 yıl sözleşmeli işçileştirilmiş öğretmen çalıştırıyor. Ve bu çalışanların 3 ay sosyal güvenceleri olmuyor. İş güvenceleri zaten hiç olmuyor. Tüm güvenceleri patronun yanı sıra okul idaresinin **iki dudağı arasında**. Olay kabaca böyle.

Öğrenciler açısından olay daha da vahim. Okullara bir şekilde engelleri aşarak kayıt yaptırabilmiş öğrenciler bir yıl boyunca 'nasıl birey olunmaz'ı her anlamda yaşayarak öğreniyorlar. **ANAYASA İLE "GÜVENCE"**'ye alınmış temel insan hakkı olan **PARASIZ, BİLİMSEL, FIRSAT EŞİTLİĞİNE** dayalı eğitim hakkının ne kadar **HAKLARI** olmadığını öğreniyorlar.

Her gün defalarca muhtelif gerekçelerle para talep ediliyor ve aşağılanıyorlar. Kılık kıyafet yönetmeliği adı altında çocukların, gençlerin görüntüleri ile alay edilip öz bakımlarına müdahale ediliyor. Beğenme ve beğenilme duygularının kendilerine güven ve karakter, kişilik oluşturma süreçlerinin

Anadolu'dan Eğitim Emekçisi bir DDSB'li

İşçi-köylü

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR!

Umüt Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.
İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul
Tel: (0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem ÖNSEL Baskı: SM Matbaacılık Adres: Çobançeşme Mh. Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok Yenibosna Bahçelievler İstanbul
Tel: 0212 654 94 18

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sıhhiye Mh. Süleyman Sırrı Sk. Yunt Ap. No: 19/7 Çankaya Tel: (0312) 430 67 65
İzmir: 856 Sokak, No: 48/203 Kemeraltı Konak, Tel: (0232) 446 78 07
Malatya: Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı Kat: 3 No: 94
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Siliifke Cd. Çavdaroğlu İşhanı Kat: 3 No: 1/8
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958 Faks: 0049 203 40 60 959

“Tüm gözler İstanbul’da olacak!”

Anti-emperyalistlerden başbakana; 6. filoyu unutmayın!

6-8 Ekim tarihlerinde İstanbul’a gelecek konukları için yerin yedi kat altında bir otel inşa eden Türk devleti anti-emperyalistlerin “gazabından” kurtulamadı.

18 Eylül günü Kongre Vadisi’nin açılışını yapan Başbakan Erdoğan konuşma yaptığı sırada anti-emperyalistler tarafından protesto edildi. IMF ve DB Karşıtı Birlik bileşeni altı anti-emperyalist, Başbakanın konuşması sırasında pankart açarak “Emperyalistler, işbirlikçiler! 6. filoyu unutmayın” sloganını haykırdı. Anti-emperyalistlere saldıran polis altı kişiyi gözaltına alarak salon dışına çıkardı. Bir gün Emniyet Müdürlüğü’nde tutulan anti-emperyalistler ertesi gün serbest bırakıldı. Başbakanın “hayalimizdi” diyerek açılışını yaptığı kongre vadisi için 330 milyon TL harcadı. (İstanbul)

Mersin’de IMF ve Dünya Bankası’na karşı eylem

İstanbul’da yapılacak olan IMF ve Dünya Bankası toplantıları ve bu toplantılardan çıkartılması planlanan yeni saldırı paketleri ve yasaları protesto edildi. Mersin’de bir araya gelen DHF, ESP, EHP, Halk Cephesi, İHD ve Partizan; “IMF ve Dünya Bankası defol!” yazılı pankartla birlikte KESK binası önünde toplanıp Taş Bina’ya kadar yürüyerek bir eylem gerçekleştirdi.

Eyleme Mersin Emek Platformu ve ÖDP de destek verdi. IMF-DB karşıtı sloganlar atılarak Taş Bina’nın önüne gelindi. Türkiye’de geçtiğimiz süreçte yapılmış olan ve planlanan saldırılardan IMF, DB ve yerli uşaklarının sorumlu olduğuna vurgu yapılarak, bu saldırıların karşısında olacağımıza değinen basın metni okundu.

Ardından Hasan Biber’in Ulucanlar katliamının yıldönümüyle ilgili konuşmadan sonra halkımızı IMF ve DB’ye karşı sokağa çağırarak bildirimimizin dağıtılmasıyla birlikte eylem sonlandırıldı. (Mersin)

Bizler bu ülkenin devrimci, demokrat, onurlu insanları olarak dünya halklarına yeni saldırı yasaları, yeni sömürü ve baskı araçları getirecek olan IMF ve DB toplantıları sürecinde dünya halklarının bizden beklentilerini boşa çıkarmayacak, onlara planlarının sorunsuz hayat bulmayacağı ve halkların anti-emperyalist direnişleriyle boşa çıkacağı mesajını vereceğiz.

1-7 Ekim tarihleri arasında İstanbul’da toplanacak olan ve 186 ülkenin merkez bankası başkanları ve ekonomi bakanları ile tekellerin ve çeşitli ekonomik örgütlerin temsilcilerinin ve yüzlerce gazetecinin-ekonomistin katılacağı toplantılar için son hazırlıklar da tamamlanma aşamasında. TC açısından prestij toplama vesilesiyle değerlendirilecek olan toplantıda katılımcılar hem dünya genelindeki ekonomik krizi tartışacaklar hem de İstanbul’un tarihi ve turistik bölgelerini gezerek dinlenecekler.

Dünya Bankası kaynaklarına göre dünyada 2.8 milyar kişi yılda 700 dolardan az bir gelire yaşarken ve 1.2 milyar kişi günde 1 dolardan az gelir kazanırken, yarı-sömürge ülkelerde her gün 33 bin çocuk ölüyor ve yoksulluk nedeniyle yüz milyondan fazla çocuk okula gidemiyorken mevcut adaletsizlikleri daha da derinleştiren krizlerin çıkmasına sebep olanlar, mevcudiyetlerini sömürüyor, yağmaya ve soyguna dayandırıyarak sağlıyorlar, güzel sözlerle, gazetelerde yayınladıkları yazılarla krizin sorumluluğunu üstlenmedikleri gibi kendilerini çözüm gücü olarak göstermeye çalışmaktalar.

IMF Yapısal Uyum Programlarını uygulayıp da düze çıkan, ekonomisi gelişen tek bir ülke yokken hemen her ülkede ekonomik krizler yaşanmakta, kamu harcamaları kısılmakta, ücretler dondurulmakta veya gerilemekte, kişi başına düşen gelir azalmakta, emekçilerin hakları gasp edilmekte, yoksulluk artmaktadır. IMF’den borç alan ülkelerin sorunlarını çözmek bir yana daha da fazla borç alarak borçların tutsağı haline geldiğini de ülkemizdeki deneyimlerden bilmekteyiz. “Bryan Johnson ve Brett Schaefer tarafından yapılan bir araştırmada IMF politikalarını uygulayan 89 az gelişmiş ülkenin 1965’den 1995’e kadarki ekonomik büyümesi incelenmiştir. Araştırma sonuçları ilginçtir: Bu ülkelerden 48’i borç aldığı yıla göre kişi başına düşen zenginlik açısından bir ilerleme kaydetmemiş, bu 48 ülkeden 32’si daha da fakirleşmiş, bu ülkelerden 14’ünün ekonomisi borç aldığı yıla oranla en az %15 küçülmüştür.” (IMF Politikalarının Çeşitli Ülkelerdeki Sonuçları-Enerji Yapı Yol Sendi-

kaşı Yayın Kurulu)

Toplantının gündemi olarak belirlenen “Krizle Çözüm ve Ekonomik Canlanmaya İvme” başlığı altında üye devletlere mali desteklerin arttırılacağı, yoksulların korunması için önlemlerin alınacağı üzerine vaatler verilmekte ve yoğun bir medya propagandası eşliğinde halkların bir beklenti ve sempati içinde olması için çaba sarf edilmektedir.

Bu imaj tazeleme çabalarının bir diğer yönü de gerek ülkemizde gerekse de dünya çapında oldukça teşhir olan ve halkların gözünde haklı olarak soyguncu ve yağmacı bir kuruluş olarak pek de hayırla anılmayan IMF’nin artık de-ğıştiği ve hatalarından ders çıkardığı mesajını altını çizerek vermektedir. ABD’nin yönetimine gelen Obama’nın yarattığı rüzgârdan yararlanma arzusunda olan IMF’nin “değişen” ABD ile birlikte daha sıcak ve daha dostane bir örgüt haline geldiği “özeleştiril” yaklaşımlar sunan IMF yöneticilerinin inandırılmaya çalıştığı bir olgudur.

Bu temelde toplantının ana gündemleri arasında IMF yönetiminde yapılması beklenen ve 2008’de kabul edilen reformun şekillendirilmesi ve resmileştirilmesi bulunmaktadır. Özellikle üye ülkelerin IMF’nin para havuzuna yaptığı katkı oranında söz ve karar hakkının olması sebebiyle ABD emperyalizmi ile birkaç Batı Avrupalı emperyalist devletin IMF’nin yönetiminde ezici bir ağırlığa sahip olması ve 186 üyenin iradesini yansıtmamasının yarattığı hoşnutsuzluk, öte yandan emperyalist-kapitalist sistem içinde hızlı şekilde gelişen ve büyüyen Çin’in ve onu takip eden Hindistan, Brezilya, Rusya’nın alternatif ekonomi politikaları (yeni bir uluslararası para, yeni mali kurallar vb.) sunmaları ve IMF yönetiminde söz sahibi olmak istemeleri bu yönetim reformunun temelini oluşturmaktadır. Bilhassa Çin’in sahip olduğu büyük ekonomik potansiyel ve devasa dolar rezervi sebebi ile krizden çıkışta Çin’in oynaması beklenen rolün önemi nedeniyle Çin yönetimi krizi fırsata çevirerek dünya ekonomisindeki ağırlığını ve söz hakkını arttırmak istemektedir. IMF yönetimi ülkemizin de desteğini almak için bu

reformdan Türkiye’nin de olumlu etkileneneceği propagandasını yapmaktadır.

Krizle çözüm adı altında yapılan toplantıda genellikle finans sisteminin reformunun hızlandırılması ve farklı ülkelerdeki uygulamaların uyumlaştırılması ön plana çıkacaktır. Yine devletin krize ve ekonomiye müdahalesinin düzeyi üzerinde de durulacak ve ne gereğinden az ne de gereğinden fazla müdahaleye izin verilmemesi için formüller aranacaktır.

Bu toplantının daha öncelikle rağmen daha özel bir yere sahip olması krizden çıkış için emperyalist-kapitalist sistemin alacağı önlemleri ve krizden sonra oluşan yeni dengelerde hangi kuralların hâkim olacağı üzerine bir süredir yapılan tartışmaların ciddi bir ilerleme göstereceğidir. ABD’de Pittsburgh’ta yapılan G20 toplantısıyla birlikte İstanbul’daki IMF-DB toplantısının belirli fikirlerin-politikaların ağırlık kazanmasına yol açması beklenmektedir.

Toplantının sahip olduğu bu önem sebebiyle IMF Vekil Yönetici Müdürü Murilo Portugal “Tüm gözler İstanbul’da olacak” demektedir. Bizler de bu ülkenin devrimci, demokrat, onurlu insanları olarak dünya halklarına yeni saldırı yasaları, yeni sömürü ve baskı araçları getirecek olan bu toplantıda dünya halklarının bizden beklentilerini boşa çıkarmayacak, onlara planlarının sorunsuz hayat bulmayacağı ve halkların anti-emperyalist direnişleriyle boşa çıkacağı mesajını vereceğiz.

IMF ve Dünya Bankası Karşıtı Birlik İstanbul’un çeşitli merkezlerinde yaptığı yazılımlarla IMF/DB’ye geçit vermeyeceğini haykırdı. Emperyalist tekellerin simgesi McDonalds, Sabancı ve KOÇ’a ait bankalar Akbank, Yapı Kredi ve zirvenin ulaşım işlerini yapan VIP Turizm’e yönelik eylemlerde kururların camlarına “İMF/DB Defol!” şiarları yazıldı.

Kadıköy’de Fast-Food zinciri Mc Donalds eylemlerinin hedefindeydi. Birlik üyeleri 27 Eylül Pazar günü saat 12.00’de Mc Donalds Kadıköy Şubesi’nin camlarına “İMF/DB Defol!” şiarını yazdı ve camları siyah boyadı. Ayrıca Birlik’in bildirimleri de sokağa fırlatıldı. Çevredeki kalabalığın da ilgisine konu olan eylemde kitleye eylemin amacını ve IMF ve DB toplantısına karşı mücadeleye çağırarak konuşmalar yapıldı.

Taksim’de de Mc Donalds’ın camlarına “İMF/Dünya Bankası Defol!” yazıldı, kuşlamalar gerçekleştirildi.

Zirve’ye katılanların ulaşımını üstlenen VIP Turizm’in Taksim’de bulunan ofisi de kırmızıya boyandı ve kepenklerine “İMF/DB Defol!” şiarı yazıldı. Ayrıca çevreye birlik imzalı kuşlamalar atıldı.

Beşiktaş’ta ise hedefte zirvenin sponsoru olan Koç Holding’e ait Yapı Kredi Bankası vardı. Bankanın duvarına “İMF/DB Defol!” yazıldı ve sermayenin kanlı yüzünü simgeleyen kırmızı boya dolu ampuller camlara fırlatıldı.

“Gökdelenlere de saklansanız,

IMF ve DB Karşıtı Birlik bileşenleri emperyalist haydutlara İstanbul’u dar etmek için eylemlerine devam ediyor.

24 Eylül Perşembe günü saat 13.00’te Levent’te bir araya gelen birlik bileşenleri dünyayı yıkıma götüren haydutların peşini bırakmayacaklarını ilan etti. Levent’te bulunan Kanyon binası önünde gerçekleşen eylemde “IMF ve Dünya Bankası defol!” yazılı pankart açılarak “IMF’ye karşı sokağa eyleme”, “IMF, DB defol!” sloganları haykırıldı.

Kitle adına okuna basın açıklamasında DB’nin Kanyon’da bulunan ofisine dikkat çekilerek “yerin yedi kat altına da girseler gökdelenlere de saklansalar peşlerini bırakmayacağız” sözlerine yer verildi. Anti-emperyalistler önemli bir direniş geleneği bulunan bu toprakların IMF ve DB’ye dar edileceğini ilan etti. (İstanbul)

bizden kurtulamazsınız!”

IMF Karşıtları köprü kesti

İMF ve Dünya Bankası toplantılarının başlayacağı gün 28 Eylül günü Kongre Merkezi güzergahında bulunan Unkapanı ve Galata köprüleri, bu toplantılara katılmak üzere gelen heyetlerin havaalanından gelişlerinde, sabah saat 07.00’de zincirlerle kesildi, araç-

ların geçmesi engellendi.

Her iki köprüde aynı anda gerçekleştirilen yol kesme eylemi sırasında köprüye “İMF ve Dünya Bankası DEFOL!” yazılı ve “İMF ve Dünya Bankası Karşıtı Birlik” imzalı ortak pankartlar asıldı, yola kuşlamalar atıldı, yol kesme eyleminin neden gerçekleştirildiği ile ilgili konuşmalar yapıldı ve “İMF-Dünya Bankası Defol, Bu Dünya Bizim”, “Emperyalistler, işbirlikçiler, 6. filoyu unutmayın” sloganları atıldı.

Sabah saatlerinde “İMF ve Dünya Bankası Karşıtı Birlik” tarafından Unkapanı Köprüsü’nde yapılan yol kapatma eylemini takip eden DİHA İstanbul Büro muhabirlerinden Safiye Alağaç ve Uygur Gültekin, Şişhane’de polisler tarafından ‘şüpheli şahıs oldukları’ gerekçesiyle gözaltına alınarak Beyazıt Polis Karakolu’na götürüldü.